

DE DOLDA PLANER INGEN VÅGAR
SAMTALA OM...

VAD STÅR BAKOM DEN NYA VÄRLDS- ORDNINGEN?

HUR KOMMER DEN ATT PÅVERKA DEJ!

ETT ORD TILL LÄSAREN

Det har utkämpats mera krig och utlöst mer blod i kristendomens namn än av alla andra orsaker tillsammans. Genom tusenden av år har otaliga millioner blivit dräpta i Guds, Allahs, Buddhas, Muhammeds och Kristi namn. Kristna som dräper judar, judar som hatar muslimer, muslimer mot hinduer, kristna mot kristna, Shia-muslimer mot Sunni-muslimer, sikher mot hinduer, ändlösa strömmar av blod som utgjutits i ett försök att bortskaffa *onda* människor och bana vägen för fred.

Är det möjligt för människor med annorlunda tro och olika kulturell bakgrund att leva fredligt tillsammans på vår jord? När man ser den splittring som finns till och med bland kristna, eller den ständiga konflikten mellan palestinier och judar, ser fredsutsikterna verkligen dystra ut. Personer som känner historiens mörka sidor vill avskaffa all religion—*medan andra vill sammansmälta alla religioner.*

Idag sker det något som aldrig tidigare har skett i historien. Ledande statsöverhuvuden och religiösa ledare föreslår *en ny världsordning*—en plan som många i sin uppriktighet tror kan bringa fred på vår jord. Man ser framför sig en *enhet* som vill ta bort de gränser som länge har skilt de olika kulturer och religioner från varandra

I den *ekumeniska* andan som nu blir framfört av ledande religiösa överhuvuden, är man vittne till ett betydande framsteg mot en ny världsordning. I denna ekumeniska plan är de grundläggande teologiska olikheterna satt åt sidan, medan det i stället blir lagt vikt på de inslag som är gemensamt för de flesta religioner.

Finns denna efterlängtrade, världsomspännande fred nu runt hörnet? Är det faktiskt möjligt för människorna idag att sprida en varaktig fred på kompromissens altare? Eller är det hellre så att vi blåögt smider—icke en ny världsordning—utan i stället en *samlad världsordning* efter den apokalyptiska profetian?

Även om detta häfte är kontroversiellt, är inte avsikten den att tala nedsättande om, eller angripa, de uppriktiga meningarna till ärliga människor, antingen det handlar om politisk eller religiös övertygelse. Avsikten är i stället den att lägga fakta fram på bordet och draga fram principer som har med de kommande händelserna att göra. Häftet avslöjar det hemliga program som ligger bakom den nya världsordningen och den ekumeniska rörelsen som nästan ingen vågar ta upp för diskussion. Dessa ting bör fritt kunna diskuteras, för de som känner historien, vet att historien upprepar sig själv. Som Sir Winston Churchill en gång sade: “Ju längre bakåt du kan se, desto längre framåt kan du också se.”

—UTGIVARNA

Sidorna 1-75 i detta häfte innehåller utdrag från den klassiska bestsellern ***Will America Survive?*** av E G White. Utgavs första gången för 100 år sedan under titeln ***The Great Controversy***. Har tidigare utkommit på svenska under titeln ***Konfrontationen***, vilken numera har titeln ***Den stora striden***.

–**Swedish NWO**

©1997 Inspiration Books East, Inc.

Jemison, AL 35085-0352, USA

FÖRFÖLJELSENS ELD

När Jesus avslöjade för sina lärjungar Jerusalems öde och de händelser som skulle ha samband med hans andra ankomst, förutsade han också de upplevelser som hans folk skulle genomgå; från hans himmelsfärd och till hans återkomst i makt och härlighet för att befria dem. I några få korta, men mycket betydelsefulla meningar, förutsade han de prövningar som världens härskare skulle låta drabba Guds församling. Matt 24:9, 21, 22.

Den första kristna församlingens historia bekräftar också uppfyllandet av Frälsarens ord. Förföljelsens eld tändes. De kristna fråntogs sina egendomar och jagades bort från sina hem. Ett stort antal av dem fick bekräfta sitt vittnesbörd med sitt blod. Ädlingar och slavar, rika och fattiga, lärda och olärda dödades utan förskoning.

Dessa förföljelser som började under kejsar Nero (han var kejsare i Rom från år 55-68 e kr) ungefär vid den tidpunkt då Paulus led martyrdöden, fortsatte med större eller mindre våldsamhet under flera hundra år. Falska anklagelser för de mest fruktansvärda förbrytelser riktades mot de kristna. De blev beskyllda för att vara orsaken till stora olyckor, hungersnöd, jordbävningar och pest. När de blev föremål för folkets hat och misstanke, stod angivare färdiga att förråda dom oskyldiga enbart för vinnings skull. De kristna dömdes som upprorsmän mot staten, som fiender till religionen och som en plåga för samhället. Stora skaror kastades för de vilda djuren eller brändes levande i amfiteatrarna. Några korsfästes, andra blev klädda i skinn från vilda djur och inkastade på arenan för att sönderrivras av hundar. Deras straff var ofta den mest uppskattade underhållningen vid offentliga fester. Stora människoskaror kom tillsammans för att njuta av denna syn och hälsade de döendes ångestrop med skratt och applåder.

Överallt dit Kristi efterföljare sökte tillflykt blev de jagade som vilda djur. De försökte gömma sig på öde, isolerade platser. Tusentals sökte sin tillflykt till katakomberna. Under höjderna utanför Rom hade långa gallerier huggits in i berggrunden. De mörka, slingrande gångarna sträckte sig miltals utanför stadens murar. I dessa underjordiska tillflyktsorter begravde Kristi efterföljare sina döda. Här fann de också ett hem, när de blev misstänkta och dömda fredlösa. När Livgivaren en gång väcker dem som har kämpat den goda kampen, kommer många Kristi martyrer att stiga fram ur dessa dystra grottor.

Då förföljelsens eld blev tänd, beseglade ett stort antal kristna sitt vittnesbörd med sitt blod.

Satans försök att utplåna Kristi församling med våld misslyckades. Guds arbetare blev ihjälslagna, men hans verk gick alltjämt framåt. En kristen sade: Ni kan “döda och plåga oss, fördöma oss...—Ju oftare vi blir nedmejade dess mer växer vi i antal. De kristnas blod bleu ett utsäde.” Tertullianus Apologeticum, paragraf 50. Tusentals fängslades och dödades, men andra trädde fram och fyllde deras platser.

Den store bedragaren försökte då genom list uppnå det som han inte kunnat åstadkomma genom makt. Förföljelsen upphörde. I dess ställe inträdde ett fredligt tillstånd med materiell välgång och världsligt anseende. Avgudadyrkarna övertalades att godta en del av den kristna tron, medan de förkastade viktiga trosläror. De gav sig ut för att ha godtagit Jesus som Guds Son och att tro på hans död och uppståndelse. Men de hade inte någon överbevisning om synd och kände inte något behov av omvändelse eller sinnesändring. De gjorde vissa medgivanden och föreslog att de kristna skulle göra detsamma, så att de alla kunde samlas kring tron på Kristus.

Här stod församlingen i en fruktansvärd fara. Fängelse, tortyr, eld och svärd var välsignelser i jämförelse med dessa förhållanden. En del av de kristna stod fasta och ville inte gå med på någon kompromiss. Andra var benägna att ge efter i vissa avseenden ifråga om sin tro, för att kunna sluta sig till dem som hade tagit emot en del av den kristna tron. De hävdade nämligen, att detta kanske kunde bli ett medel till en fullständig omvändelse för dessa andra. Det blev en orons tid för de trofasta kristna.

EN PROFETIA

Resultatet av detta samgående mellan hedendom och kristendom blev utvecklingen av den “syndens människa” som omtalas i profetian. Detta är den makt som sätter sig upp mot Gud och upphöjer sig över honom. I sitt andra brev till Tessalonikerna förutsäger Paulus detta stora avfall:

“Låten ingen bedraga eder på vad sätt det vara må. Ty först måste avfallet hava skett och ‘Laglöshetens människa’, fördärvets man, hava trätt fram, vedersakaren, som upphäver sig över allt vad gud heter, och allt som kallas heligt, så att han tager sitt säte i Guds tempel och föregiver sig vara Gud.”
—2 Tess 2:3, 4.

Vidare varnar aposteln sina bröder om att “laglöshetens hemlighet” redan är verksam (v 7). Redan vid denna tidiga tidpunkt såg han att vissa villfarelser höll på att smyga sig in i församlingen, vilka skulle bereda vägen för utvecklingen av detta gigantiska system av falsk religion—ett mästerverk av satanisk makt—ett monument över hans ansträngningar att själv sätta sig på tronen och härska över jorden efter sin egen vilja.

Kejsar Konstantins formella omvändelse i början av trehundralet väckte stor glädje. Så vandrade världen, iklädd rättfärdighetens kappa, in i kyrkan. Hedendomen som skenbart hade blivit besegrad blev nu segraren. Dess doktriner, ceremonier och vidskepelser införlivades med tron och gudstjänsten bland Kristi bekännande efterföljare.

“Ni kan döda och plåga oss, fördöma oss... Ju mer vi blir nedmejade dess mer växer vi i antal. De kristnas blod är ett utsäde.”

Till sist gick flertalet med på att sänka kraven. En förening mellan kristendom och hedendom kom tillstånd. Men även om avgudadyrkarna bekände sig vara omvända och slöt sig till församlingen höll de fast vid sitt avgudereri. De förändrade bara föremålet för sin avgudadyrkan genom att tillbedja bilder av Jesus, ja, till och med av Maria och "helgonen".

För att vinna anhängare från hedendomen blev villfarelser, vidskepliga ritualer och tillbedjan av bilder och relikier gradvis införd i den kristna gudstjänsten. Dekretet från det andra kyrkomötet i Nicea (år 787), grundlade till slut detta system av kristen avgudattillbedjan. För att fullborda detta ogudaktiga verk var den romerska kyrkan förmäten nog att utesluta det andra budet—det bud som förbjuder tillbedjan av avbilder—från Guds lag, och även dela det tionde budet i två för att behålla antalet.

Satan förgrep sig också på det fjärde budet och bestämde sig för att åsidosätta den urgamla sabbaten, den dag Gud hade välsignat och helgat (1 Mos 2:2, 3), och i dess ställe upphöja den festdag hedningarna firade som "solens hedervärdiga dag". Denna förändring var inte så uppenbar med detsamma. Under de första århundradena höll alla kristna den bibliska sabbaten. De var ivrigt angelägna att ära Gud och de vakade noga över de heliga buden. Men Satan verkade på ett listigt sätt genom sina redskap för att fullföra sina avsikter.

Under den första delen av tre hundratalet (ca 321 e Kr) utfärdade kejsar Konstantin ett dekret som gjorde söndagen till en offentlig festdag i Romarriket. Solens dag tillbads av hans hedniska undersåtar, och den blev också ärad av de kristna. Det var kejsarens avsikt att förena hedendomens och kristendomens motstridande intressen. Detta blev han uppfordrad till av kyrkans biskopar, som förstod att om samma dag blev firad av både kristna och hedningar, ville detta bidra till att hedningarna lättare accepterade kristendomen. På det sättet skulle kyrkans makt och ära förstärkas. Men även om de flesta kristna blev ledda till att betrakta söndagen som helig, var det likväl många som alltjämt iakttog och höll den bibliska sabbaten helig i lydnad för det fjärde budet.

Innan Kristi första ankomst hade Satan förmått judarna till att belasta sabbaten med stränga regler och krav—något som gjorde firandet av sabbaten till en börda. Han kastade förakt över den som en ren judisk institution fram till att söndagen till slut kom och blev ärad som en gudomlig instiftelse, medan den bibliska sabbaten blev förklarad för att vara en kvarleva från judendomen—och de som firade denna dagen blev till slut fördömda.

FÖRMÄTNA ANSPRÅK

I denna anda av eftergifter mot hedendomen banades vägen för ytterligare åsidosättande av Herrens auktoritet. Nästan alla kom efterhand till att se på kyrkans synliga överhuvud (påven) som Guds ställföreträdare på jorden, och han fick makt över både kyrka och stat. Dessutom gav han sig själv gudomliga titlar. Han kallade sig "Herren Gud påven", och har förklarats ofelbar och gör anspråk på hyllning av alla människor.

Tron blev överflyttad från Kristus, den kristna kyrkans sanna grundval, till påven i Rom. I stället för att lita på Kristus för syndernas förlåtelse och evig frälsning, vände folket blicken mot påven och de präster och prelater till vilka han överförde makt och myndighet. Människorna blev lärda att tro att påven var deras jordiske medlare, och att ingen kunde närma sig Gud utom genom honom. Dessutom att han stod i Guds ställe och därför måste han bli visad obetingad lydnad. Avvikelser från hans krav ledde till att de olydiga blev utsatta för de strängaste straff både till kropp och själ. Genom denna villfarelse blev människan vänd bort ifrån Gud till felande, vilsegångna människor.

Men denna läran om påvens överhöghet är i direkt strid med Skriftens ord. “Herren, din Gud, skall du tillbedja, och honom allena skall du tjäna.” Luk 4:8. Gud har aldrig gett någon antydan i sitt ord om att han har pekat ut andra än Kristus till att vara församlingens överhuvud. Bibeln upphöjer Gud, och ställer människan på sin rätta plats. Påven har ingen annan makt över Kristi församling än den han själv tillräknar sig.

DET HEDNISKA ROM BLIR DET PÅVLIGA ROM

Omkring femhundralet blev påvemakten fast etablerat. Maktcentrum låg i den kejsrerliga staden, och biskopen av Rom blev utropad som själva huvudet för hela kyrkan. Det hedniska Rom hade lämnat plats för det påvliga Rom.

Då romkyrkan kom till makten, markerades begynnelsen till den mörka medeltiden. Och medan hennes makt bara ökade, blev villfarelsens och övertrons mörker allt djupare. Det var en farlig tid för Kristi församling. Trofasta fanbärare var få. I vissa tider såg det ut som om villfarelse och övertro helt skulle ta överhand, och sann kristendom bli förvisad från jorden. Evangeliet förlorades ur sikte och religiöst formväsen ökade. Folk lärdes att inte bara se upp till påven som sin medlare utan också att lita till egna gärningar som en försoning för synd. Långa pilgrimsresor, botgöring, tillbedjan av relikier, byggande av kyrkor, helgonskrin och altaren, betalning av stora summor pengar till kyrkan—detta och flera andra liknande handlingar påbjöds för att tillfredsställa en vred Gud och vinna hans gunst—som om Gud var lik en människa, och bli vred över småsaker eller tillfredsställd genom gåvor och botövningar!

Omkring slutet av sjuhundralet hävdade papisterna [påvekyrkans anhängare] att biskoparna i Rom under församlingens första tid hade haft samma andliga makt som de nu öppet hävdade. För att bevisa detta påstående blev gamla skrifter förfälskade av munkarna. Det upptäcktes dittills okända dekret från kyrkomöten som fastslog påvens överhöghet från den allra första tiden. Och en kyrka som hade förkastat sanningen grep ivrigt tag i dessa falska läror.

Blasfemiska titlar som tilldelats påven, har blivit utbroderade och förstörade genom århundradena. Men några få av dessa skrytsamma anspråk finns i en kyrklig (romersk-katolsk) ordbok, av Lucius Ferraris, med titeln *Prompta Bibliotheca Canonica*, band 6, s 438, 442, artikel “Pope”. *The Catholic Encyclopedia*, 1913 utg., band 6, s 48, omtalar denna bok som en “veritabel encyclopedi av religiös kunskap,” och “en värdefull gruva av information.”

“Påven är av en så hög värdighet och så upphöjd att han inte bara är en människa, men som om han var Gud, och Guds vikarie.”

“Därför är påven krönt med en tredubbel krona, som kung över himmelen, jorden och de underjordiska regionerna.”

“Så om det var möjligt att änglarna kunde ta fel i tron eller mena något som var i strid med tron, kunde de bli dömda och bannlysta av påven.”

“Påven är som en Gud på jorden, den ende suveräne härskaren över Kristi trofasta. Kungars Kung, som har en obegränsad makt. Till honom har den Allsmäktige Gud givit ledningen, inte bara över jorden utan också över det himmelska riket.”

“Påven kan förändra gudomliga lagar, därför att hans makt inte är av människan, utan av Gud.”

Ytterligare ett steg vidare i påvlig självupphöjelse togs av påven Gregorius VII (1073-1085), då han proklamerade den romerska kyrkans fullkomlighet. Bland punkterna som framhölls var en som hävdade att kyrkan aldrig hade tagit fel och enligt Skriften heller aldrig skulle komma att ta fel. Men detta påståendet var inte ledsagat av klara, bibliska bevis. Därefter påstod den stolte påven rätten till att avsätta kejsare, och förklarade att de beslut han fattat inte kunde förändras av andra, men att det däremot stod i hans makt att förändra alla andras beslut.

TILLBEDJAN AV HELGON/MARIADYRKAN

Under de århundraden som följde bevitnades alltfler villfarelser som infördes i den lära som kom från Rom. Till och med innan påvedömet såg dagens ljus, hade hednisk filosofi utövat sitt inflytande och påverkat församlingen. Framträdande bland dessa var tron på människans inneboende odödlighet och hennes medvetna tillvaro i döden. Utifrån dessa doktriner grundlades romkyrkans lära om bön till helgonen och tillbedjan av jungfru Maria. Från allt detta kommer också den falska läran om evig pina för de ogudaktiga—en lära som ganska tidigt blev inlemmad i de Katolska dogmerna.

SKÄRSELDEN

Vägen var nu öppen för införande av ytterligare en hednisk uppfinning, som Rom gav namnet purgatoriet eller skärselden. Den användes för att ingjuta skräck hos de vidskepliga folkmassorna. Denna villfarelse går ut på att det finns ett pinorum, där själarna till de som inte har förtjänat evigt straff, skall få lida straffet för sina synder, framtill dess att de har blivit renade och får tillträde till himmelen.

MÄSSAN

Herrens nattvard, som är en biblisk instiftelse, ersattes av det avgudade mässoffret. Genom sitt meningslösa mummel gjorde prästerna anspråk på att kunna förvandla det enkla brödet och vinet till "Kristi verkliga kött och blod". –Kardinal Wiseman, *The Real Presence of the Body and Blood of Our Lord Jesus Christ in the Blessed Eucharist, Proved From Scripture*, lec. 8, sec. 3, par. 26. Med hädisk arrogans hävdade de öppet att äga samma skaparmakt som Gud", alltings skapare. Under hot om dödsstraff krävdes det att alla kristna skulle bekänna sig tro på denna fruktansvärda, himmelen förolämpande villolära. Stora skaror som vägrade detta, överlämnades åt bålet flammor.

AVLATEN

Romkyrkan var i behov av något nytt påfund för att dra fördel av både fruktan och last hos sina anhängare. Detta behov blev tillmötesgått med läran om avlat. Det lovades full syndaförlåtelse både för tidigare begångna, nuvarande och framtida synder, samt frihet från allt lidande och straff som pådragits, till de som ville ansluta sig till påvens krigföring för att utvidga sitt herravälde, straffa hans fiender och utrota de som vågade tvivla på hans andliga överhöghet. Människorna blev lärda att de genom att betala pengar till kyrkan kunde få förlåtelse för sina synder och även få avdöda vänners själar befriade, vilka befann sig i skärseldens flammor. Genom sådana metoder fyllde romkyrkan sina penningkistor, och underhöll sitt överdåd, prakt, lyx och lasterna hos de självutnämnda representanterna till honom som inte hade något ställe där han kunde vila sitt huvud.

INKVISATIONEN

Under tolvhundratalet etablerades det mest fruktansvärda av alla påvedörets redskap—inkvisationen. Mörkrets furste arbetade genom de ledande männen av den påvliga makten.

Satan och hans änglar behärskade sinnet hos onda människor i deras hemliga råd, där det uttänktes tortyrmetoder alltför hemska för att ses av människors ögon. "Det stora Babylon" var "drucken av de heligas blod". Från miljoner martyrs lemlästade kroppar steg ropet upp till Gud om hämnd över denna avfallna makt.

Påvedömet hade blivit en världens förtryckare. Både kungar och kejsare böjde sig för den romerske påvens dekret. Människors öden både för tid och evighet tycktes ligga under hans kontroll. Under flera hundra år hade påvemaktens läror obetingat blivit mottagna i vidaste kretsar. Dess ritualer följdes med vördnad och dess festdagar firades överallt. Prästerskapet ärades och stöttades med rikliga medel. Men "påvedörets middagstid var världens midnatt". –J. A. Wylie, *The History of Protestantism*, band 1, kap 4. Bibeln var så gott som okänd, inte bara för folket utan också bland prästerna. Guds lag, som är normen för rättfärdighet, sattes ur spel, och de påvliga ledarna kunde utöva obegränsad makt och hämningslöst praktisera alla slags laster. Bedrag, begär och tygellöshet härskade. Människor vek inte tillbaka för någon förbrytelse som kunde skaffa pengar och makt. Palatsen till påvar och prelater var handlingsplatsen för de mest vilda utsävningar. En del påvar gjorde sig skyldiga till förbrytelser så motbjudande, att jordiska härskare försökte bli sig kvitt dessa kyrkans stormän, som blev sedda som monster och alltför brottsliga för att tolereras. Under århundraden gjorde Europa inga framsteg inom upplysningens, konstens eller civilisationens områden. En moralisk och intellektuell förflamning hade fallit över kristenheten.

"Påvemaktens middagstid var världens midnatt."

ETT LJUS I MÖRKRET

Främst bland dem som blev kallade att leda kyrkan ut från det påvliga mörkret och in i ljuset till en renare tro, stod Martin Luther. Han var ivrig, nitisk och trofast. Han kände ingen fruktan, hade en fast tro på Gud och erkände inte heller någon annan grund för tron än Bibeln. Luther var en man för sin tid. Genom honom utförde Gud ett stort verk för att reformera kyrkan och upplysa världen.

Då han var arton år började han att studera vid universitetet i Erfurt. Ett gott minne, skarp och klar tankeförmåga och en outröttlig flit placerade honom snart i första ledet bland hans studiekamrater. En dag då han undersökte bibliotekets böcker, upptäckte han en latinsk Bibel. En sådan bok hade han aldrig sett förut. Han visste inte ens att det fanns en sådan bok. Han hade nog hört att delar av evangelierna och breven blivit lästa vid offentliga gudstjänster, och han antog att dessa utgjorde hela Bibeln. För första gången fick han nu se Guds ord i sin helhet. Med förundran och bävan vände han de heliga bladen och läste för sig själv livets Ord. Av och till stannade han upp och utbrast: "Ack om bara Gud ville ge mig en sådan bok!" –J.H. Merle D' Aubigné, *History of the Reformation of the Sixteenth Century*, band 2, kap 2.

En allvarlig önskan om att bli befriad från synd och finna frid med Gud ledde honom till att gå i kloster och viga sig åt munklivet. Här måste han utföra de allra mest förnedrande plikter, och tiggas från hus till hus. Dessa simpla sysslor var djupt kränkande för hans naturliga känslor, men Luther bar tålmodigt dessa förödmjukelser, eftersom han trodde de var nödvändiga på grund av hans synder.

Han gladdes sig över att kunna studera Bibeln. Varje ledigt ögonblick som han kunde avsätta från sina dagliga plikter använde han till att läsa. Han fann en bibel som var fastkedjad

vid klosterväggen, och hit drog han sig ofta tillbaka. Efterhand som överbevisningen om synd blev allt djupare, sökte han genom egna gärningar att uppnå förlåtelse och frid. Med att fasta, vaka och piska sin kropp försökte han betvinga sin onda natur, något som klosterlivet inte bringat befrielse från. Luther uttalar följande:

“Jag var verkligen en from munk och följde reglerna i den orden jag tillhörde strängare än jag kan ge uttryck för. Om en munk någonsin kunnat nå himmelen genom sina munkgärningar, så skulle jag utan tvivel ha varit berättigad till det. ... Om jag hade fortsatt mycket längre till, skulle jag antagligen ha plågat mig själv till döds.”

–D’ Aubigné, b. 2, kap 3.

Men till trots av alla dessa ansträngningar, fann hans betungade själ ingen lindring, och han drevs till förtvivlans rand.

FÄSTER BLICKEN PÅ KRISTUS

Då allt verkade förlorat för Luther, gav Gud honom en vän och hjälpare. Den fromme Staupitz öppnade Guds ord för Luther och bad honom att se bort ifrån sig själv, sluta med att tänka på de eviga straffen för överträdelsen av Guds lag och hellre se upp till Jesus som sin syndförlåtande Frälsare. “I stället för att pina dig själv för dina synder, kasta dig i armarna på din Frälsare. Sätt din tillit till honom och hans rättfärdiga liv och försoningsdöd... Lyssna till Guds Son. Han blev en människa för att försäkra dig om Herrens välbehag.” “Älska honom som först älskade dig.” –D’ Aubigné, band 2, kap 4. Dessa ord gjorde ett djupt intryck på Luthers sinne. Efter flera drabbningar med ingrodda villfarelser, var han nu i stånd till att gripa denna sanning, och frid fyllde hans bekymrade själ.

Efter en tid blev Luther ordinerad till präst, och blev snart kallad från klostret till en professur vid universitetet i Wittenberg. Här började han studera Skriften på grundspråket. Staupitz, hans vän och överordnade, bad honom om att bestiga talarstolen och förkunna Guds ord. Först var Luther tveksam, i det han kände sig ovärdig till att tala till folket i Kristi ställe. Men efter en lång kamp med sig själv, började han föreläsa över Bibeln. Han öppnade Psalmernas bok, evangelierna och breven till förståelse för skaror av glada lyssnare.

LUTHER BESÖKER ROM

Luther var en trogen anhängare av påvekyrkan, och han hade inte en tanke på att bli något annat. Men Guds försyn ledde honom till att besöka Rom. Han företog resan till fots och bodde i klostren på vägen dit. I ett kloster i Italien blev han fylld av förundran över den storslagna lyx och rikedom som han blev vittne till. Munkarna hade furstliga intäkter. De bodde i praktfulla rum, klädde sig i de finaste och dyrbaraste kläder och åt vid de överdådigaste bord. Med smärtsam känsla jämförde han detta med det självförnekande, strävsamma liv han själv hade levt, detta gjorde honom ganska förvirrad.

Då Luther till slut i fjärran såg den första glimten av staden på de sju kullarna i, kastade han sig ned på jorden och utbrast: “Heliga Rom, jag hälsar dig!” –D’ Aubigné, band 2, kap 6. Han gick in i staden, besökte kyrkorna, lyssnade till de mest sällsamma berättelser som präster och munkar berättade, och utförde trofast alla de påkostade ceremonierna. överallt var han vittne till scener som fyllde honom med förvåning och avsky. Han såg all den ogudaktighet som florerade inom alla klasser av prästerskapet. Han hörde oanständiga skämt från prelaterna och fylldes med förskräckelse över deras hemska hädelser—även mitt under mässan. “Ingen kan föreställa sig,” skrev han, “vilka synder och skamliga gärningar som begås i Rom.

Man måste se och höra det själv för att kunna tro det. Därför brukar man t ex säga: 'Om det finns ett helvete, så är Rom byggt ovanpå det. Det är en avgrund från vilken all slags synd strömmar ut.' –D' Aubigné, band 2, kap 6.

“PILATUSTRAPPAN”

I ett nyligen utsänt dekret hade påven lovat avlat till alla som på sina knän ville gå upp för “Pilatustrappan”. Det hävdades att Kristus hade gått ned på denna trappa då han lämnade domsalen, och att den mirakulöst nog hade blivit överförd från Jerusalem till Rom. En dag då Luther i andaktsfull stämning kröp upp för dessa trappsteg, var det plötsligt en röst som likt en tordönsstämma sade till honom: “Den rättfärdige skall leva av tro.” Rom 1:17. Han sprang upp på sina fötter och skyndade sig skamset bort från platsen. Detta skriftställe miste aldrig sin kraft över hans själ. Från denna stund såg han klarare än någon gång den villfarelse det var att lita på sina egna gärningar för att vinna frälsning, utan i stället behovet att hela tiden tro på Kristi förtjänst. Hans ögon öppnades för att aldrig mer stängas inför påvemaktens villfarelser. Då Luther vände ryggen åt Rom, vände han också sitt hjärtat bort från denna stad. I och med från denna tid blev brytningen allt större fram till att han bröt all förbindelse med påvekyrkan.

SKRIFTENS AUKTORITET

Efter hans återkomst från Rom, tog Luther den teologiska doktorsgraden vid universitetet i Wittenberg. Han avlade också ett högtidligt löfte om att omsorgsfullt granska och trofast förkunna Guds ord, och inte rätta sig efter påvliga uttalanden och doktriner, så länge han levde. Nu var han inte längre bara en munk eller professor, han upplevde sig ha fått kallelsen att med auktoritet förkunna Bibeln. Han hävdade bestämt att den kristne inte skulle godta andra lärosaster än de som byggde på Bibelns auktoritet. Dessa ord riktade ett slag mot själva grunden för den påvliga överhögheten. De innehöll själva huvudprincipen i reformationen.

I Wittenberg blev det tänt det ljus som skulle skina ända till de avlägsnaste trakter på jorden och som skulle skina allt klarare intill tidens ände. Men ljus och mörker kan ju inte samsas. Mellan sanning och villfarelse är det en strid som aldrig blir bilagd. Att stötta och försvara den ene är detsamma som att angripa och kullkasta den andre. Några få år efter det att reformationen hade begynt, säger Luther: “Gud leder mig inte, han driver mig framåt. Han bär mig iväg. Jag är inte herre och bestämmer över mig själv. Jag önskar att leva i lugn och ro, men jag blir kastad mitt in i tumult och omvälvningar.” –D' Aubigné, band 5, kap 2. Slaget om reformationen var klart till att börja.

BYGGANDET AV ST. PETERSKYRKAN

Den romerska kyrkan bedrev handel med Guds nåd. Under förevändning att man samlade in medel till byggandet av St. Peterskyrkan i Rom, blev det med påvens bemyndigande, offentlig försäljning av avlatsbrev, som lovade syndernas förlåtelse. För de pengar detta brott inbringade skulle man bygga ett tempel där Gud skulle tillbedjas — hörnstenen skulle läggas med syndens lön. Det var denna villolära som väckte Luther till handling och förde till den strid som skakade påvens tron och riktade ett slag mot den tredubbla kronan på påvens huvud.

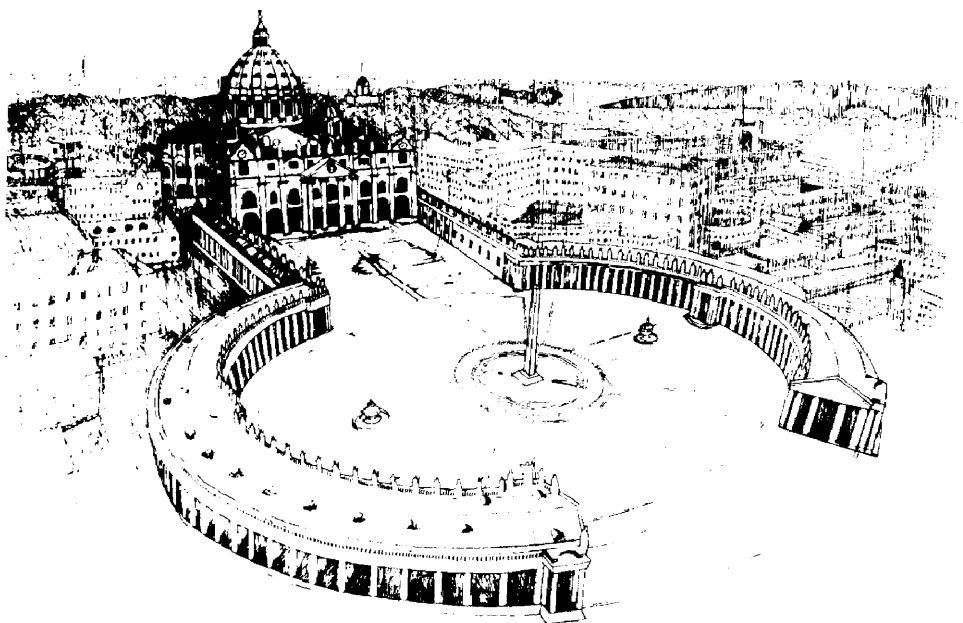
Den påvliga ämbetsman som hade utnämnts till att leda avlatshandeln i Tyskland, Tetzl, var redan tidigare känd för att ha gjort sig skyldig till de grövsta förbrytelser mot både samhället och mot Guds lag. Men efter att ha undgått straffet för sina förbrytelser, blev han i stället använd till att befrämja påvens samvetslösa handel. Tetzl kom med de mest hårresande lögner och fantastiska historier för att bedra ett okunnigt, godtroget och

vidskepligt folk. Hade de ägt Guds ord, skulle de inte så lätt ha låtit sig bedras. Men under århundranden hade Bibeln varit en förbjuden bok. Det var förbjudet för folk att läsa i den eller att ha en bibel i sitt hem. För att öka makten och rikedomerna till kyrkans äregiriga ledare, blev Bibeln undanhållen från folket. (Se John C.L. Gieseler, *A Compendium of Ecclesiastical History*, punkt 4, sekt. 1, par. 5.)

AVLAT/SYND TILL FÖRSÄLJNING

Varje gång då Tetzel skulle gå in i en stad gick en utropare framför honom och kungjorde: "Guds och den helige Faderns nåd är vid dina portar." D' Aubigné, b. 3, kap 1. Denna skamliga trafik försiggick i kyrkan, där Tetzel gick upp i predikstolen och lovordade avlaten som den mest dyrbara gåva från Gud. Han förklarade att i kraft av de syndaförlåtelsebrev han erbjöd, skulle alla synder som köparen härefter begick bli honom förlättna. Det var "inte ens en gång nödvändigt att ångra sin synd". (Samma.) Men i tillägg, försäkrade han sina lyssnare att avlaten inte bara hade kraft till att frälsa de levande, utan också de döda—att i samma ögonblick pengarna nådde kistbotten, skulle den själ som han betalade för, släppas fri ifrån skärselden och få komma in i himmelen. (Se K.R. Hagenbach, *History of the Reformation*, band 1, s 96.)

Ingen prelat vågade till att lyfta sin röst mot denna skändliga trafik. Men bland folket fanns däremot några som började bli betänksamma, och det var många som undrade om inte Gud på något sätt skulle gripa in för att rena kyrkan.

**Till törbrytarens pris skulle man bygga ett tempel där
Gud skulle tillbedjas—hörnstenen skulle läggas med
synda pengar**

Luther fylldes av förfäran över avlatskrämarnas hädiska anspråk. I hans egen församling var det många som köpte avlatsbrev och även snart gick till prästen och bekände sina synder och förväntade sig absolution. Inte därför att de ångrade sig och önskade omvända sig, utan på grund av avlaten. Luther nekade att ge dem syndaförlåtelse och talade om för dem att om de inte omvände sig och gjorde förändringar i sitt liv, skulle de komma att gå förlorade. Rådvilla kom de tillbaka till Tetzel och klagade över att deras skriftefader hade vägrat att godkänna avlatsbrev de kom med. Några var modiga nog till att kräva pengarna tillbaka. Full av raseri uttalade Tetzel de mest fruktansvärda förbannelser, tände bål på torgen och förklarade att han "hade fått befogenhet från påven att bränna alla kättare som vågade att opponera sig mot hans heliga avlat." –D' Aubigné, b. 3, kap. 4.

Luther lät nu sin röst höras från talarstolen i allvarliga, enträgna varningar. Han framhöll för dem syndens anstötliga natur och lärde dem att det är omöjligt för en människa att genom egna gärningar göra syndens skuld mindre eller att undgå dess straff. Det finns ingenting annat än ånger inför Gud och tron på Kristus som kan frälsa syndaren. Kristi nåd kan inte köpas—den är en fri gåva. Han gav folket rådet att inte köpa avlat, utan i stället att i tro se upp i tro till den korsfäste Frälsaren. Han berättade om sin egen smärftulla erfarenhet, då han genom botövningar och förödmjukelser förgäves försökte uppnå frälsning. Han försäkrade dem att det var bara genom att se bort från sig själv och tro på Kristus som han fann frid med Gud.

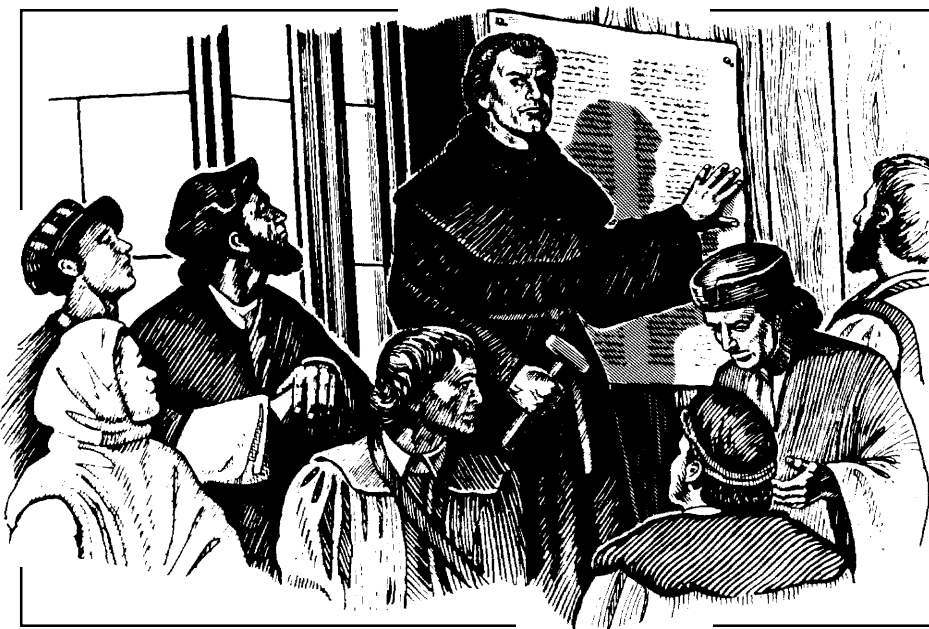
NEJ!—95 GÅNGER

Luther menade att det nu var nödvändigt med en mer effektiv protest mot denna utsugning. Slottskyrkan i Wittenberg innehöll många relikier, som på vissa heliga dagar visades fram för folket. Det lovades full syndaförlåtelse till alla som då besökte kyrkan och biktade sig. En av de viktigaste av dessa dagar, Alla helgons dag, närmade sig. Luther som hade slutit sig samman med den folkmängd som redan var på väg till kyrkan, hade dagen före på kyrkdörren spikat upp ett plakat med 95 teser mot avlatshandeln. Han förklarade att han dagen efter var villig till att försvara dessa teser vid universitetet inför vem som helst som ville angripa dem.

Dessa teser väckte allmän uppmärksamhet. De blev lästa om och om igen och upprepade åt alla håll och riktningar. Det blev en spänd atmosfär på universitetet och över hela staden. Teserna visade att makten till att förlåta synder och befria från straff aldrig hade överlämnats till påven eller någon annan människa. Hela projektet var en fars, ett påfund för att tjäna pengar och spela på folkets vidskepelse. Det blev också klart påpekat att Kristi evangelium är församlingens största skatt och att Guds nåd skänkes fritt åt alla dem som söker den genom omvändelse och tro.

De frågor som Luther hade tagit upp spred sig i loppet av några få dagar över hela Tyskland, och under några få veckor hade det nått ut till hela kristenheten. Många uppriktiga katoliker som hade varit vittne till, och beklagat den oerhörda ogudaktighet som blomstrade inom kyrkan, läste dessa teser med stor glädje. De kände att Herren i sin nåd hade räckt ut sin hand för att stoppa upp den raskt ökande flodvågen av fördärv som strömmade ut från påvestolen. Furstar och myndigheter glädde sig i all hemlighet över att det blev lagt en broms på den arroganta makt som hade vägrat all rätt till omprövning av dess beslut.

Även om Luther hade letts av den Helige Ande till att börja detta arbete, skulle han likväl inte förmått att föra den framåt utan allvarlig kamp. Hånat från hans fiender, deras förvrängningar av hans åsikter, deras orättfärdiga och ondskefulla attacker på hans karaktär och motiv, kom över honom som en överväldigande flodvåg—och de var inte utan effekt. Reformatorn måste möta många bittra anklagare. En del anklagade honom för att handla alltför hastigt och impulsivt. Andra anklagade honom för övermod, i det de hävdade att han

Hela projektet var en fars, ett påfund för att tjäna pengar och spela på folkets vidskepelse

inte var ledd av Gud utan handlade utifrån stolthet och framfusighet. “Vem känner inte till,” svarade han, “att det sällan går an att föra fram en ny tanke utan att den har ett visst drag av stolthet, och utan att bli anklagad för att skapa strid? Varför blev Kristus och alla martyrerne dödade? Det var därför att de ansågs som högmodiga föraktare av tidens visdom—den tid de levde i—och därför att de förde fram nya sanningar utan att först ha rådgjort med oraklen för de gamla åsikterna.” –D’ Aubigné, b. 3, kap 6.

Många framstående personer både inom staten och i kyrkan blev överbevisade om sanningshalten i dessa teser. Men de insåg snart att om de godtogs skulle det skapa stora förändringar. Att upplysa och reformera folket ville faktiskt undergräva Roms auktoritet och sätta stopp för de strömmar av pengar som flöt i dess skattkammare. Att lära folk att tänka och handla som ansvariga förnuftiga individer som såg upp till Kristus allena för att få frälsning, skulle dessutom kullkasta påvens tron—och till slut ödelägga även deras egen auktoritet. Därför ställde de sig upp emot Kristus och sanningen genom att stå emot den man som Gud hade sänt för att upplysa dem.

Luther skälvde inom sig—en ensam man mot jordens mäktigaste härskare. Ibland tvivlade han på om han egentligen hade blivit ledd av Gud att sätta sig upp mot kyrkan auktoritet. Han skrev: Vem är väl jag, som reser mig upp mot påvens majestät, för vilket ... jordens konungar och hela världen darrat? ... Ingen kan förstå vad mitt hjärta led under dessa första två år och till vilken förtvivlan, jag må säga till vilket missmod, jag sjönk ned i.” –Samma, b. 3, kap 6.

BIBELN OCH BIBELN ALLENA

Varje gång som hans fiender återopade seder och traditioner eller påvens påståenden och auktoritet, mötte Luther dem med Bibeln, och endast Bibeln. Han lade fram argument som de inte kunde svara på. Som slavar under formväsen och vidskepelse ropade de efter hans blod på samma sätt som judarna hade ropat efter Kristi blod. "Han är en kättare", ropade de påvliga ivrarna. "Det är högförräderi mot kyrkan att låta en så fruktansvärd kättare få leva en enda timme längre. Låt ögonblickligen en galge resas åt honom!" –D' Aubigné, b. 3, kap 9.

Det dröjde inte länge förrän han mottog en kallelse att infinna sig i Rom för att svara på anklagelserna om kätteri. Kallelsen fyllde hans vänner med skräck. De kände alltför väl till de faror som hotade honom i denna fördärvade stad som redan var drucken av blodet till Jesu martyrer. De protesterade mot att han skulle resa till Rom och krävde att han skulle bli förhörd i Tyskland.

Arrangemanget blev till slut godtaget och påvens legat tillsatt för att leda förhöret. I de instruktioner påven hade gett sin ämbetsman, stod det att Luther redan hade förklarats vara en kättare. Legaten fick därför order om att "åtala och tvinga honom till underkastelse utan dröjsmål". Om han fortfarande inte ville böja sig, och om legaten misslyckades att tängsla honom, fick legaten fullmakt till att "göra honom fredlös över hela Tyskland, att förbanna, utstöta och bannlysa alla som hade anknytning till honom". –D' Aubigné, b. 4, kap 2. Vidare befallde påven sin legat om att fullständigt utrota kätteriets pestsmitta, att bannlysa alla—oavsett rang i kyrkan som stat, bortsett från kejsaren—som försummade att gripa Luther och hans anhängare och överlämna dem till Roms hämnd.

Här kom påvemaktens sanna anda i dagen. I hela detta dokument fanns inte ett spår av kristna principer eller ens vanlig rättvisa. Till och med innan hans sak hade kommit upp och blivit undersökt, blev han summariskt förklarad vara kättare. Han blev på en och samma dag förmanad, anklagad, dömd och fördömd. Allt detta av den helige fadern, den enda suveräna ofelbara auktoriteten i kyrka och stat!

Augsburg hade valts som platsen där förhöret skulle äga rum. Luther påbörjade resan dit till fots. Man var allvarligt bekymrad för hans skull. Hotelser hade öppet framförts om att han skulle gripas och mördas på vägen. Hans vänner bad honom att inte företa en sådan risk. De ville att han hellre skulle lämna Wittenberg en tid och söka trygghet hos vänner som med glädje skulle beskydda honom. Men Luther lät sig inte övertalas och fortsatte sin resa.

Nyheten om att han hade anlänt till Augsburg skänkte stor tillfredsställelse åt den påvliga legaten. Denna besvärlige kättare som hade tilldragit sig hela världens uppmärksamhet, tycktes nu vara i Roms makt, och legaten beräknade att han inte skulle undslippa. Luthers vänner uppmanade honom att inte möta upp inför legaten utan lejd-brev, vilket de själva åtog sig att skaffa från kejsaren. Legaten hade för avsikt att tvinga Luther, om möjligt, att föras till Rom för att där gå samma öde till mötes som Hus och Hieronymus. Genom sina medhjälpare försökte legaten därför påverka Luther till att framträda utan lejd-brev, och i stället sätta sin lit till hans nåd. Detta vägrade reformatorn bestämt att göra. Han mötte inte upp inför den påvliga ambassadören förrän han hade fått detta dokument som garanterade honom kejsarens skydd.

LUTHER INFÖR RÅDET

Romkyrkans anhängare hade bestämt sig för att försöka vinna Luther genom spelad vänlighet. I sina intervjuer med Luther gav ambassadören sken av stor vänlighet, men krävde att Luther obetingat skulle böja sig för kyrkans auktoritet och utan argument eller frågor rätta sig efter varje punkt. Men han hade felbedömt karaktären hos den mannen han hade att göra

med. I sitt svar uttryckte Luther sin aktning för kyrkan, sin önskan om sanningen, sin vilja till att svara på alla invändningar mot det han hade förkunnat, och låta sina dogmer bli närmare prövade vid de ledande universiteterna. Men samtidigt protesterade han mot kardinalens sätt då denne krävde ett tillbakatagande utan att först ha lagt fram bevis för att han tog fel.

Det enda svar han fick var: "Ta tillbaka, ta tillbaka!" Men reformatorn påvisade att hans ställningstagande hade bibliskt stöd, och förklarade bestämt att han inte kunde avsäga sig sanningen. Legaten, som var helt ur stånd att kunna svara på Luthers argument, överöste honom med en storm av förebråelser, hån och smicker, blandat med citat från traditioner och kyrkofäders utsagor, så att reformatorn inte fick tillfälle att tala. Då Luther förstod att konferensen skulle bli fullständigt meningslös, fick han till slut en motvillig tillåtelse att lägga fram ett skriftligt svar.

Vid nästa möte presenterade han en klar, exakt och kraftfull utläggning av sina synpunkter, noga underbyggda med flera citat från Bibeln. Efter att ha läst sin redovisning högt, räckte han den till kardinalen, som kastade den föraktfullt åt sidan och förklarade att det bara var en mängd tomma ord och icke relevanta citat. Luther blev nu fullt uppeggad. Han bemötte den högmodige prelaten på hans eget område—kyrkans traditioner och dogmer—och kullkastade fullständigt hans påståenden.

"JAG KOMMER ATT BANNLYSA DIG"

Då prelaten såg att Luthers argument var oangripbara, miste han all självkontroll och ropade i raseri: "Ta tillbaka! annars kommer jag att sända dig till Rom, där du kommer att bli ställd inför domare som har befogenhet att ta hand om din sak. Jag kommer att bannlysa både dig och dina anhängare och alla som sympatiserar med dig. Jag kommer att kasta dem ut ur kyrkan." —D' Aubigné, London utg, b. 4, kap 8.

Luther drog sig genast tillbaka tillsammans med sina vänner, i det han angav att man inte kunde vänta något återtagande från hans sida. Detta hade inte kardinalen räknat med. Han hade smickrat sig med att han kunde skrämma Luther till underkastelse. Nu, då han stod ensam kvar med sina understödjare, såg han från den ene till den andre i djup förargelse över att hans plan så oväntat slagit fel.

Luthers ansträngningar var inte utan resultat. Den stora församling som var samlad hade fått möjlighet att jämföra dessa två män, och själva bedöma den anda de lade i dagen, så väl som styrkan och sanningshalten i deras ståndpunkter. Vilken kontrast! Reformatorn stod där i Guds kraft med Skriften vid sin sida, medan påvens representant självgod, överlägsen, högmodig, och oresonlig, utan ett enda bevis från Bibeln, ropade hetsigt: "Ta tillbaka, eller så blir du sänd till Rom för bestraffning!"

Även om Luther hade skaffat sig lejdbrev planerade påvens anhängare att gripa honom och sätta honom i fängelse. Hans vänner rådde honom att återvända till Wittenberg utan dröjsmål, och att han måste vidta alla försiktighetsåtgärder för att planerna inte skulle avslöjas. Innan daggryningen bröt in lämnade han Augsburg på hästryggen, följd av en vägvisare som magistraten hade skaffat. Då han kom fram till en liten port i stadsmuren, blev den öppnad för honom och vägvisaren, och de kunde passera utan hinder. Innan påvens ambassadör fick kännedom om Luthers avresa var han redan utom räckhåll för sina förföljare.

Ambassadören blev utom sig av förvåning och raseri över nyheten om Luthers flykt. Han hade väntat sig stor ära för sitt kloka och fasta handlings sätt med denna kyrkans orostiftare. I ett brev till Fredrik, kurfursten av Sachsen, gav han uttryck för sin vrede och bittra fördömlse över Luther, i det han krävde att Fredrik skulle sända reformatorn till Rom eller förvisa honom från Sachsen.

Till sitt försvar krävde Luther att ambassadören eller påven utifrån Bibeln skulle visa honom var han hade fel. Han avlade det mest högtidliga löfte om att ta tillbaka sina dogmer om det kunde bevisas att de var i strid med Guds ord. Luthers appell om att gå till Skriften var fast och konsekvent. När han senare skulle möta den tyske kejsaren, Karl V, och den tyska riksdagen för att försvara för sin tro, deklarerade han fast och bestämt:

“Eftersom ert allra högsta majestät och ni höga herrar kräver av mig ett klart, enkelt och bestämt svar, så vill jag ge er ett sådant och det lyder: Jag kan inte överge min tro varken till påven eller kyrkomöten, därför att det är klart som dagen att de ofta har tagit fel och motsagt varandra. Med mindre jag därför blir överbevisad av Bibeln's ord eller genom de tydligaste argument, såvida jag inte blir överbevisad med hjälp av de textavsnitt jag har citerat och om de inte utlämnar mitt samvete att bindas med Guds ord, så kan jag inte och vill inte återkalla, för det är farligt för en kristen att tala mot sitt samvete. Här står jag och jag kan inget annat göra. Må Gud hjälpa mig. Amen.” –D' Aubigné, b. 7, kap 8

Fredrik, kurfursten av Sachsen, hade mycket liten kännedom om reformatorns tro, men Luthers klara, uppriktiga ord gjorde ett djupt intryck på honom. Intill dess att det blev bevisat att reformatorn tog fel, bestämde sig Fredrik för att stå som Luthers beskyddare. Som svar på legatens begäran skrev han: “Sedan dr Martin har inställt sig för er i Augsburg bör ni vara tillfredsställd. Vi förväntar inte att ni försöker få honom att ta tillbaka utan att först ha övertygat honom att det han lär är villfarelse. Ingen av de lärda männen i vårt furstendöme har informerat mig om att Martins lära är ogudlig, antikristlig eller kättersk.’ Vidare så vägrade kurfursten att sända Luther till Rom eller att förvisa honom från sitt rike.” –D' Aubigné, b. 4, kap 10.

ANTIKRIST SJÄLV?

Luther fortsatte att jämföra Bibeln med de påvliga dekreterna och förordningarna. Han skrev:

“Jag läser påvens dekret, och ... jag vet inte huruvida påven är Antikrist själv eller hans apostel, så mycket blir Kristus missrepresenterad och korsfäst i dem.” –D' Aubigné, b. 5, kap 1.

I en appell för en reformation av kristenheten, skrev Luther till Tysklands kejsare och adeln, angående påven:

“Det är förskräckligt att se den man som kallar sig själv Kristi vikarie, uppvisa en prakt som ingen kejsare ens kan likna. Är denne person lik den fattige Jesus eller den ödmjuka Petrus? Det sägs att han är hela världens herre! Men Kristus, vars vikarie han skrytsamt säger sig vara sade: ‘Mitt rike är icke av denna världen’. Kan härskar-området till en vikarie sträcka sig längre än hans överordnade?” –D' Aubigné, b. 6, kap 3.

Detta upprop cirkulerade snabbt genom hela Tyskland och utövade ett stort inflytande på folk. Hans motståndare, som brann av hämndlystnad, anmodade påven att vidta avgörande åtgärder mot honom. Det blev bestämt att hans lära ögonblickligen skulle fördömas. Reformatorn och hans anhängare fick 60 dagar på sig. Om de inte före denna tid utlöppte tog tillbaka sina läror, skulle de alla bannlysas.

Reformationen var nu inne i en fruktansvärd kris. Under århundraden hade Roms domar om bannlysning slagit mäktiga härskare med skräck och fyllt stora riket med nöd och

ödeläggelse. De som drabbades av denna fördömelse blev överallt betraktade med avsky och skräck. De blev avskurna från all gemenskap och behandlades som fredlösa som kunde jagas och utrotas. Luther var inte blind för den storm som nu såg ut till att bryta lös över honom. Han skrev: "Jag vet inte vad som nu kommer att hända, inte heller bryr jag mig om att få veta det... Låt slaget drabba där det vill, jag känner ingen fruktan. Inte så mycket som ett blad faller till jorden utan vår himmelske Fader vilja. Hur mycket mer vill han då inte ha omsorg om oss! Det är en lätt sak att dö för Ordet, då Ordet som blev kött, själv blev dödad. Om vi dör med honom, skall vi leva med honom. Och när vi går igenom det han gick igenom för oss, kommer vi att vara där han är och vara samman med honom i all evighet." –D' Aubigné, 3:e London utg. Walther, 1840, b. 6, kap 9.

Då den påvliga bannbullen nådde Luther, sade han:

"Jag föraktar och angriper den såsom ogudlig och falsk ... Det är Kristus själv som blir fördömd i den... Det gläder mig att kunna bära sådan ondska för att tjäna den bästa av alla saker. Jag känner redan större frihet i mitt hjärta, för nu äntligen vet jag att påven är Antikrist och att hans tron är själva Satans tron."

–D' Aubigné, b. 6, kap 9.

Inför en skara av studenter, doktorer och borgare från alla samhällsklasser brände Luther påvens bulla, kanoniska lagar, dekret och speciella skrifter som underbyggde den påvliga makten. "Mina fiender har genom att bränna mina böcker." sade han, "varit i stånd att skada sanningens sak bland det allmänna folket och ödelägga deras själar. Därför bränner jag i gengäld deras skrifter. En allvarlig kamp har just börjat. Hittills har jag bara lekt med påven. Jag började detta arbete i Guds namn och det kommer att avslutas utan mig i hans kraft." –D' Aubigné, b. 6, kap 10.

DEN SLUTLIGA BRYTNINGEN

Det var inte utan en ohygglig kamp som Luther bestämde sig för en slutgiltig brytning med kyrkan. Det var vid omkring denna tid som han skrev: "För varje dag som går inser jag mer och mer hur svårt det är att lägga åt sidan de föreställningar man har sugit till sig i barndomen. Och vilken smärta har det inte vållat mig, även om jag hade Skriften vid min sida, att försvara inför mig själv att jag ensam skulle våga sätta mig upp mot påven och utpeka honom som Antikrist! Vilka provningar har inte mitt hjärta fått utstå. Hur många gånger har jag inte med bitterhet ställt mig själv frågan, som papisterna så ofta ställt: 'Är du den ende som är klok? Kan alla andra ha fel? Hur kommer det att gå om det, när allt kommer till allt, visar sig att det är du själv som tar fel, och som leder så många andra in i villfarelsen—vem kommer då att bli evigt fördömd?' Jag kämpade med mig själv och med Satan intill Kristus genom sitt eget ofelbara ord styrkte mitt hjärta mot dessa tvivel." –Martyn, *The Life and Times of Luther*, s 372, 373.

Påven hade hotat Luther med bannlysning om han inte tog tillbaka. Nu blev detta hot verkställt. En ny bannbulla sändes ut som förklarade reformatorns slutgiltiga skilsmässa från den romerska kyrkan, och att han var under himmelens förbannelse. I samma fördömelse inkluderades också alla som tog emot hans lära. På detta sätt började konfrontationen mellan Skriften och människors traditioner; mellan protestantismen och den romersk-katolska kyrkan.

EN LÅRDOM FRÅN TIDIGARE

Motstånd är lönen åt alla som Gud använder till att förkunna sanningar som speciellt gäller deras egen tid. Det var en sanning som var särskilt viktig och aktuell på Luthers tid. Det är också en sanning som har särskild betydelse för församlingen i dag. Men sanningen är inte mera välkommen av flertalet idag än den var av katolikerna som kämpade mot Luther. Det är samma

tendens idag att godta mänskliga teorier och traditioner i stället för Guds ord. Världens anda av idag är inte mer i harmoni med Kristi anda än den var under gångna tider, och de som förkunnar Guds ord i sin renhet, kommer inte att bli bättre mottagna idag än då. Motståndets yttre ramar kan förändra sig, fiendskapen kan stå fram mindre öppet då den kan vara av en mer underliggande natur, men samma motstånd existerar fortfarande och kommer att så göra fram till tidens slut.

SAMVETSFRIHETEN HOTAS

Protestanterna betraktar idag Romkyrkan med långt större välvilja än under tidigare år. Skillnaden mellan de lärosättningar som skiljer de protestantiska kyrkorna från den påvliga hierarkin blir allt mindre. Och det blir en allt vanligare uppfattning att vi trots allt inte står så långt ifrån varandra i viktiga punkter som man först ansåg—och att mindre eftergifter från vår sida ville föra till bättre samförstånd med Romkyrkan.

Det fanns en tid då protestanterna högt värdesatte den samvetsfrihet som de hade köpt till ett så högt pris. De lärde sina barn att avsky påveväldet, och de förstod att harmoni med Rom och dens lära var liktydigt med otrohet mot Gud. Men hur annorlunda är inte den uppfattning som gör sig gällande idag!

Påvedömet försvarare hävdar att Romkyrkan har blivit baktalad. Den protestantiska världen visar en benägenhet att godta detta påstående. Många hävdar att det är orätt att döma kyrkan av idag utifrån de avskyvärdheter och oförsonlighet som kännetecknade dess styre under okunnighetens och mörkrets århundraden. De ursäktar dess fruktansvärda grymheter som ett utslag av den tidens barbarism, och påstår att modern civilisation har påverkat den till att förändra sin karaktär.

Men har de som påstår detta glömt det krav på ofelbarhet som denna makt har hävdad under 800 år? I stället för att förkasta det, har detta krav mer bestämt understrukits än någon gång tidigare. När Rom påstår att "kyrkan aldrig har tagit fel och inte heller kommer den enligt Skriften att någon gång ta fel" (John L. von Mosheim, *Institutes of Ecclesiastical History*, b. 3, 2:a århundradet, del 2, kap 2, sekt. 9, not 17). Hur kan den då ge avkall på de principer som styrde dess handlingssätt under tidigare skeden?

Påvekyrkan kommer aldrig att ge avkall från sina anspråk på ofelbarhet. Allt vad denna kyrka har gjort när det gäller förföljelse mot dem som förkastar kyrkans dogmer, menar den fortfarande är rätt och riktigt. Och skulle den inte upprepa samma handlingar om den fick möjlighet till det? Låt bara de band som landets lagar nu pålägger den bli avlägsnade; låt bara Romkyrkan återfå sin tidigare makt, så kommer tyranni och förföljelse snabbt att väckas till liv.

**Den har tagit på sig en Kristusliknande dräkt, men
är annars helt oförändrad. Alla påvemaktens principer
som gällde bakåt i tiden, gäller också idag.**

En välkänd författare har detta att säga om den påvliga hierarkins syn på samvetsfriheten och om de faror som speciellt hotar Förenta Staterna på grund av dess politiska framgång: "Förenta Staternas grundlag garanterar samvetsfrihet. Ingenting är dyrbarare eller av mer fundamental betydelse. I sitt rundbrev av den 15 augusti 1854 sade påven Pius IX följande: 'De absurda och vilseledande doktriner eller fantasier som går ut på att försvara samvetsfriheten är en högst skadlig villfarelse—en pest som en stat framför allt annat må frukta.' I ett rundbrev av den 8 december 1864 förbannar samma påve 'dem som gör anspråk på samvetsfrihet och rätten till religiöst utövande' och också 'alla som hävdar att kyrkan inte bör använda våld'.

"Den romerska kyrkans fredliga ton i Förenta Staterna betyder inte att den har ändrat natur. Den är tolerant där den är utan makt. Den [katolske] biskopen O'Connor säger: 'Den religiösa friheten tolereras bara intill dess att det motsatta kan genomföras utan fara för den katolska världen.' ... Ärkebiskopen i St Louis sade en gång: 'Kätterier och otro är förbrytelser och i kristna länder som t ex Italien och Spanien, där alla är katoliker och den katolska religionen är en viktig beståndsdel av landets lagverk, bestraffade som andra förbrytelser.' ...

I den katolska kyrkan avlägger varje kardinal, ärkebiskop och biskop en trohetsed mot påven, och i denna ed finner man följande ord: 'Kättare, orostiftare och revoltörer mot vår herre (påven) eller hans tidigare nämnda efterföljare, vill jag göra mitt yttersta för att förfölja och motarbeta.' " –Josiah Strong, *Our Country*, kap 5, par. 2-4.

Det är riktigt att det finns sanna kristna i den romersk-katolska kyrkan. Tusentals tjänar Gud enligt det ljus de har. Men de ser inte den verkliga naturen i det system de tjänar. De har aldrig sett kontrasten mellan en levande andlig gudstjänst och en ändlös tillbedjan med yttre former och ceremonier. Om de är ärliga i sitt hjärta, vill Gud låta ljusstrålar bryta igenom det mörker som omger dem. Han vill för dem uppenbara sanningen sådan som den är i Jesus.

PROTESTANTERNA TILLSLUTER SINA ÖGON

Protestanterna har understött och gynnat påvekyrkan och gör kompromisser och eftergifter som förväntat till och med påvekyrkans egna anhängare. Människor blundar för Romkyrkans sanna karaktär och de faror som dess herravälde medför. Folk behöver väckas upp för att kunna stå emot denna fara som hotar den borgerliga och den religiösa friheten.

Som ett system är romerska kyrkan inte mer i harmoni med Kristi evangelium idag än tidigare under sin historia. De protestantiska kyrkosamfundet befinner sig i stort mörker, annars skulle de ha förstått tidens tecken. Katolicismen vinner terräng överallt. Romkyrkans planer och metoder är långtgående. Den använder sig av alla medel för att utvidga sitt inflytande och öka sin makt.

Den romersk-katolska kyrkan framvisar nu en fager och tilltalande sida för världen, och med ursäkter överskyler den sina tidigare obeskrivliga grymheter. Den har iklätt sig en Kristuslik dräkt, men har inte förändrat sig. Alla påvedömets principer som existerade bakåt i tiden, existerar också idag. De doktriner som blev utformade under den mörkaste tidsålder, gäller än idag. Låt ingen bedra sig själv. Den påvemakt som protestanterna nu är så villiga att hylla, är densamma som härskade under reformationens dagar, då Guds-människor med fara för sina liv, stod upp för att avslöja dess ogudaktighet. Påvekyrkan behärskas av samma stolthet och övermod som då den härskade över konungar och furstar och gjorde krav på gudomlig överhöghet.

AVFALLET UNDER DEN SISTA TIDEN

Påvemakten är exakt det som profetian förutsade att den skulle vara—de sista dagarnas avfall. (2 Tess 2:3, 4.) Det är en del av dess taktik att förklä sig i den karaktär som bäst tjänar dess syften. Men under kameleontens skiftande utseende döljer den ormens oföränderliga gift. Den säger om sig själv: "Man behöver inte hålla sitt ord till kattare eller personer som är misstänkta för kätterier." (Lenfant: *History of the Council of Constance*, b. 1, s 516.) Skall denna makt, som har skrivit sin tusenåriga historia med de heligas blod, nu bli erkänd som en del av Kristi kyrka?

Det är inte utan grund som de protestantiska länderna har framkastat påståendet att katolicismen skiljer sig betydligt mindre från protestantismen av idag än den gjorde under gångna tider. Det har skett en förändring, men förändringen ligger inte hos påvemakten. Katolicismen liknar idag verkligen protestantismen. Varför? Därför att protestantismen i så hög grad har förändrat sig sedan reformatörernas dagar.

"Det är på tiden att protestanterna går till herden (påven) och säger: 'Vad skall vi göra för att komma hem?'"

—(Dr Robert Schuller i *Los Angeles Examiner*, 19 september 1987.)

Överhuvudena för de protestantiska kyrkosamfunden i USA och de östliga ortodoxa kyrkorna som sammanträffade med påven Johannes Paul II på fredagen, hyllade sin första brett sammansatta diskussion, som ett landmärke på vägen mot större enhet... Rev. Donald Jones, en United Methodist och ledare för religionsfakultetet vid universitetet i Syd-Carolina, kallade den 'det viktigaste ekumeniska mötet i vårt århundrade.' ... Rev. Paul A. Crow Jr., från Indianapolis, en ekumenisk officer i the Christian Church (Disciples of Christ), kallade den 'en ny dag inom ekumenism' som öppnar en framtid där Gud 'drar oss tillsammans.'

—*The Montgomery Advertiser*, 12 september 1987.

Medan de protestantiska kyrkosamfunden har sökt att vinna världens gunst, har en falsk tolerans förblindat dem. De menar att det är riktigt att tro gott om allt som är ont. Den ofrånkomliga följden blir att de till slut tror ont om allt som är gott. I stället för att försvara den tro som en gång har överlämnats till de heliga ber de nu faktiskt den romerska kyrkan om ursäkt för sin tidigare inställning och ber om förlåtelse för sin intoleranta hållning.

Många människor, också bland dem som inte är så välvilligt inställda mot romerska kyrkan, ser inte faran med dess makt och inflytande. Många hävdar att det intellektuella och moraliska mörker som gjorde sig gällande under medeltiden, bidrog till att sprida dess dogmer, vidskepelse och förtryck, och att vår tids upplysning, den högre kunskapsnivån och en ökande religionsfrihet förbjuder ett återuppväckande av intolerans och tyranni. Bara tanken om att ett sådant tillstånd skulle göra sig gällande i vår upplysta tid förlöjligas.

Det är sant att stort ljus, intellektuellt, moraliskt och religiöst, lyser över denna generation. Från de öppna sidorna i Guds heliga ord lyser ljus från himmelen ut över världen. Men man får inte glömma att ju större ljuset är, dess större blir mörkret för dem som förvanskar eller förkastar det. Det har visat sig att en tid med stort intellektuellt mörker var fördelaktigt för påvemaktens framgång. Men det vill också visa sig att en tid med stort intellektuellt ljus är lika befrämjande för dess framgång. I gångna tider, då folk var utan Guds ord och utan kännskap

av sanningen, var deras ögon förblindade och tusentals blev fångade i snaran, därför att de inte såg nätet som lagts ut för deras fötter. Men också i denna generation är det många som bländas av mänskliga påfund, och som inte uppdagar snaran utan går in i den som om de hade en bindel för ögonen.

Ett bibelstudium under bön skulle visa protestanterna påvekyrkans sanna natur, och få dem att i avsky vända sig bort ifrån den. Men många är så självklora att de inte känner behov för att söka Gud på ett ödmjukt sätt för att låta sig ledas till sanningen. Medan de berömmar sig själva över sin bildning känner de varken Skriften eller Guds kraft. De måste ha något att lugna sitt samvete med. Det de egentligen önskar är ett sätt på vilket de kan glömma Gud, men så att det ska se ut som om de kommer ihåg honom. Påvemakten är väl skickad för att möta dessa behov. Den är utformad för två klasser inom mänskligheten, som omfattar så gott som hela världen—de som önskar att bli frälsta genom egna meriter (*sina egna gärningar*) och de som önskar bli frälsta i sina synder (*praktiserande av medvetna synder*). Här ligger hemlighet till dess makt.

ETT FÖRSÖK ATT FÖRÄNDRA GUDS LAG

Guds lag i den himmelska helgedomen är det stora originalet, som de bud som skrevs på stentavlorna och som Moses nedskrev i Moseböckerna, var en ofelbar avskrift av. Påvemakten har inte bara försökt, utan också lyckats med att förändra Guds tio bud. Det andra budet som förbjuder bildtillbedjan, har strukits ur lagen, och det fjärde budet har blivit ändrat så att det ger auktorisation att hålla den första dagen (söndag) i stället för den sjunde dagen som sabbat (lördag). Katolikerna anger som grund för att de har tagit bort andra budet, att detta bud egentligen är onödigt då det ingår i det första budet, och att de framställer lagen så som det var Guds mening att vi skulle förstå den. I profetian blir det emellertid förutsagt om en avsiktlig förändring: “Han skall sätta sig i sinnet att förändra heliga tider och lagar.” Dan 7:25. Förändringen av det fjärde budet uppfyller profetian exakt. Den enda auktoritet som de åberopar sig av är kyrkans. Här ställer sig påvemakten uppenbart över Gud.

“SOLENS DAG”

Det var med hjälp av kungliga edikt, allmänna kyrkomöten och kyrkliga förordningar som tillsammans med den världsliga makten, den hedniska festdagen fick sin ärofulla plats i den kristna världen. Den första offentliga åtgärd som framtvängde söndagens firande var den lag som instiftades av Konstantin (321 e Kr). Denna lag krävde att städernas befolkning skulle vila på “solens ärevärdiga dag,” men tillät folket på landet att utföra sitt jordbruksarbete som vanligt. Även om dagen var av hedniskt ursprung, blev den lagstadgad av denne kejsare efter det att han blott till namnet gått över till kristendomen.

Det kungliga mandatet blev inte en tillräcklig ersättning för den gudomliga auktoriteten, därför kom Eusebius, en biskop som sökte efter furstarnas gunst och som var Konstantins speciella vän och smickrare, med det påståendet att Kristus hade överfört sabbatens helgd till söndagen. Men det blev inte framlagt ett enda bibliskt bevis för den nya läran. Utan att veta det, erkände Eusebius själv dess falskhet och pekade på den verkliga upphovskällan till förändringen. Han säger: “Allt som det var en plikt att utföra på sabbaten har vi överfört till Herrens dag.” –Robert Cox: *Sabbath Laws and Sabbath Duties*, s 538.

GUDS TIO BUD

1.

“Du skall inga andra gudar hava jämte mig.”

2.

“Du skall icke göra dig något beläte eller någon bild, vare sig av det som är uppe i himmelen, eller av det som är nere på jorden, eller av det som är i vattnet under jorden. Du skall icke tillbedja sådana, ej heller tjäna dem; ty jag, HERREN, din Gud är en nitälskande Gud, som hemsöker fädernas missgärning på barn och efterkommande i tredje och fjärde led, när man hatar mig, men gör nåd med tusenden, när man älskar mig och håller mina bud.”

3.

“Du skall icke missbruka HERRENS, din Guds, namn, ty HERREN skall icke låta den bliva ostraffad, som missbrukar hans namn.”

4.

“Tänk på sabbatsdagen, så att du helgar den. Sex dagar skall du arbeta och förrätta alla dina sysslor, men den sjunde dagen är HERRENS, din Guds, sabbat; då skall du ingen syssla förrätta, ej heller din son eller din dotter, ej heller främlingen som bor hos dig inom dina portar. Ty på sex dagar gjorde HERREN himmelen och jorden och havet och allt vad i dem är, men han vilade på sjunde dagen; därför har HERREN välsignat sabbatsdagen och helgat den.”

5.

“Hedra din fader och din moder, för att du må länge leva i det land som HERREN din Gud vill giva dig.”

6.

“Du skall icke dräpa.”

7.

“Du skall icke begå äktenskapsbrott.”

8.

“Du skall icke stjäla.”

9.

“Du skall icke bära falskt vittnesbörd mot din nästa.”

10.

“Du skall icke hava begärelse till din nästas hus. Du skall icke hava begärelse till din nästas hustru, ej heller till hans tjänare eller tjänarinna, ej heller till hans oxen eller hans åsna, ej heller till något annat som tillhör din nästa.”

–2 Mos 20:3-17.

GUDS TIO BUD SÅSOM FÖRÄNDRAD AV MÄNNISKOR

1.

Du skall inga andra gudar hava jämte mig

(Det andra budet har tagits bort!)

2. (egentligen nr 3)

Du skall icke missbruka HERRENS din Guds namn, ty HERREN skall icke låta den gå ostraffad som missbrukar hans namn.

3. (4)

Tänk på vilodagen, så att du helgar den.

(Sabbatsbudet har blivit radikalt förändrat)

4. (5)

Hedra din fader och din moder, för att det må gå dig väl och du må länge leva i ditt land.

5. (6)

Du skall icke dräpa.

6. (7)

Du skall icke begå äktenskapsbrott.

7. (8)

Du skall icke stjåla.

8. (9)

Du skall icke bära falskt vittnesbörd mot din nästa.

9. (egentligen nr 10, första delen)

Du skall icke hava begärelse till din nästas hus.

10. (egentligen nr 10, andra delen)

Du skall icke hava begärelse till din nästas hustru, ej heller till hans tjänare eller hans tjänarinna, ej heller till något annat som tillhör din nästa.

–katekesen

“Fråga: Har du några andra bevis för att kyrkan (den katolska) har makt att instifta föreskriftsmässiga festdagar?

“Svar: Hade den inte sådan makt...kunde den inte ha insatt helighållandet av söndagen, veckans första dag, i stället för lördag, veckans sjunde dag—en förändring som det inte finns någon auktoritet för i Skriften.” –*Doctrinal Catechism*, s 174 (Romersk Katolsk).

“Ge mig ett bevis från Bibeln allena, om att jag är bunden att hålla söndagen helig. Det finns inte någon sådan lag i Bibeln. Det är en lag från den heliga katolska kyrkan ensam. Bibeln säger: ‘Tänk på sabbatsdagen, så att du helgar den.’ Den katolska kyrkan säger nej. Genom min gudomliga makt avskaffar jag sabbatsdagen och befäller dig att hålla den första dagen i veckan helig. Och se! Hela den civiliserade världen böjer sig ner i vördnadsfull lydnad för budet från den heliga katolska kyrkan.” –*Thomas Enright, CSSR, President, Redemptorist College (Roman Catholic), Kansas City, Mo., 18 febr. 1884.*

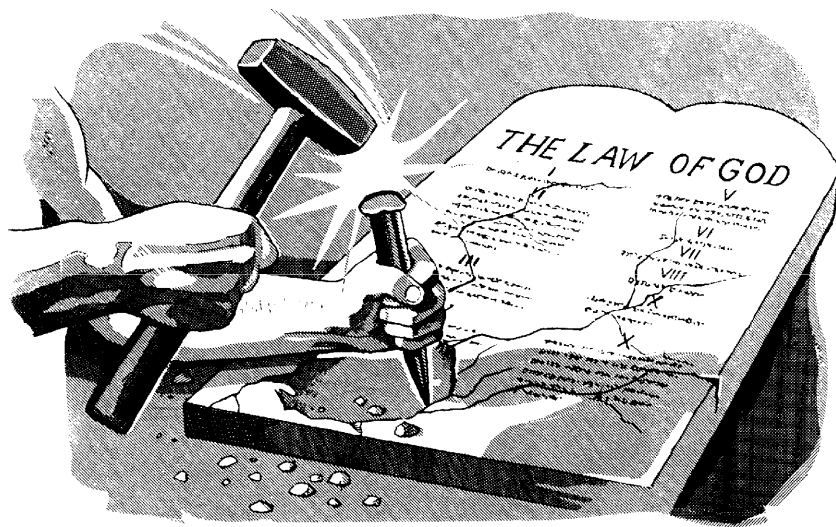
DE FÖRSTA SÖNDAGSLAGARNA

Under en tid räknade man fortfarande den sjunde dagen som sabbat. Men stadigt skedde en förändring. Då påvemakten hade etablerat sig, fortsatte upphöjandet av söndagen. Det blev förbjudet för kyrkans män att avkunna dom i någon borgerlig strid på söndagen. Inte långt efteråt fick alla människor, oavsett rang, ett påbud om att avstå från vanligt arbete. Straffet för fria medborgare var böter, och för tjänarna piskslag. Senare blev det utfärdat att rika skulle straffas med att förlora hälften av sin egendom, och att de till slut—om de fortsatte envisas med att inte böja sig—skulle göras till slavar. De lägre klasserna skulle bannlysas för all tid.

Underverk blev också använda. Bland annat sades det att en bonde som plöjde sin åker på en söndag och rensade plogen med ett järnstycke, fann att järnet plötsligt fastnade i handen på honom. Och under två år måste han gå runt med detta järnstycke, "till hans stora plåga och skam". —Francis West, *Historical and Practical Discourse on the Lord's Day*, s 174.

Påven gav senare anvisningar om att församlingsprästen skulle förmana dem som överträdde söndagen och uppfordra dem till att gå till kyrkan och läsa sina böner, annars skulle de dra någon stor olycka över sig själva och sina grannar. Men Kyrkorådets dekret visade sig otillräckliga och de världsliga myndigheterna ombads utställa ett edikt som skulle skapa skräck hos folk och tvinga dem att avstå från att arbeta på söndagen. På en synod i Rom blev alla tidigare beslut åter bekräftade med än större kraft och allvar. De blev också införlivade i den kyrkliga lagen och genomförda av alla civila myndigheter över nästan hela kristenheten. (Se Heylyn, *History of the Sabbath*, del 2, kap 5, sekt. 7.)

Saknaden av Bibliskt stöd för söndagsfirandet skapade ofta besvär och förvirring hos kyrkans ledare. Människor ifrågasatte lärarnas rätt till att sätta åt sidan det uttryckliga bibliska budet: "Den sjunde dagen är Herrens, din Guds, sabbat", för att få dem att ära solens dag. För att råda bot mot bristen på bibliska bevis fann man på andra förklaringar. Vid slutet av 1100-talet blev en ivrig talesman för söndagen, som besökte de engelska kyrkorna, bemött av motstånd från trofasta sanningsvittnen till den grad att hans ansträngningar blev så resultatlösa att han lämnade landet en tid för att försöka finna på något medel som han kunde använda sig av för att genomdriva sin lära. Då han kom tillbaka var bristen undanröjd. Han förde med sig ett dokument som han påstod kom från Gud själv, med den nödvändiga befallningen om

helighållandet av söndagen och med fruktansvärda hotelser för att skrämma de olydiga. Det blev sagt om detta dyrbara dokument—som var lika falskt som den institution som det skulle understödja—att det hade fallit ned från himmelen och blivit funnet i Jerusalem, på Simons altare på Golgata. Men faktum var att det var det påvliga palatset i Rom som var den egentliga källan. Under alla tider har den påvliga hierarkin räknat falskhet och bedrägelse som lagliga medel för att öka kyrkans makt och framgång.

Trots alla försök att fastslå söndagens helighet, erkänner papisterna själva att sabbaten är av gudomlig auktoritet, medan dess ersättning hade mänsklig upprinnelse. På 1500-talet deklarerade ett påvligt kyrkomöte helt klart: "Låt alla kristna komma ihåg att Gud helgade den sjunde dagen och att den har tagits emot och iakttagits—inte bara av judar utan av alla andra som gör anspråk på att tillbedja Gud, fastän vi kristna har förändrat deras sabbat till Herrens dag." —Thomas Morer, *Discourse in Six Dialogues on the Name, Notion, and Observation of the Lord's Day*, s 281, 282.

De som förgrep sig på den gudomliga lagen var inte okunniga om vad de höll på med. De satte sig själva medvetet över Gud. Bibeln lär att dessa scener kommer att återupprepas när protestanter och katoliker förenas för att upphöja söndagen.

SANN TILLBEDJAN

Plikten att tillbedja Gud grundar sig på det faktum att han är Skaparen och att alla andra varelser har honom att tacka för sin existens. Överallt i Bibeln, där hans krav på ära och tillbedjan över hedningarnas gudar presenteras, åberopas bevisen på hans skaparmakt.

"Ty folkens alla gudar äro avgudar, men Herren är den som har gjort himmelen." Psalm 96:5.

"Vid vem viljen I då likna mig, så att jag skulle vara såsom han? säger den Helige. Lyften upp edra ögon mot höjden och sen: vem har skapat allt detta?" Jesaja 40:25, 26.

"Ty så säger Herren, han som har skapat himmelen, han som är Gud, han som har danat jorden och gjort den...: Jag är Herren och eljest ingen." Jesaja 45:18.

"Förnimmen, att Herren är Gud. Han har gjort oss, och icke vi själva." Psalm 100:3.

"Kommen, låtom oss tillbedja och nedfalla, låtom oss knäböja för Herren, vår Skapare." Psalm 95:6.

"Alla de heliga väsen som tillbeder Gud i himmelen ger följande skäl för att de ägnar sin hyllning åt honom: "Du, vår Herre och Gud är värdig att mottaga pris och ära och makt, ty du har skapat allting." —Upp 4:11.

ETT DOMSBUDSKAP

Efter egen utsago är den sista boken i Bibeln (Uppenbarelseboken) en profetia om ändens tid. I kapitel 14 i denna bok blir människorna uppmanade att tillbedja Skaparen. Denna profetia visar en grupp människor som håller Guds bud som ett resultat av det trefaldiga budskap den ger. Dessa budskap har som föremål att förbereda jordens invånare för Herrens andra ankomst. Förkunnandet att "stunden för hans dom har kommit" pekar på det avslutande verket i Kristi tjänst för människors frälsning. Den förkunnar en sanning som måste proklamerats intill dess att Frälsarens medlartjänst är avslutad och han vänder tillbaka till jorden för att hämta sitt folk till himmelen.

För att människor skall bli beredda till att bestå i domen, uppmanar budskapet i Uppenbarelseboken 14 dem att: "Frukten Gud och given honom ära!" "Ja, tillbedjen honom som har skapat himmel och jord och hav och vattenkällor." Resultatet av att ta emot dessa budskap kommer fram i dessa ord: "Här gäller det...dem som hålla Guds bud och bevara tron på Jesus." Guds lag vill vara karaktärens måttstock i domen. Aposteln Paulus säger: "Alla de som med lag hava syndat skola genom lag bliva dömda...på den dag då Gud...genom Kristus Jesus dömer över vad som är fördolt hos människorna." Och han säger vidare: "lagens görare skola förklaras rättfärdiga." Rom 2:12-16. Tron är nödvändig för att kunna hålla Guds lag, ty "utan tro är det omöjligt att täckas Gud". Och "allt som icke sker av tro, det är synd." Heb 11:6; Rom 14:23.

Ett av dessa bud pekar direkt på Gud som Skapare. Det fjärde budet säger: "...men den sjunde dagen är Herrens, din Guds, sabbat. ...Ty på sex dagar gjorde Herren himmelen och jorden och havet och allt vad i dem är, men han vilade på sjunde dagen; därför har Herren välsignat sabbatsdagen och helgat den." 2 Mos 20:10, 11. "Betydelsen av sabbaten som ett minnesmärke av skapelsen, är att den hela tiden påminner om den verkliga orsaken till att Gud förtjänar tillbedjan"—därför att han är Skapare och vi hans skapelser. "Sabbaten ligger därför som själva grundvalen för gudomlig tillbedjan, eftersom den undervisar om denna stora sanning på det mest uttrycksfulla sätt vilket ingen annan instiftelse gör. Den sanna grunden för tillbedjan av Gud, inte bara på den sjunde dagen utan för all tillbedjan, finner vi i skillnaden mellan Skaparen och hans skapelser. Detta viktiga faktum kan aldrig bli föråldrat och får aldrig glömmas." – J.N. Andrews, *History of the Sabbath*, kap 27. Det var för att hålla denna sanning levande i människors sinne som Gud instiftade sabbaten i Eden.

Om alla hade hållit sabbaten helig, skulle människornas tankar och känslor blivit riktade till Skaparen som den som skall äras och tillbedjas, och det skulle aldrig ha funnits någon avgudadyrkare, ateist eller otroende. Helighållandet av sabbaten är ett tecken på trohet mot den sanne Guden, mot "honom som har skapat himmel och jord och hav och vattenkällor". Det är naturligt att det budskap som befäller människor att tillbe Gud och hålla hans bud, särskilt kallar dem till att hålla det fjärde budet.

VILDDJURET, BILDEN OCH MÄRKET

Som en kontrast till dem som håller Guds bud och har Jesu tro, pekar den tredje ängeln på en annan grupp människor och mot de villfarelser de står för. Det blir avkunnat en allvarlig och fruktansvärd varning: "Om någon tillbeder vilddjuret och dess bild och tager dess märke på sin panna eller på sin hand, så skall han få dricka av Guds vredesvin." Upp 14:9, 10. För att kunna förstå detta budskap, är det nödvändigt med en riktig tolkning av de symboler som används. Vad representerar djuret, bilden och märket?

Den profetiska framställning där dessa symboler förekommer, börjar med Uppenbarelseboken 12, med draken som försökte tillintetgöra Kristus när han föddes. Draken kallas för Satan (Upp 12:9), och det var han som påverkade Herodes till att döma Frälsaren till döden. Men det viktigaste redskapet som Satan använde för att föra krig mot Kristus och hans folk under de första århundradena av den kristna eran, var romerska riket, där hedendomen var den förhärskande religionen. Medan draken i första hand är en bild på Satan, är den i sin andra betydelse en symbol på det hedniska Rom.

I kapitel 13 (vers 1-10) beskrivs ett annat djur. Det "liknade en panter" och draken gav det "sin makt och sin tron och gav det stor myndighet". De flesta protestanter tror att detta representerar påvemakten, som övertog makten, tronen den auktoritet som en gång tillhörde det gamla romerska riket. Om denna panterliknande best står det: "Den fick en mun sig given,

som talade stora ord och vad hädiskt var...Och den öppnade sin mun till att föra hädiskt tal mot Gud, till att häda hans namn och hans tabernakel, och dem som bo i himmelen. Och fick makt att föra krig mot de heliga och att över vinna dem; och fick makt över alla stammar och folk och tungomål och folkslag.” Denna profetia som nästan är identisk med beskrivningen av det lilla hornet i Daniel 7, pekar utan tvivel på påvedömet.

Profeten säger: “Jag såg ett av dess huvuden vara likasom sårat till döds.” Och åter: “Den som för andra bort i fångenskap, han skall själv bli bortförd i fångenskap, den som dräper andra med svärd, han skall själv bli dräpt med svärd.” Året 1798 blev påven tillfångatagen av den franska hären, efter order från Napoleon Bonaparte. Den påvliga makten fick ett dödssår, och profetian blev uppfylld: “Den som för andra bort i fångenskap, han skall själv bli bortförd i fångenskap.”

Vid denna tidpunkt presenteras en annan symbol. Profeten säger: “Och jag såg ett annat vilddjur stiga upp ur jorden; det hade två horn lika ett lamms.” Upp 13:11. Både djurets utseendet och sättet som det framträder på, visar att den nation det representerar, är olikt de som är beskrivna i de tidigare symbolerna. De stora konungarikena som härskat över världen blev framställda för profeten

Daniel som rovdjur, som kom upp då “himmelens fyra vindar stormade fram mot det stora havet”. Dan 7:2. I Uppenbarelseboken 17 förklarar en ängel för Johannes, att vattnen representerar “folk och människoskaror och folkslag och tungomål”. Upp 17:15. Vindar står som ett symbol på stridigheter. Himmelens fyra vindar, som satte det stora havet i uppror, är en bild på de fruktansvärda erövrings- och revolutionskrig som nationerna fick sin makt genom.

Djuret med de lammlika hornen steg upp ur “jorden”. I stället för att ödelägga andra rikena för att själv komma till makten, måste den nation som framställs på detta sätt, stiga upp på ett område som inte förut varit under andras ägo. Den kunde därför inte uppstå bland de tätt befolkade och stridande nationerna i den gamla världen—detta upprörda hav av “folk och människoskaror och folkslag. Det måste bli funnet i den “nya världen.”

AMERIKA I PROFETIAN

Vilken nation i den “nya världen” var det, som år 1798 steg upp till makt och gav löfte om styrka och storhet och som tilldrog sig världens uppmärksamhet? Användningen av denna symbol ger inte anledning för tvivel. Det är en, och bara en nation som uppfyller beskrivningen i profetian—den pekar utan tvekan på Amerikas Förenta Stater. Gång på gång har talare och historiker ovetande använt sig av samma tankegång, ja, nästan exakt samma ord som den bibliska författaren när denne beskriver hur USA uppstod och växte till i makt. Djuret sågs “stiga upp ur jorden”. Enligt översättare betyder ordet “stiga upp” som används här, att i bokstavig mening “växa eller skjuta upp som en planta”. Och som vi har sett måste nationen uppstå inom ett område som tidigare inte varit ockuperat. En framstående författare beskriver

framväxandet av Förenta Staterna och talar om “mysteriet med hennes framväxande ur intet”, och säger: “Som ett tyst frö växte vi upp till ett rike.” –G.A. Townsend, *The New World Compared With the Old*, s 462. En europeisk tidskrift beskrev år 1850 Förenta Staterna som ett förunderligt rike som höll på att “dyka upp” och “i all jordens stillhet dagligen ökade sin makt och sin stolthet.” –*The Dublin Nation*.

“Och det hade två horn lika ett lamms.” Dessa lamnhorn som profeten får se, betecknar på ett passande sätt USA:s ungdomliga, oskuldsfulla och milda väsen. De landsförvista kristna som först flydde till Amerika, sökte en fristad från kungligt förtryck och religiös intolerans, beslutade sig för att upprätta ett statskick byggd på lagen om borgelig och religiös frihet. Oavhängighetsförklaringen framhåller den stora sanningen att “alla människor är skapade lika” och att de är givna en omistlig rätt till “liv, frihet och strävan efter lycka”. Och konstitutionen [grundlagen] garanterar folket rätten till självstyre och bestämmer att folkvalda representanter utses att stifta och administrera lagarna. Det blev också infört religiös frihet så att varje människa skulle ha rätt att tillbedja Gud efter sitt eget samvete. Protestantism och republikanism blev landets grundläggande principer. Det är dessa principer som är hemligheten bakom dess makt och välstånd. De undertryckta och nedtrampade inom kristenheten har vänt sig till detta land med intresse och hopp. Miljoner har sökt sig dit, och Förenta Staterna har växt till att bli en av jordens mäktigaste nationer.

EN SLÅENDE MOTSÄTTNING

Men djuret med de lammlika hornen “talade såsom en drake. Och det utövar det första vilddjurets hela myndighet i dess åsyn. Och det kommer jorden och dem som bo därpå att tillbedja det första vilddjuret, det vars dödssår blev läkt...det förmår genom sitt tal jordens inbyggare att göra en bild åt vilddjuret, det som var sårat med svärd, men åter kom till liv”. Upp 13:11-14.

De lammlika hornen och drakrösten visar en slående motsättning mellan bekännelse och handling hos denna nation som representerats i profetian. Nationen “talade” genom sina lagstiftande och rättsliga myndigheters handlingar. Genom sådana handlingar skulle den gå emot de liberala och fredliga principer som den har framsatt som själva grunden för sin politik. Förutsägelsen om att den skall tala “som en drake” och utöva “det första vilddjurets hela myndighet”, beskriver klart hur samma anda av intolerans och förföljelse kommer att utvecklas, vilket kom till uttryck genom de nationer som symboliseras av draken och pantern. Och uttalandet om att djuret med de två hornen “kommer jorden och de som bo därpå att tillbedja det första vilddjuret”, visar att denna nations auktoritet kommer att användas genom att den påtvingar en eller annan förordning som skall bli en hyllning till påvedömet.

En sådan handling kommer att vara i direkt strid mot principerna i USA:s författning, mot själva andan i dess fria institutioner, mot de direkta och högtidliga bekännelserna i oavhängighetsförklaringen, och mot grundlagen. Grundläggarna av denna nation försökte att på ett klokt sätt skydda sig mot och hindra kyrkan från att utöva världslik makt, med de resultat som det ville föra med sig — intolerans och förföljelse. Grundlagen säger att “kongressen skall icke stifta någon lag med hänsyn till religiösa instiftelser eller förbjuda fri utövning av sådan”, och att “ingen religiös prövning skall avkrävas som förutsättning för något offentligt ämbete i Förenta Staterna.” Bara genom att uppenbart överträda dessa garantier mot nationens frihet kan någon religiös instiftelse genomdrivas av statsmakterna. *Men det inkonsekventa i en sådan handling blir framställt i den profetiska symboliken.* Djuret som har horn som ett lamm—som i sin bekännelse är rent, mildt och ofarligt—talar som en drake.

“Det förmår genom sitt tal jordens inbyggare att göra en bild åt vilddjuret.” Här framställs klart och tydligt en styrelseform där den laggivande makten ligger hos folket, en slående bekräftelse på att det är Förenta Staterna som framställs i profetian.

Men vad är “en bild åt vilddjuret”? Och hur kommer den att uppstå? Bilden skapas av det tvåhornade djuret, och det är en bild åt det första djuret. För att kunna veta vad bilden är och på vilket sätt den kommer att framstå, måste vi studera kännetecknen hos själva djuret—påvemakten.

Här framställs klart och tydligt en styresform där den lagstiftande makten ligger hos folket; en slående bekräftelse på att det är Förenta staterna som framställs i profetian.

KYRKAN OCH STAT FÖRENAS

Då den första församlingen blev fördärvad genom avvikelse från det rena evangeliet och accepterande av hedniska seder och bruk, förlorade den Guds Ande och kraft. För att kunna härska över människors samveten sökte den hjälp från de världsliga makterna. Resultatet av detta blev påvedömet, en kyrka som kontrollerade statsmakterna och som använde sig av dem för att befrämja sina egna mål och avsikter, särskilt för att straffa “kätterier.” För att Förenta Staterna skall göra en bild av djuret, måste den religiösa makten kontrollera statsmakterna på ett sådant sätt att statens myndighet också blir använd för att befrämja kyrkans egna avsikter.

Varhelst där kyrkan har uppnått världslig makt, har den använts till att straffa dem som inte ville hålla sig till dess lärosatser. Protestantiska kyrkosamfund som har följt i Roms fotspår genom att alliera sig med världsliga myndigheter, har också visat en liknande tendens till att inskränka samvetsfriheten. Ett exempel på detta finner man i den engelska kyrkan, som under lång tid hade förföljt de frikyrkliga. På 1500- och 1600-talet blev tusentals frikyrkopredikanter tvingade att lämna sina församlingar och många, både pastorer och lekmän, blev dömda till böter, tortyr och martyrskap.

Det var avfällighet som ledde den första församlingen att söka hjälp från myndigheterna, och detta banade vägen för utvecklingen av påvedömet—djuret. Paulus skriver: “Ty först måste avfallet hava skett...fördärvets man hava trätt fram.” 2 Tess 2:3. Avfällighet inom kyrkan kommer därför att bereda väg för vildjurets bild.

Bibeln säger, att före Herrens ankomst, kommer det att härska ett religiöst avfall, liknande det som var under de första århundradena.

“Men detta må du veta, att i de yttersta dagarna svåra tider skola komma. Ty människorna skola då vara själviska, penningkära, stortaliga, övermodiga, smädelystna, olydiga mot sina föräldrar, otacksamma, gudlösa, kärlekslösa mot sina närmaste, trolösa, begivna på förtal, omåttliga, tygellösa, fiendliga mot det goda, förrädiska, besinningslösa, förblindade av högmod; de skola älska vällust mer än Gud, de skola hava ett sken av gudsfruktan, men skola icke vilja veta av dess kraft.”
2 Tim 3:1-5.

“Men anden säger uttryckligen, att i kommande tider somliga skola avfalla från tron och hålla sig till villoandar och till onda andars läror.”
1 Tim 4:1.

Satan kommer att verka “med lögnens alla kraftgärningar och tecken och under och med orättfärdighets alla bedrägliga konstner.” Och alla de som “icke gåvo kärleken till sanningen rum så att de kunde bliva frälsta”, kommer att ta emot “villfarelsens makt, så att de sätta tro till lögnen”. 2 Tess 2:9-11. När detta tillstånd av ogudaktighet har blivit uppnådd, kommer samma resultat att följa som visade sig under de första århundradena.

För att Förenta Staterna skall göra en bild av djuret, måste den religiösa makten kontrollera statsmakterna på så sätt att statens myndighet också blir använd för att befrämja kyrkans egna avsikter.

“EKUMENIK”—ETT TIDENS TECKEN

De vitt skilda trosuppfattningar som existerar inom de protestantiska kyrkorna betraktas av många som ett avgörande bevis för, att försöken att åstadkomma enhet aldrig kommer att lyckas. Men i de protestantiska kyrkorna har det under många år funnits en stämning till förmån för ett samgående, baserat på gemensamma tros punkter. För att säkra en sådan union måste saker som inte alla är eniga om—oavsett hur viktiga de än må vara utifrån biblisk ståndpunkt—sättas åt sidan.

När de ledande kyrkosamfunden i Förenta Staterna förenar sig om sådana tros punkter som av dem hålls för gemensamma, och påverkar statsmakterna att genomdriva deras dekret och att stödja deras förordningar, kommer det protestantiska Amerika att ha skapat en bild av den romerska hierarkin. Och påläggandet av borgerliga straff mot oliktankare blir den ofrånkomliga följden.

Djuret med de två hornen “förmår [befaller] alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälar, att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan, så att ingen får

“Vilddjurets bild” representerar den form för avfällig protestantism som kommer att utveckla sig när de protestantiska kyrkorna söker hjälp från statsmakterna för att påtvinga sina dogmer.

vare sig köpa eller sälja något, utom den som är märkt med vilddjurets namn eller dess namns tal.” Upp 13:16, 17. Den tredje ängelns varning lyder: “Om någon tillbeder vilddjuret och dess bild och tager dess märke på sin panna eller på sin hand, så skall ock han få dricka av Guds vredesvin.” “Djuret” som blir nämnt i detta budskap vars tillbedjan framtingas av det tvåhornade djuret, är det första djuret, det panterliknande djuret i Upp 13:e kapitel—påvemakten. “Vilddjurets bild” representerar den form för avfällig protestantism som kommer att utveckla sig när de protestantiska kyrkorna söker hjälp från statsmakterna för att påtvinga sina dogmer. “Vilddjurets märke” återstår nu att definiera.

Efter varningen mot att tillbedja vilddjuret och dess bild, säger profetian vidare: “Här gäller det för de heliga att hava ståndaktighet, för dem som hålla Guds bud och bevara tron på Jesus.” Då de som håller Guds bud blir ställda i kontrast mot dem som tillbeder vilddjuret och dess bild och tar emot dess märke, blir följden härav att lydnad för Guds lag å ena sidan och överträdelse av den å andra sidan, utgör skillnaden mellan de som tillbeder Gud och de som tillbeder vilddjuret.

Det som särskilt kännetecknar vilddjuret, och då också dess avbild, är brytandet av Guds bud. Daniel säger om det lilla hornet, påvemakten: “Han skall sätta sig i sinnet att förändra heliga tider och lagar.” Dan 7:25. Och Paulus kallade samma makt “syndens människa,” som skulle upphöja sig själv över Gud. Den ena profetian är ett komplement till den andra. Bara genom att förändra Guds lag kunde påvemakten upphöja sig över Gud. Var och en som har vetskap om detta och ändå håller den förändrade lagen, ärar därmed ärar därmed den makt som genomförde förändringen. En sådan lydnadshandling för påvliga lagar är det samma som trohetstecken mot påven i stället för mot Gud.

“KATOLICISMEN TALAR”

“Söndagen är en katolsk instiftelse, och dess krav om helighållelse kan bara försvaras utifrån katolska premisser... Från första till sista blad i Skriften finns inte ett enda textavsnitt som förordnar en överföring av den varje vecka allmänna gudstjänsten från den sista dagen i veckan till den första.”

—*The Catholic Press, Sydney, Australia, augusti, 1900.*

När protestantismen förkastar (romersk-katolska) kyrkans auktoritet, har den inga goda grunder för sin söndagslära, utan borde logiskt sett hålla lördag som sabbat.”

—John Gilmary Shea, *American Catholic Quarterly Review*, januari, 1883.

“Det är välgörande att påminna presbyterianer, baptister, metodister och alla andra kristna om att Bibeln inte ger dem något som helst stöd i deras iakttagande av söndagen. Söndagen är en instiftelse av romersk-katolska kyrkan, och de som firar den dagen håller ett bud till katolska kyrkan.”

—Priest Brady, *in an address, reported in the Elizabeth, NJ “News”, 18 mars, 1903*

“Fråga: Har du något annat sätt att bevisa att kyrkan (katolska) har makt att instifta föreskriftsmässiga festdagar?”

“Svar: Hade den inte sådan makt...kunde den inte ha gjort det som alla moderna religionister är enig med den i: den kunde inte ha insatt helighållandet av söndagen, veckans första dag, i stället för lördag, veckans sjunde dag—en förändring som det inte finns någon auktoritet för i Skriften.”

—Stephan Keenan, *A Doctrinal Catechism*, s 176).

“Vanligt sunt förnuft kräver att man godtar det ena eller det andra av dessa alternativ: antingen protestantism och helighållande av lördag, eller katolicism och helighållande av söndag. En kompromiss är omöjlig.”

—*The Catholic Mirror, 23 december, 1893.*

“Gud rätt och slätt gav sin kyrka (katolska) makten till att sätta åt sidan vilken dag eller vilka dagar som helst, som den finner passande som heliga dagar. Kyrkan valde söndag, veckans första dag, och under tidens gång tillfördes andra dagar som heliga.”

—Vincent J. Kelly, *Forbidden Sunday and Feast-Day Occupation*, s 2.

“Protestanterna...godtar hellre söndagen än lördagen som dagen för allmän tillbedjan efter att den katolska kyrkan utfört förändringen...Men protestanterna tycks inte bryr sig om och inse att...när de firar söndag, accepterar de myndigheten av kyrkans talesman, påven.”

—*Our Sunday Visitor, 5 februari, 1950.*

Det är inte universumets Skapare i 1 Mos 2:1-3,—utan den katolska kyrkan som “kan göra krav på äran att ha gett människan en vilopaus från sitt arbete var sjunde dag.” —S.D. Mosna, *Storia della Domenica*, 1969, s 366-367.

“KATOLICISMEN TALAR”

“Vi innehar på denna jord Gud den Allsmäktiges plats.”

–Påven Leo XIII, *in an Encyclical Letter*, 20 juni, 1894.

“Påven är inte bara Jesu Kristi representant, utan han är Jesus Kristus själv, dold under köttets täckmantel.”

–*The Catholic National*, juli, 1895.

“Om protestanterna skulle följa Bibeln, skulle de tillbedja Gud på sabbatsdagen. Genom att hålla söndagen följer de en lag från den katolska kyrkan.”

–Albert Smith, Chancellor of the Archdiocese of Baltimore, *replying for the Cardinal, in a letter*, 10 februari, 1920.

“Vi fastställer att den heliga apostoliska stolen (Vatikanen) och den romerske påven har överherradömet över hela världen.”

–A Decree of the Council of the Trent, quoted in Philippe Labbe and Gabriel Cossart, *The Most Holy Councils*, Vol. 13, col. 1167.

“Det var den katolska kyrkan som genom Jesu Kristi auktoritet har överfört denna vilan (från den bibliska sabbaten) till söndagen...Därför är helgandet av söndagen av protestanterna en hyllning, som de mot sin egen vilja, visar överför (katolska) kyrkans myndighet.”

–Monsignor Louis Segur, *Plain Talk about the Protestantism of Today*, s 213.

“Vi firar söndag i stället för lördag därför att den katolska kyrkan överförde lördagens helighet till söndagen.”

–Peter Geiermann, CSSR, *A Doctrinal Catechism*, 1957 edition, s 50.

“Vi katoliker har därför precis samma bemyndigande för att hålla söndagen helig i stället för lördagen som vi har inför alla andra av våra trosartiklar, nämligen kyrkans auktoritet...medan däremot ni som är protestanter överhuvudtaget inte har någon auktoritet för det, för det finns inte något berättigande för det (söndagshelighållelse) i Bibeln, och ni vill inte gå med på att det kan finnas något stöd för det någon annanstans. Både ni och vi följer traditionen i denna sak, men vi följer den därför att vi tror att den är en del av Guds ord, och att (katolska) kyrkan är ordets gudomliga utvalda utläggare och väktare. Ni följer den (katolska kyrkan), medan ni hela tiden fördömer den som en både felande och falsk vägledare som ofta ‘gör Guds bud om intet’, i det ni citerar Matt 15:6.”

–The Brotherhood of St. Paul, *The Clifton Tracts*, Vol. 4, tract 4, s 15.

“Kyrkan förändrade helgandet av sabbaten till söndag genom rätten av sin gudomliga, ofelbara auktoritet, överlämnad till henne utav hennes grundare, Jesus Kristus. Protestanternas påstående att Bibeln är deras enda rättesnöre i trosfrågor, är grundlös när det gäller helgandet av söndagen. I denna sak är Sjundedags-adventisterna de enda protestanter som är konsekventa.”

–*The Catholic Universe Bulletin*, 14 augusti, 1942, s 4.

“PROTESTANTERNA TALAR”

Baptister: “Det fanns och finns ett bud om att hålla sabbatsdagen helig, men den sabbatsdagen var inte söndagen. Det kan emellertid med lätthet sägas, och med en viss överton av triumf, att sabbaten, med alla dens plikter, privilegier och sanktioner, blev överförd från den sjunde till den första dagen i veckan. Med innerlig önskan om information om detta ämne, vilket jag har studerat under flera år, frågar jag: Var kan nedteckningen om en sådan förändring finnas? Inte i det Nya testamentet—absolut inte. Det finns inte något bibliskt bevis för att sabbaten blev förändrad från den sjunde till den första dagen i veckan.”

–Dr. E.T. Hiscox, author of the *Baptist Manual*.

Kongregationalister: “Det är alldeles klart att oavsett hur strängt och fromt vi tillbringar söndagen, håller vi inte sabbaten.... Sabbaten blev instiftad på grundlag av ett särskilt gudomligt bud. Vi kan inte göra anspråk på något sådant bud för iakttagandet av söndagen.... Det finns inte en enda rad i det Nya testamentet som antyder att vi utsätter oss för straff genom att överträda söndagens antagna helighet.”

–Dr. R.W. Dale, *The Ten Commandments*, s 106-107.

Lutherska frikyrkan: “För när det inte kan framvisas ett enda ställe i den Heliga Skrift som vittnar om att antingen Herren själv eller apostlarna hade beordrat en sådan överföring av sabbaten till söndag, då var det inte så lätt att svara på frågan: Vem har överfört sabbaten, och vem hade rätten att göra så.”

–George Sverdrup, *A New Day*.

Protestantisk episkopal: “Dagen är nu förändrad från den sjunde till den första dagen ... men då vi inte möts av några som helst skriftmässiga direktiv för en sådan förändring, kan vi dra slutsatsen att det blev gjort med kyrkans auktoritet.”

–*Explanation of Catechism*.

Baptister: “Ingenstans i Skriften kallas veckans första dag för sabbat... Det finns ingen auktoritet utifrån Skriften för att göra det, och naturligtvis heller ingen skriftmässig förpliktelse.”

–*The Watchman*.

Presbyterianer: “Det finns inte ett ord, inte en antydning i Nya testamentet om att avstå från arbete på söndagen. Firandet av askonsdag eller fastan, står på precis samma grund som iakttagandet av söndagen. In till söndagens vila träder ingen gudomlig lag.”

–Canon Eyton, in *The Ten Commandments*.

Anglikaner: “Och var i Skriften blir vi överhuvudtaget uppmanade om att vi skall hålla den första dagen? Vi befalls att hålla den sjunde dagen, men inte någonstans blir vi befallda att hålla den första dagen.”

–Isaac Williams, *Plain Sermons on the Catechism*, s 334, 336.

Kristi lärjungar: “Det finns ingen direkt Skriftlig auktoritet för att kalla veckans första dag för ‘Herrens dag’.”

–Dr. D.H. Lucas, *Christian Oracle*, januari, 1890.

“PROTESTANTERNA TALAR”

Metodister: “Det är sant att det finns inte något bestämt påbud om barndop. Inte heller finns det något påbud om att helighålla veckans första dag. Det är många som tror att Kristus förändrade sabbaten. Men utifrån hans egna ord ser vi att han inte hade någon sådan avsikt. De som tror att Jesus förändrade sabbaten bygger bara på antaganden.”

–Amos Binney, *Theological Compendium*, s 180-181.

Episkopaler: “Vi har utfört denna förändring från den sjunde dagen till den första dagen, från lördag till söndag, med auktoritet från den enda heliga, katolska, apostoliska Kristi kyrka.” –Bishop Seymour, *Why We keep Sunday*.

Syd-baptister: “Det heliga namnet på den sjunde dagen är, sabbaten. Detta faktum är alltför klart för att erfordra argumentering (2 Mos 20:10 citerad)...Ordets klara undervisning på denna punkt har tagits emot under alla tidsåldrar...Inte en enda gång tillämpade lärjungarna sabbatsbudet på veckans första dag—en sådan dårskap blev överlämnad åt en senare tid. Inte heller kom de med något uttalande om att den första dagen ersatte den sjunde.”

–Joseph Judson Taylor, *The Sabbath Question*, s 14-17, 41.

Amerikanska kongregationalister: “Den nuvarande föreställningen om att Kristus och hans apostlar ersatte den sjunde dagen med den första, är helt utan stöd i Nya testamentet.”

–Dr. Layman Abbot, in the *Christian Union*, 26 juni, 1890.

Christian Church: “Det finns inte ett endaste ord i alla himmelens orakler om att sabbaten blivit förändrad, eller att Herrens dag kom i dess ställe.”

–Alexander Campbell, in *The Reporter*, 8 oktober, 1921.

Baptister: “För mig verkar det helt ofattbart att Jesus, under loppet av de tre år som han samtalade med sina lärjungar, och ofta tog upp sabbatsfrågan med dem, i det att han belyste det från olika aspekter och befriade den från dess falska gloria (judiska traditioner), aldrig så mycket som antyder att en förändring skulle ske. Och under de fyrtio dagarna efter sin uppståndelse kom han inte heller med någon sådan antydning. Inte så långt vi känner till tog inte heller den helige Ande, som gavs för att påminna dem om alla de ting som han hade sagt dem, upp denna fråga. Inte heller gjorde de inspirerade apostlarna i sitt predikandet av evangeliet, i grundandet av församlingar, i råd och undervisning, tog fram eller diskuterade ämnet.

“Naturligtvis är jag helt klar över att söndagen som en religiös dag kom i bruk ganska tidigt i kristendomens historia, vilket vi lär från kyrkofäderna och andra källor. Men hur synd är det inte att den kom märkt av hedendomen och kristnad med solgudens namn och därefter adopterad och heligförklarad av den påvliga avfälligheten, och testamenterad som ett heligt arv till protestantismen.”

–Dr. E.T. Hiscox, report of his sermon at the Baptist Minister’s Convention, in *New York Examiner*, 16 november, 1893.

Söndags-helighållande är inte påbjuden eller praktiserad i Bibeln.

Medan de som tillbeder Gud särskilt utskiljer sig genom deras iakttagande av det fjärde budet—eftersom detta är tecknet på hans skapande makt, och står som ett vittne om hans anspråk på människans tillbedjan och ära—kommer de som tillbeder vilddjuret att utmärka sig genom deras ansträngningar för att riva ned Skaparens minnesmärke och upphöja Roms instiftelse. Det var till förmån för söndagen som påvemakten först hävdade sina arroganta påståenden, och då den första gången sökte statsmaktens hjälp, var det för att genomdriva helighållandet av söndagen som “Herrens dag.” Men Bibeln utpekar den sjunde dagen och inte den första som Herrens dag. Kristus sade: “Så är då Människosonen herre också över sabbaten.” Det fjärde budet säger: “Den sjunde dagen är Herrens, din Guds, sabbat.” Och genom profeten Jesaja kallar Herren den “min heliga dag.” (Mark 2:28; 2 Mos 20:10; Jes 58:13.)

Protestanterna hävdar nu att Kristi uppståndelse på en söndag gjorde den till de kristnas sabbat. Men det saknas bibliska bevis för ett sådant påstående. Varken Kristus eller hans apostlar gav Söndagen sådan ställning. Helighållandet av söndagen som en kristen institution hade sin upprinnelse i “laglöshetens hemlighet” (2 Tess 2:7) som redan på Paulus tid hade börjat sitt verk. Var och när adopterade Herren detta påvedörets barn? Vilken giltig grund kan anges som skäl för en förändring som Skriften inte godkänner?

Det hävdas ofta att Kristus förändrade sabbaten, men detta motbevisat av hans egna ord. I sin bergspredikan sa han följande:

“I skolen icke mena, att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna. Jag har icke kommit för att upphäva, utan för att fullborda. Ty sannerligen säger jag eder: Intill dess himmel och jord förgås, skall icke den minsta bokstav, icke en enda prick av lagen förgås, förrän det allt har fullbordats. Därför, den som upphäver ett av de minsta bland dessa bud och lär människorna så, han skall räknas för en av de minsta i himmelriket; men den som håller dem och lär människorna så, han skall räknas för stor i himmelriket.”
—Matteus 5:17-19.

Det är ett faktum att generellt sett så medger protestanterna att Bibeln inte ger något stöd för en förändring av sabbaten. Detta slås klart fast i skrifter som getts ut av det amerikanska traktatsällskapet och den amerikanska söndagsskolföreningen. En av dessa skrifter ger till känna: “Den totala tystnaden i Nya testamentet när det gäller ett uttryckligt bud för sabbaten [söndagen, veckans första dag] eller bestämda regler för dess helighållelse, är bestickande.” —George Elliott, *The Abiding Sabbath*, s 184.

En annan säger: “Fram till tidpunkten för Kristi död hade inte någon förändring skett med dagen.” Och “så långt källorna visar, kom inte de [apostlarna] ... med något uttryckligt påbud om att gå bort från den sjunde dagens sabbat och att den skulle helighållas på veckans första dag.” —A.E. Waffle, *The Lord's Day*, s 186-188.

Romerska katoliker medger att förändringen av sabbaten har gjorts av deras kyrka och förklarar att protestanterna genom att iaktta söndagen erkänner dess makt. I *Catholic Catechism of Christian Religion*, som svar på en fråga om vilken dag som skall iakttas i lydnad för det fjärde budet, sägs det: “Under den gamla lagen var lördagen den dag som helgades, men kyrkan, undervisad av Jesus Kristus och vägled av Guds Ande, har insatt söndagen i stället för lördagen. Så nu helighåller vi den första, inte den sjunde dagen. Söndagen betyder, och är nu, Herrens dag.”

VILDDJURETS MÄRKE

Som ett tecken på den katolska kyrkans auktoritet hävdar katolska skribenter:

“Själva förändringen av sabbaten till söndagen, något som protestanterna medger...eftersom de håller söndagen, erkänner de kyrkans makt att förordna festdagar och till att bestämma att det är synd att överträda dess påbud.” –Henry Tuberville, *An Abridgment of the Christian Doctrine*, s 58.

Vad är då förändringen av sabbaten annat än tecknet eller märket på den romerska kyrkans auktoritet—“vilddjurets märke”.

Romerska kyrkan har inte övergett sitt krav på överhöghet, och när världen och de protestantiska kyrkosamfundet godtar en sabbat som är frambringad av henne, och då de på samma gång förkastar den bibliska sabbaten medger de faktiskt dess maktkrav. De kan åberopa sig av traditioner och kyrkofädernas auktoritet för en sådan förändring. Men när de gör så ignorerar de i själva verket den grundsats som skiljer dem från romarkyrkan—att “Bibeln och endast Bibeln utgör protestanternas religion”. Papisterna kan se att de bedrar sig själva och medvetet sluter sina ögon inför det faktiska förhållandet i denna sak.

Den romerska kyrkan förklarar att:

“Protestanternas helighållelse av söndagen är en hyllning som de, mot sin egen vilja, uppvisar inför (katolska) kyrkans auktoritet.” –Monsignor Segur, *Plain Talk about the Protestantism of Today*, s 213.

Genomdrivandet av ett söndagshållande från de protestantiska kyrkornas sida är ett genomdrivande av tillbedjan av påvemakten—vilddjuret. De som förstår kraven i det fjärde budet och likväl väljer att fira den falska sabbaten i stället för den sanna, visar därigenom ära för den makt som ensam har påbjudit det. Genom själva handlingen att genomdriva en religiös plikt med världslig makt, kommer kyrkorna själva att skapa en bild av vilddjuret. Därför vill genomdrivandet av söndagstirande i Förenta Staterna innebära en påtvungen tillbedjan av vilddjuret och dess bild.

Kristna från gångna tiders generationer helighöll söndagen i tro att de när de så gjorde höll den bibliska sabbaten. Och det finns också idag sanna kristna i alla kyrkosamfund, inberäknat den romersk-katolska kyrkan, som i all uppriktighet tror att söndagen är den sabbat som är av gudomlig upprinnelse. Gud godtar deras ärliga avsikt och deras integritet inför honom. Men när helighållandet av söndagen genomförs med lag, och världen blir upplyst angående förpliktelserna mot den sanna sabbaten, då kommer var och en som överträder Guds befallning för att åtlyda en föreskrift som inte har någon högre auktoritet än den romerska kyrkans, att ära påvemakten framför Gud. Han visar hyllning till den romerska kyrkan och den makt som genomdriver den instiftelse som den romerska kyrkan har inrättat. Han tillbeder vilddjuret och dess avbild.

När människor förkastar den instiftelse som Gud har förklarat som tecken på hans auktoritet, och i stället ärar det som Rom har valt som tecken på sin överhöghet, kommer de att godta tecknet på lydnad för den romerska kyrkan—“vilddjurets märke”. Inte förrän denna sak klart har framhållits för människorna och de har ställts inför valet mellan Guds bud och människors bud, kommer de som fortsätter i överträdelse att ta emot “vilddjurets märke”.

VILDDJURETS MÄRKE

“HANS NAMN”

“Så att ingen får vare sig köpa eller sälja något, utom den som är märkt med vilddjurets **namn eller dess namns tal.**”
–Upp 13:17.

“Talet anges med bokstäverna för dess **namn.**”

–*20th Century New Testament.*

“Vers 18, sex hundra sextiosex. Talvärdena för **hans namn** skall utgöra detta tal.”

–*The Douay (Catholic) Bible. Note on Revelation 13:18.*

“Den läsmetod som generellt används, är den som rabbinerna kallar GHEMATRIA, där varje bokstav i namnet får sitt gängse talvärde, och summan ger ett tal som motsvarar **namnet.**”

–Marvin R. Vincent, D.D., *Word Studies in the N. T., Notes on Revelation 13:18.*

“Påven är av så stor värdighet och så upphöjd, att han inte bara är en människa, utan som om han vore Gud själv och **Guds Vikarie.**”

Påven är av sådan hög och enastående värdighet att han strängt taget inte har blivit placerad i någon värdighets-rangordning, utan snarare blivit placerad på själva toppen av alla rankingslistor...”

“Han är likaså den gudomliga monarken och överste kejsare och konungars konung.”

“DÄRFÖR ÄR PÅVEN KRÖNT MED EN TREDUBBEL KRONA, SOM KUNG ÖVER HIMMELEN, JORDEN OCH UNDERJORDEN.”

–Lucius Ferraris, *Prompta Bibliotheca (Catholic Dictionary)*, Vol. VI, s 438, 442.

“UTMANINGEN”

“Vanligt sunt förnuft kräver att man godtar det ena eller det andra av dessa alternativ: Antingen protestantism och helighållande av lördag, eller katolicism och helighållande av söndag. En kompromiss är omöjlig.”

–*The Catholic Mirror*, 23 december, 1893.

“TALET”

“Här gäller det att vara vis; den som har förstånd, han räknar ut betydelsen av vilddjurets tal, ty det är en människas tal. Och dess tal är sex hundra sextiosex.”

–Uppenbarelseboken 13:18.

“Märket”

“Protestanternas **helighållelse av söndagen är en hyllning, som de mot sin egen viljavisar för den katolska kyrkans myndighet.**”

–Monsignor Louis Segur, *Plain Talk about the Protestantism of Today*, s 213.

“Fråga: Hur bevisar du att kyrkan har makt att förordna festdagar och heliga dagar?”

“Svar: “Genom själva förändringen av sabbaten till söndagen, något som protestanterna medger, och därigenom motsäger de sig själva när de håller söndagen så strängt, medan de bryter de flesta andra festdagar som samma kyrka har fastställt.”

“Fråga: Hur kan du bevisa det?”

“Svar: Genom att helighålla **söndagen erkänner de kyrkans makt** att instifta festdagar och till att bestämma att det är synd att överträda dess påbud.”

–*The Douay Catechism*, s 59.

“Över tusen år innan det fanns en enda protestant, och i kraft av sitt gudomliga uppdrag, förändrade den katolska kyrkan dagen från lördag till söndag.”

–*The Catholic Mirror*, sept., 1893.

“Naturligtvis hävdar den katolska kyrkan att denna förändring blev utförd av henne själv. ... Och detta verk är ett **märke** på dess kyrkliga auktoritet inom religiösa ting.”

–H.F. Thomas, Chancellor of Cardinal Gibbons.

“Detta är en storslagen tanke: En ny världsordning där de olika nationerna förs tillsammans i en gemensam sak för att uppnå människans universella längtan efter fred och trygghet, frihet och lag och ordning... det är bara Förenta staterna som både har den moraliska ställningen och medlen för att understödja den.”

–*George Bush, i sitt unionstal, återgivet i Los Angeles Times, 18 februari 1991.*

EN FRUKTANSVÄRD VARNING

Den tredje ängelns budskap innehåller den mest fruktansvärda hotelse som någonsin riktats mot dödliga människor. Det måste vara en fruktansvärd synd som nedkallar Guds vrede, oblandad med nåd. Människorna kommer inte att bli lämnade i mörker angående denna viktiga sak. Varningen för denna synd blir förkunnad för världen innan den hemsöks av Guds straffdomar, för att alla skall förstå varför detta kommer, och få möjlighet att undgå dem. Profetian säger att den första ängeln kommer med sin förkunnelse till "alla folkslag, stammar tungomål och folk". Den tredje ängelns varning, som är en del av samma trefaldiga budskap, blir inte mindre vida känt. Det framställs i profetian som förkunnat med hög röst av en ängel som flyger fram uppe i himlarymden, och det kommer att tilldra sig världens uppmärksamhet.

I den sista stora striden kommer hela kristenheten att bli indelad i två stora grupper—de som håller Guds bud och bevarar Jesu tro och de som tillbeder vilddjuret och dess bild och tar emot dess märke. Även om kyrka och stat kommer att förena sin krafter för att tvinga "alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälar", att ta emot "vilddjurets märke" (Upp 13:16, 17), kommer ändå inte Guds folk att ta emot det. Profeten på Patmos ser "dem som hade vunnit seger över vilddjuret, med dess bild och dess namns tal, stå vid glashavet, med Guds harpor i sina händer. Och de sjöngo Moses', Guds tjänares, sång och Lammets sång". Upp 15:2, 3.

Vad är då förändringen av sabbaten, annat än den romerska kyrkans auktoritetsmärke—"vilddjurets märke"?

EN NY VÄRLDSORDNING FRAMFÖR OSS!

Profetian i Uppenbarelseboken 13 förklarar att den makt som framställs genom djuret med de lammliknande hornen, skall få "jorden och dem som bo därpå" att tillbedja påvemakten—som här blir symboliserat med djuret som "liknade en panter". Djuret med de två hornen skall också förmå "jordens inbyggare att göra en bild åt vilddjuret" och dessutom befalla alla "både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälar" att ta emot vilddjurets märke. Upp 13:11-16. Det har blivit visat att Förenta Staterna är den makt som framställs av djuret med de lammlika hornen. Denna profetia kommer att bli uppfylld när Förenta Staterna genomdriver firandet av söndagen, som romerska kyrkan hävdar är ett särskilt erkännande av dess överhöghet.

Men denna hyllning till påvemakten kommer inte Förenta Staterna att vara ensamma om. Den romerska kyrkans inflytande i de länder som en gång erkände dess herradöme, är långt ifrån förintat. Profetian berättar om ett återupprättande av dess makt. "Jag såg ett av dess huvuden vara likasom sårat till döds, men dess dödssår blev läkt. Och hela jorden såg med förundran efter vilddjuret." Upp 13:3. Detta dödssår pekar på upphävandet av påvemakten år 1798. Efter detta, så säger profeten att "dess dödssår blev läkt och hela världen såg med förundran efter vilddjuret". Paulus fastslår helt klart att "syndens människa" skall fortsätta ända fram till Jesu andra ankomst. 2 Tess 2:3-8. Ända fram till tidens slut kommer han att fortsätta sin förförande verksamhet. Och Johannes säger, i hänsyftning till påvemakten: "Alla jordens inbyggare skola tillbedja det, ja, envar som icke har sitt namn från världens begynnelse skrivet i livets bok." Upp 13:8. Både i den gamla och den nya världen kommer påvedömet att ta emot hyllning genom den ära som visas söndagslagstiftning, vilken uteslutande vilar på den romerska kyrkans auktoritet.

(Johannes Paulus II) **“vidhåller att människan inte har något hopp om att kunna skapa ett livskraftigt geopolitiskt system utan att det är grundlagt på romersk-katolsk kristendom.”** –Malachi Martin, *The Keys of This Blood*, s 492, © 1990. (betoning tillförd.)

“Villiga eller inte, redo eller inte, alla är vi inblandade.... Det striden gäller är vem som skall etablera det första samlade, världsomspännande regeringssystemet som någonsin har existerat i världssamfundet. Det handlar om vem som både kommer att inneha och utöva denna tvådelade makt utav auktoritet och kontroll över var och en av oss som individer, och över oss alla tillsammans som ett samhälle...

Vårt levnadssätt som individer och som medborgare till nationerna, våra familjer och våra arbeten, vår handel och pengar, vårt utbildningssystem och vår religion och vår kultur, även det som kännetecknar vår nationella identitet, som de flesta av oss alltid har tagit för givet—allt detta kommer att bli kraftfullt och radikalt ändrat för alltid. Ingen kan undgå dess verkningar. Inget område av våra liv kommer att lämnas oberört.”

–Malachi Martin, *The Keys of This Blood*, s 15, © 1990. (Betoning tillförd.)

Anmärkning: Författaren Malachi Martin är expert på den katolska kyrkan, tidigare jesuit och professor vid Vatikanens Pontifikala Bibelinstitut.

Sedan mitten av 1800-talet har de som studerat profetierna i Förenta staterna, förkunnat detta budskap för världen. I de begivenheter som nu sker, syns ett hastigt närmande mot uppfyllelsen av förutsägelseerna. Hos protestantiska förkunnare finns samma påstående om gudomlig auktoritet för söndagens helighållande, och samma avsaknad av bibliska bevis, som det är med de katolska ledarna vilka diktade ihop mirakler som ersättning för ett gudomligt påbud. Påståendet om att Guds straffdomar kommer över människorna för att de överträder söndagen, kommer att återupprepas. Redan nu ser vi tendenserna till detta. Och en rörelse för att genomdriva helighållandet av söndagen vinner allt mer terräng.

Den romerska kyrkans list och skarpsinnighet är helt förunderlig. Den ser vad som är på gång. Tåligt väntar den på sitt rätta tillfälle. Den ser att de protestantiska kyrkosamfunden hyllar henne genom att erkänna den falska sabbaten, och de förbereder sig på att genomdriva den med hjälp av samma medel som de själva använde under gångna tider. De som förkastar sanningens ljus kommer likväl ändå att söka hjälp från denna självutnämnda ofelbara makt för att upphöja en instiftelse som den har infört. Det är inte svårt att förstå med den villighet som den kommer att skynda till protestanternas hjälp i detta arbete.

“ROM FÖRÄNDRAR SIG ALDRIG”

Man får aldrig glömma att den romerska kyrkan berömmar sig av att den aldrig förändrar sig. Gregorius VII och Innocentius III:s principer gäller alltjämt som den romerska kyrkans principer. Och om den bara hade makten, skulle den praktisera dessa principer med lika stor iver idag som under tidigare århundraden. Låt bara principerna slå rot i USA, att kyrkan kan göra bruk av, eller kontrollera statens makt, och att religiösa seder och bruk kan genomdrivas med världsliga lagar—kort sagt, att kyrkans och statens myndighet skall härska över samvetet, så har den romerska kyrkan säkrat sin seger i Förenta Staterna.

Guds ord har varnat om den förestående faran, och om inte den protestantiska världen ger akt på varningen, kommer de snart att få lära sig vad den romerska kyrkans verkliga avsikter är, men då vill det vara för sent att undslippa snaran. I all stillhet ökar hon sin makt. Dess doktriner utövar sitt inflytande hos de lagstiftande, i kyrkorna och i enskilda människors sinnen. Försåtligt och obemärkt samlar hon sina styrkor för att främja sina egna planer. Allt hon önskar är ett fördelaktigt läge, vilket redan givits henne. Snart skall vi både få se och förnimma vilka avsikter den romerska kyrkan har. Var och en som tror och lyder Guds ord kommer därför att utsättas för hån och förföljelse.

GUDS LAG—KONTRIVERSENS KÄRNA

Sedan begynnelsen av den stora striden i himmelen, har det varit Satans avsikt att tillintetgöra Guds lag. Det var för att uppnå detta som han påbörjade sitt uppror mot Skaparen, trots att han blev utkastad från himmelen, har han fortsatt samma strid här på jorden. Att förföra människorna och leda dem till att överträda Guds lag, har alltid varit hans mål. Antingen detta sker genom att förkasta lagen helt och hållet eller genom att förskjuta ett av buden, kommer resultatet till slut att bli detsamma. Den som “felar i ett” visar därvid förakt för hela lagen; hans inflytande och exempel är på överträdarens sida, han blir “skyldig i allt”. Jak 2:10.

I sina försök att kasta förakt över de gudomliga föreskrifterna, har Satan förvanskat Bibelns lära, och villfarelser har blivit införlivade i tron hos tusentals som bekänner sig till att tro på Bibeln. Den sista stora konflikten mellan sanning och villfarelse är bara den slutliga kampen i den långvariga striden angående Guds lag. Det är denna kamp som vi nu går in i—en strid mellan människors lagar och Guds bud, mellan Bibelns religion och fabelns- och traditionens religion.

Genom att förkasta sanningen, förkastar människorna dess upphovsman. Genom att förakta Guds lag, förnekar de laggivarens auktoritet. Det är lika lätt att göra sig en avgud av falska doktriner och teorier som det är att göra en avgud av trä eller sten. Hos många är det filosofins avgud som sitter på tronen. Medan den levande Guden, såsom Han uppenbaras i sitt Ord, i Kristus, och genom skapelsen, tillbeds av ett fåtal. Tusentals upphöjer naturen till gud, medan de förnekar naturens Gud. Även om den uttrycks i en annan form, existerar avgudadyrkan i den kristna världen i dag, lika verkligt som den existerade i det gamla Israel på Elias tid. Guden till många så kallade visa män, filosofer, poeter, politiker, journalister—guden i kultiverade societetskretsar, i många högskolor och universitet, till och med inom en del teologiska institut—är inte stort bättre än Baal, feniciernas solgud.

Det skulle vara långt mer konsekvent för nationerna att avskaffa sina lagar och tillåta människor att göra som de vill, än för universums härskare att avskaffa sin lag och lämna världen utan en norm för att döma de skyldiga eller rättfärdiggöra de lydiga.

Ingen villfarelse som är accepterad inom kristenheten angriper mer oförskräckt himmelens auktoritet, ingen går mer direkt mot förnuftet, ingen är mer nedbrytande i sitt resultat, än den moderna doktrinen, som snabbt breder ut sig, att Guds lag inte längre är bindande för människorna. Varje land har sina lagar som kräver respekt och lydnad. Ingen regering kan bestå utan lagar, kan man då föreställa sig att himmelens och jordens skapare inte har någon lag för att styra de väsen som Han har skapat?

Det skulle vara långt mer konsekvent för nationerna att avskaffa sina lagar och tillåta människor att göra som de vill, än för universums härskare att avskaffa sin lag och lämna världen utan en norm för att döma de skyldiga eller rättfärdiggöra de lydiga. Vill vi veta vad resultatet skulle bli av att åsidosätta Guds lag? Varhelst de gudomliga föreskrifterna blir förkastade, slutar synden att förefalla syndig eller rättfärdigheten önskad. De som vägrar att underkasta sig Guds styre är helt olämpade att styra sig själva. Medan de hånar godtrogenheten hos dem som lyder Guds lags krav, tar flertalet ivrigt emot Satans villfarelser. De ger lusten fria tyglar och praktiserar de synder som har nedkallat straffdomar över hedningarna.

De som lär andra att ta lätt på Guds befallningar, sår olydnad och skördar olydnad. Låt de band som är nedlagda i den gudomliga lagen bli satta åt sidan, så kommer också mänskliga lagar att snart bli åsidosatta. Eftersom Gud förbjuder oärliga handlingar, begärelse, lögn och bedrägeri, står människorna villiga till att trampa på hans föreskrifter, vilka är ett hinder för världslig framgång. Men konsekvenserna av att åsidosätta dessa bud kommer att bli något helt annat än de väntade. Om lagen inte längre var bindande, varför skulle man då vara rädd för att bryta den? Folks egendom skulle inte längre vara säker. Människorna skulle med våld lägga beslag på sina grannars egendom, och den starkaste skulle bli den rikaste. Livet själv skulle inte respekteras. Åktenskapsloftet skulle inte längre stå som ett heligt värn för att skydda familjen. Den som hade makten, kunde om han ville, ta sin nästas hustru med våld. Det femte budet skulle bli lagt åt sidan tillsammans med det fjärde. Barn skulle inte väja för att ta sina föräldrars liv, om de därmed kunde uppfylla sina fördärvade sinnens önskningar. Den civiliserade världen skulle bli ett band av rånare och mördare, och fred, vila och lycka skulle bannlysas från jorden.

ONDSKANS PORTAR STÅR REDAN ÖPPNA

Läran om att människan är löst från lydnad mot Guds bud har försvagat kraften till moraliska förpliktelser och öppnat onskapens slussar över världen. Laglöshet, utsvävningar och korruption sveper in över oss som en överväldigande flodvåg. Även inom familjen är Satan i verksamhet. Hans baner höjs till och med i så kallade kristna hem. Där är avund, onda misstankar, hyckleri, kyliga förhållanden, stridighet, svek mot heliga löften, svaghet för egna lustar. Hela systemet av religiösa principer och lärosatser som det sociala livet borde vara grundlagt och byggt på, tycks vara av en vacklande struktur, färdigt till att falla samman i ruin. De mest förhårdade förbrytare blir ofta föremål för gåvor och uppmärksamhet när de blir satta i fängelse för sina brott, som om de hade uppnått en avundsvärd utmärkelse. Stor publicitet ges över deras brott och deras karaktär. Pressen publicerar upprörande detaljer om laster och förbrytelser, och inspirerar då andra till att utöva bedrägerier, rån och mord. På sina ställen är domstolarna korrupta. Många av de som styr och leder är drivna av en önskan om vinning och kärlek till sinnliga nöjen. Omåttlighet har förslöat själsförmågorna hos många, så att Satan nästan har fått fullständig kontroll över dem. Många jurister är korrupta, mutade och vilseledda. Dryckenskap och utsvävningar, avund, begär, oärlighet av alla de slag, finner man bland dem som förvaltar lagen. Lastbarhetens dragning, det godtyckliga mördandet, den fruktansvärda ökningen av omåttlighet och varje form av ondska borde väcka alla som fruktar Gud, att fråga vad som kan göras för att stoppa onskans flodvåg.

Nu då Satan inte längre kan hålla världen under sin kontroll genom att undanhålla Bibeln, tillgriper han andra medel för att uppnå samma sak. Genom att introducera tron att Guds lag inte är bindande, leder han människorna på ett lika effektivt sätt till att överträda den som om de inte hade någon kunskap om dess förskrifter. Genom att klänga sig fast vid den katolska läran om medfödd odödlighet och om människans medvetna tillstånd i döden, har de förkastat det enda skyddet mot spiritualismens bedrägerier. Läran om de eviga straffen har lett många till att tvivla på Bibeln. Och nu, som under tidigare tidsåldrar, har han arbetat genom kyrkan för att befrämja sina avsikter. Dagens religiösa organisationer har avstått att lyssna till impopulära sanningar som Bibeln tydligt och klart framställer, och genom att kämpa mot dessa sanningar har de godtagit tolkningar och intagit ståndpunkter som överallt har utsatt tvivel. När det fjärde budets krav blir förkunnat för människorna, kommer det att visa sig att helighållandet av sjundedagssabbaten är för ålagda dem. Som enda utväg för att frita dem från denna plikt de är så ovilliga att utföra, förklarar många populära förkunnare att Guds lag inte längre är bindande. På det sättet förkastar de både lagen och sabbaten. Och efterhand som arbetet för en sabbatsreform går framåt, kommer denna förkastelse av den gudomliga lagen, för att undgå det fjärde budets krav, bli så gott som världsomfattande. Förkunnelsen från religiösa ledare har öppnat dörren för otro, för spiritualism, och för ringaktning av Guds heliga lag. På dessa ledare vilar ett stort ansvar för den gudaktighet som existerar inom den kristna världen.

“Ty om någon håller hela lagen i övrigt, men felar i ett, så är han skyldig till allt.”

–Jakob 2:10.

Ändå är det just denna klass som påstår att den hastigt utbredande demoraliseringen, i stor grad anses bero på vanhelgandet av den så kallade “kristna sabbaten”, och att ett genomdrivande av söndagshelighållande i hög grad skulle förbättra samhällets moral. Detta påstående har särskilt hävdats i Amerika, där läran om den sanna sabbaten i största utsträckning har blivit förkunnad. Här har nykterhetsrörelsen, en av de viktigaste och mest framträdande moraliska reformerna, ofta blivit förenad med söndagsrörelsen. Förespråkarna för den sistnämnda framställer sig själva som personer som arbetar för att befrämja samhällets högsta intressen, och de som inte vill ansluta sig till dem, blir fördömda som fiender till nykterhet och reform. Men det faktum att en rörelse som har som mål att sprida en villfarelse, anknyts till ett arbete som i sig själv är gott, är inte ett argument till försvar för villfarelsen. Vi kan dölja ett gift genom att blanda det med hälsosam mat, men vi förändrar inte giftets natur. Den blir tvärtom ännu farligare då det är mer troligt att man intar den utan att veta om det. Ett av Satans konstgrepp går ut på att förena lögn med just så mycket sanning, att det får ett sken av trovärdighet. Ledarna till söndagsrörelsen kan försvara reformer som folket behöver, principer som är i harmoni med Bibeln. Men när de till detta fogar krav som står i strid med Guds lag, kan hans tjänare inte förena sig med dem. Ingenting kan ge dem rätt i att åsidosätta Guds bud till förmån för mänskliga föreskrifter.

TVÅ STORA VILLFARELSER*

Genom de två stora villolärorna, läran om själens odödlighet* och söndagens helighet, kommer Satan att bedra människorna. Medan den förstnämnda lägger grunden till spiritualismen, skapar den senare ett vänskapsband med den romerska kyrkan. Protestanterna i Förenta staterna kommer att bli de första som räcker sina händer över klyftan för att gripa spiritualismens hand. De kommer att sträcka sig över avgrunden för att fatta tag i den romerska kyrkans makt, och under inflytande av detta trefaldiga förbund kommer detta land att följa i Romkyrkans spår och trampa ner samvetets rättigheter.

Genom de två stora villolärorna, läran om själens odödlighet och söndagens helighet, kommer Satan att bedra människorna.

Skiljelinjen mellan bekännande kristna och de ogudaktiga är nu knappast urskiljbar. Kyrkans medlemmar älskar det världens människor älskar, och de är villiga att förena sig med dem. Satan bestämmer sig för att förena dem till en kropp, och på det sättet stärka sin sak genom att föra in dem alla i spiritualismens led. Påvekyrkans anhängare, som berömmar sig av mirakler som ett säkert tecken på den sanna kyrkan, kommer med lätthet att bli bedragna av denna undergörande makt. Efter att ha kastat ifrån sig sanningens sköld, kommer också protestanterna att bli vilseförda. Katoliker, protestanter och världens människor kommer alla i samma grad att godta gudaktighetens form men utan dess kraft. I denna union vill de se en storartad rörelse för världens omvändelse och inledandet av det länge förväntade tusenårsriket.

HIMMELENS VÄLSIGNALSER DRAS TILLBAKA

Den kristna världen har visat förakt för Guds lag, och Herren kommer att göra exakt det han har tillkännagett att han ska göra—Han kommer att dra bort sina välsignelser från jorden och även ta bort sin beskyddande hand över dem som gör uppror mot hans lag, vilka lär ut och tvingar andra att göra detsamma. Satan har kontroll över alla dem som inte har Guds särskilda beskydd. För att befrämja sina egna planer kommer han att favorisera en del och ge dem framgång, medan han över andra frambringar svårigheter och därigenom leder människor till att tro att det är Gud som plågar dem.

Genom spiritualismen uppträder Satan som mänsklighetens välgörare. Han botar folkets sjukdomar och påstår sig kunna erbjuda ett nytt och mer upphöjt religionssystem. Samtidigt arbetar han som en ödeläggare. Hans frestelser leder tusentals till ruinens brant. Omåttlighet tar överhand över förnuftet, sexuella utsvävningar, strid och blodsutgjutelse följer. Hans plan är att upphetsa nationerna till krig mot varandra så att han på det sättet kan avleda människors tankar från arbetet med att förbereda sig för att bestå på Herrens dag.

Allteftersom spiritualismen mer och mer efterliknar dagens namnkristendom, får den större makt att snärja och vilseleda. Enligt nutida begrepp är även Satan troende. Han kommer att framstå i en skepnad av en ljusets ängel. Genom spiritualismen kommer underverk att utföras, sjuka bli botade, och många andra obestridliga under att bli utförda. Och när andarna bekänner sig tro på Bibeln och visar sin respekt för kyrkans instiftelser, kommer deras gärningar att bli godtagna som en uppenbarelse av Guds kraft.

* En mer fullständig genomgång görs på sidan 52 om "liv i döden."

SJUKDOMAR OCH OLYCKOR KOMMER ATT TILLTA

Medan han uppträder inför människorna som den store läkaren som kan bota alla deras sjukdomar, åstadkommer Satan också sjukdomar och katastrofer, så att folkrika städer läggs i ruiner. Redan nu är han i verksamhet, olyckor och katastrofer till sjöss och på land, bränder, tornados, hagelstormar, oväder, översvämningar, cykloner, tidvattenvågor och jordbävningar runt om i världen, och under skilda former utövar Satan sin makt. Han sveper bort mognande skördar och förorenar luften, och på grund av dessa katastrofer dör tusentals. Dessa hemsökelse kommer att bli mer och mer vanliga och omfattande. Katastrofer vill komma över både människor och djur. "Jorden sörjer och tvinar bort", "vad högt är bland jordens folk förmäktar. Ty jorden har blivit ohelgad under sina inbyggare; de hava överträtt lagarna, de hava förvandlat rätten, brutit det eviga förbundet." Jes 24:4, 5.

Och sedan kommer den store förföraren att övertyga människorna om att det är de som helig håller Sabbats budet är orsaken till detta fördärv. Den grupp av människor som har ådragit sig himmelens vrede vill lägga skulden för alla sina svårigheter på dem vars lydnad för Guds bud är en ständig tillrättavisning för överträdarna. Det kommer att hävdas att människorna förolämpar Gud genom att överträda söndagsabbaten. Denna synd har orsakat olyckor som inte kommer att upphöra förrän söndagsfirandet blir strängt genomfört. De som framhåller kraven i det fjärde budet, och förstör aktningen för söndagen, är orosstiftare bland folket och hindrar dem från att återvinna Guds välbehag och åtnjuta materiell framgång.

När folkets raseri upphetsas genom falska anklagelser, kommer de att gå fram mot Guds sändebud på samma sätt som det avfallna Israel gjorde mot Elia. "Och när Ahab fick se Elia, sade Ahab till honom: 'Är du här, du som drager olycka över Israel?' Han svarade: 'Det är icke jag som drager olycka över Israel, utan du och din faders hus, därmed att I övergiven Herrens bud, och därmed att du följer efter Baalerna'." 1 Kon 18:17, 18.

Satans tillvägagångssätt i denna avgörande kamp mot Guds folk är densamma som han gjorde bruk av, då den stora striden i himmelen började. Han påstod att han ville söka befästa den gudomliga regeringens stabilitet, under det att han i hemlighet inriktade all sin kraft på att omstörta den. Den verksamhet som han själv utförde, anklagade han de lojala änglarna för. Det är samma bedrägliga politik som har kännetecknat den romerska kyrkans historia. Den har utgett sig för att handla i egenskap som himmelens ställföreträdare, då den samtidigt sökt att upphöja sig över Gud och förändra hans lag. Då den romerska kyrkan härskade, blev de som led döden för sin trohet mot evangelium, fördömda som onda människor. De förklarades för att stå i förbund med Satan, och varje medel togs i bruk för att dra vanära över dem och framställa dem i folkets ögon, och även inför dem själva, som värsta sortens förbrytare. Så kommer det också att bli nu. Under det att Satan försöker utplåna dem som ärar Guds lag, kommer han att anklaga dem som lagbrytare, som människor som vanäras Gud och bringar straffdomar över världen.

SATANISKA UNDERVERK

Den undergörande makt som tar sig uttryck genom spiritualismen kommer att utöva sitt inflytande mot dem som väljer att lyda Gud mer än människor. Budskap från andarna kommer att förklara, att Gud har sänt dem för att övertyga dem som förkastar söndagen, om deras misstag, och försäkra att landets lagar skall lydast som Guds lag. De kommer att beklaga den stora ogudaktigheten i världen och sluta upp kring de religiösa förkunnarnas påståenden om att det försämrade moraliska tillståndet har orsakats av att söndagen har vanhelgats. Stor förbittring kommer att upptändas mot alla som vägrar att acceptera detta budskap.

Gud tvingar aldrig viljan eller samvetet hos någon. Men Satan försöker hela tiden att genom tvång vinna kontroll över dem som han inte på annat sätt tå makt över. Med hjälp av fruktan och tvång strävar han efter att behärska människornas samvete och tillförsäkra sig hyllning, och för att nå detta mål arbetar han genom både religiösa och världsliga myndigheter i det han påverkar dem till att stifta mänskliga lagar som strider mot Guds lag.

DEN KOMMANDE KONFLIKTEN

De som ärar den bibliska sabbaten kommer att bli fördömda som fiender till lag och ordning, som bryter ned samhällets moraliska band, förorsakar anarki och sedligt fördärv och nedkallar Guds straffdomar över jorden. Deras samvetsbetänkligheter kommer att fördömas som envishet, omedgörlighet och myndighetsförakt. De kommer att anklagas för trots mot landets regering. Predikanter som förnekar den gudomliga lagens förpliktelse, kommer att från talarstolen framställa plikten av att underkasta sig lydnad för de civila myndigheterna, vilka har tillsatts av Gud. Hos lagstiftande myndigheter och i domstolar kommer de som håller Guds bud att bli framställda i ett falskt ljus och bli fördömda. Deras ord blir förvrängda, och deras motiv kommer att bli grovt misstolkat.

När de protestantiska kyrkorna förkastar de klara bibliska argumenten som försvarar Guds lag, kommer de att försöka att tysta dem vars tro de inte kan rubba med hjälp av Bibeln, och som naturlig följd därav, slår de nu in på en kurs som kommer att leda till förföljelse av dem som av samvetesskäl vägrar att göra det som resten av kristenheten gör, att erkänna den påvliga vilodagens anspråk.

Framträdande personer inom kyrka och stat förenar sig i att muta, övertala eller tvinga alla grupper att ära söndagen. Bristen på gudomlig auktoritet kommer att ersättas med betungande pålagor. Politisk korruption ödelägger kärleken till det som är rätt och aktning för sanningen. För att vinna popularitet kommer styresmän och lagstiftare, även i det fria Amerika, att ge efter för folkets krav om en lag som genomdriver helighållandet av söndagen. Samvetsfriheten, som har kostat så stora offer, kommer inte längre att bli respekterad. I den konflikt som snart börjar, skall vi få se profetens ord gå i uppfyllelse: "Draken vredgades än mer på kvinnan och gick åstad för att föra krig mot de övriga av hennes säd, mot dem som hålla Guds bud och hava Jesu vittnesbörd." Upp 12:17.

“Draken vredgades än mer på kvinnan och gick åstad för att föra krig mot de övriga av hennes säd, mot dem som hålla Guds bud och hava Jesu vittnesbörd.”

Upp 12:17.

KATOLIKERNAS STÅNDPUNKT

“Om den katolska kyrkan således även gör krav på rätten till dogmatisk intolerans vad gäller dess lära, är det orättvist att anklaga den för att utöva denna rätt.... Den ser på dogmatisk intolerans inte bara som sin obestridliga rätt, utan också som en helig plikt...

“På samma sätt som den sanna Guden inte kan tolerera främmande gudar, kan inte heller Kristi sanna kyrka tolerera främmande kyrkor vid sidan om sig själv.... Och det är just i denna exklusivitet som dess unika styrka ligger, den omgripande makten i dess propaganda, den aldrig svikande kraften i dess framåtskridande. En strikt logisk konsekvens av denna obestridliga, fundamentala tanke, är den kyrkliga dogmen, att det inte finns någon frälsning utanför kyrkan...

“Oavsett hur motbjudande de **barbariska grymheterna under medeltida straffbruk** än må vara, när man dömer utifrån den moderna civilisationens mer förfinade ståndpunkter... kan vi inte av det skälet fördöma hela bestraffningssystemet från den tiden som justitiemord, därför att de lagliga bestraffningarna, **även om de verkligen var omänskliga, var inte oberättigade...**

“Enligt Rom., xiii, 11 sqq., hade de världsliga myndigheterna rätt att bestraffa, särskilt grova förbrytelser, med döden; **följaktligen kan ‘kättare inte bara bli bannlysta, utan också med full rätt bli dömda till döden.’** ” –*The Catholic Encyclopedia*, 1911 edition, Vol. 14, s 766, 768. (*Betoning tillförd.*)

PROTESTANTERNA SVARAR

“Man kan säga många goda ting om den nuvarande påven av Rom. Han kommer med både sanna och nödvändiga uttalanden om diktaturstater... Likväl är detta av liten betydelse när det gäller hans besök i Danmark nästa år. **Som påve har han en bestämd avsikt.** Det är inte bara en man med en sympatisk personlighet eller en orädd förkunnare som kommer att landa på Kastrups flygplats. **Det är en mänsklig varelse som gör krav på att vara Guds ställföreträdare och grundläggaren av kyrkan här på jorden. Men vi lutheraner tror inte att någon mänsklig varelse kan vara en vikarie för Gud, och vi vet inte om någon annan grund för den kristna församlingen än Kristus själv.** Därför vill vi säga ‘nej’ till påvens budskap. Den danska folkkyrkan vill inte delta i någon form för hyllning eller tillbedjan av påven i Rom...

“Var reformationen ett missförstånd? Skulle vi nu börja med att säga ‘nej’ till Martin Luther och ‘ja’ till påven? Skulle vi börja att tro på Rom och inte på Gud?

“Nej! Påven är en falsk representant, och den romersk-katolska kyrkan är en falsk kyrka, och i den danska folkkyrkan vill vi naturligtvis säga detta både högt och tydligt. Det är kyrkans plikt att göra det. Det är också biskopens plikt. ...Låt ingen av dem eller någon annan förfälska kristendomen för att attrahera Rom.” –Søren Krarup, dansk präst, *B.T.*, 28 juni 1988. (*Betoning tillförd.*)

**“Jag är vägen och sanningen och livet;
ingen kommer till Fadern utom genom mig.
...Och vad helst I bedjen om i mitt namn,
det skall jag göra.”**

–Jesus Kristus, Joh 14:6, 13.

**“Ty en enda är Gud, och en enda är
medlare emellan Gud och människor:
en människa, Kristus Jesus.”**

–Aposteln Paulus, 1 Tim 2:5.

**“På tisdagen uppmanade påven Johannes Paulus II...katolikerna att söka
förlåtelse genom kyrkan och inte direkt från Gud.**

I ett större dokument som handlar om behovet av bikt, drar pontiffen upp riktlinjerna för världens nära 800 miljoner romerska katoliker, om avsikten med att bekänna sin synd inför prästerna...

Kravet om bekännelse av synd genom prästen är en av de fundamentala principerna i romersk katolicism.”

–The Associated Press, 11 december 1984. (Betoning tillförd.)

**“Påven Johannes Paulus II:s beslut att sätta åt sidan ett särskilt
år tillägnad jungfru Maria, återspeglar hans önskan om att
väcka till nytt liv i sådana traditionella seder som
pilgrimsvandringar till heliga platser och
religiösa processioner, säger officiella talesmän
i Vatikanen...**

**Vatikanen sade att katolikerna kan
erhålla avlat, eller benådning för jordisk
besträffning av synd, genom att fromt ta del
i en eller annan av Maria-årets aktiviteter...**

Helt från början av sitt påvliga ämbete, för mer än åtta år sedan, har Johannes Paulus visat en speciell hängivenhet för henne. **Han kallar Maria
‘kyrkans himmelska mor’, och åkallar henne ofta om
hennes förbön och medling under sina offentliga böner.”**

–The Associated Press, 17 februari 1987. (Betoning tillförd.)

ÄLDRE “CITAT”

“När den romerska påven talar i ex cathedra—dvs när han i sin myndighet som herde och ledare för alla kristna, och i kraft av sin överordnade, apostoliska auktoritet, definierar en doktrin för moralen eller tron som hela kyrkan skall följa—är han...i besittelse av den ofelbarhet som den gudomliga förlösaren önskade att hans kyrka skulle besitta...och följaktligen ligger det i själva sakens natur att sådana definitioner från den romerska pontiffen inte kan förändras.”
 –*The Catholic Encyclopedia*, © 1910, Vol. 7, s 796.

“Alla dogmatiska dekretet från påven, antingen de är formulerade med eller utan hans allmänna kyrkomöte, är ofelbara.... När de en gång är utformade, kan ingen påve eller kyrkomöte upphäva dem.... Detta är den katolska principen, att kyrkan inte kan ta fel i tros läran.” –*The Catholic World*, juni, 1871, s 422, 423.

“Vi har ingen rätt att ifrågasätta kyrkan, ännu mindre än den allsmäktige Guden, såsom en förberedande åtgärd till vår underkastelse. Vi har att utan frågor ta till oss, med läraktighet och foglighet, vilka föreskrifter kyrkan än ger oss.”
 –*The Catholic World*, augusti, 1871, s 589.

“Om en människa vägrar att höra på (den romersk-katolska) kyrkan, låt honom då bli räknad—som Herren befallde—som en hedning och en publikan.” –Påve Pius XII, i sitt rundbrev, *The Mystical Body of Christ*, 29 juni 1943.

“De (protestanterna) glömmet så lätt att det var de som skilde sig ut ifrån oss, inte vi från dem, och att det är upp till dem att vända tillbaka till enhet på katolska premisser, inte upp till oss att söka förening med dem, eller att godta det på deras premisser. ...Protestantism är uppror mot Kristi myndighet som tillkommer Hans kyrka. Den besitter varken myndighet eller önskan om att underkasta sig auktoritet. ...Protestantismen har verkligen visat sig vara hedendomens bundsförvant. ...Alla former av protestantism är oberättigad. De borde inte existera.”
 –*America (Catholic periodical)*, 4 januari 1941, Vol. 64, s 343.

“Vi tror på den katolska kyrkans seger över otro, kätteri, söndring, revolution och despotism; över judendom, muhammedanism och hedendom. Återupprättandet av påvens jordiska rike är nödvändigt för att vinna denna seger, och därför tror vi att det kommer att bli återupprättad.” –*The Catholic World*, augusti, 1877, Vol. XXV, s 620.

“Ingenstans är dogmatisk intolerans en så nödvändig levnadsregel som inom området av religiös tro, för här står varje individs eviga frälsning på spel. På samma sätt som det inte kan finnas alternativa multiplikationstabeller, så kan det bara finnas en sann religion, som utifrån självaste faktum att den existerar, protesterar mot alla andra religioner som falska.” –*The Catholic Encyclopedia*, 1911 edition, Vol. 14, s 765.

NYA "CITAT"

“Under det modiga ledarskapet av påven Johannes Paulus II, har Vatikanstaten intagit sin rätta plats i världen som en internationell röst. Det är bara rätt och riktigt att vårt land visar respekt för Vatikanen genom att erkänna den diplomatiskt som en stat i världen. –Dan Quayle, *Appeal to the U.S. Senate*, 22 september 1983.

“Senator Richard Lugar (R-Indiana), kallade Vatikanen ‘ett känsligt diplomatiskt forum’ och ‘en betydlig maktfaktor för lag och ordning i världen’. Han sa att det var ‘en pinsam charad’ för vår regering att sända bara ett personligt sändebud till påven.” –*Speech before the U.S. Senate*, 22 september 1983.

Påven Som Överhuvud För Alla?

“Påven skulle bli ‘det allomfattande överhuvudet’ i en återförening av den anglikanska och den romersk-katolska kyrkan, efter att ha varit åtskilda i över 400 år, rapporterar en högt uppsatt kommitté för båda kyrkorna i London i dag.” –*The Herald*, Sydney, Australia, 30 mars 1982.

“Vid inledningen av sitt tal idag i det europeiska parlamentet, blev påven Johannes Paulus II avbruten av pastor Ian Paisley, den nord-irländske politikern... Strax efter att påven hade börjat sitt tal, började Paisley att ropa: ‘Jag fördömer dig som Antikrist!’ –*The New York Times International*, 12 oktober 1988.

“Som svar på hans inbjudan (påven Johannes Paulus II), samlades ledare från världens religioner ... i den stillsamma italienska medeltidsstaden Assisi... Församlingen omfattade... troende med troskränningar som en gång stämplades som ‘hedniska’ av en kyrka som under århundraden på ett otvetydigt sätt hade förkunnat att det inte fanns någon frälsning utanför dess väggar. Den förvånansvärt stora mångfalden i den inbjudade gruppen, skapade också misstankar hos några kristna om att Assisi representerade ett kätterskt steg till en förestående synkretism, en blandning av olika motstridande religioner.” –*Time*, 10 november 1986.

Tidigare Kyrkliga Opponenters Slutliga Sammanhang Som Partners

“Det skedde ett förut aldrig skådat mellanspel där i de övervägande protestantiska sydstaterna, den 11 september 1987, då påven Johannes Paulus II ledde en gudstjänst i Billy Graham-stil. Påven använde sig av Grahams rådgivare, talarstol och ljudanläggning, tillsammans med den bredaste uppställning av amerikanska kyrkoledare som någon gång hade varit församlade i påvens närvaro. ... ‘Hela atmosfären har förändrats’, säger religionshistorikern Harry S. Stout vid Yale universitetet, under det att han anmärker att under TV-gudstjänster är det i allmänhet omöjligt att skilja en katolik från en protestant.” –*The Courier*, Findlay, Ohio, 29 mars 1988.

“Det är på tiden för protestanterna att gå till herden (påven) och säga: ‘Vad skall vi göra för att komma hem?’ ” –Dr. Robert Schuller, *Los Angeles Herald Examiner*, 19 september 1987.

De försöker att kontakta de döda

De försöker att få kontakt med de döda. “Andarna är här. Jag ser dem”, säger Ruth Berger, hon beskriver sig själv som en “intuitiv rådgivare”. Ett medium, om du så vill. En kanalisator om du vill använda moderna begrepp. “De har några fantastiska budskap till oss. De önskar att tala med oss lika mycket som vi önskar att tala med dem.”

Denna lite kyliga, klara höstkväll i Skokie, Illinois, har Berger en sammankomst i biblioteket på St. Peter Catholic Church, där hon leder 35 medlemmar av The North Shore Chapter of Naim, en icke-kyrklig stödgrupp för kristna änkor och änkemän, genom vad som egentligen är en klass i grunderna av framkallandet av andar...

Detta är vad som sker under 1990-talet: En leende och på alla sätt utseendemässigt normal kvinna kommer till en kyrka, en möteshall, privat hem eller en lägenhet, och på ett mycket sakligt och realistiskt sätt samlar hon i rummet det hon kallar de dödas andar.

–*The Morning News Tribune*, 14 november 1990.

EN OERHÖRD FABEL *

Läran om själens odödlighet var en av de falska doktriner som den romerska kyrkan lånade från hedendomen och införlivade i den kristna religionen. Martin Luther ställde denna lära i klass med de:

“Avskryvårda fabler som utgör en del av de romerska dekreternas sophög.” –E. Petavel, *The Problem of Immortality*, s 255.

Reformatorn har följande kommentar över Salomos ord i Predikaren, om att de döda inte vet någonting:

“Detta är ännu ett ställe som bevisar att de döda inte har någon...känsla. Där finns, säger han, ingen plikt, ingen vetenskap, ingen kunskap och ingen visdom. Salomo anser att de döda sover och inte märker något överhuvudtaget. För de döda ligger där och räknar varken dagar eller år, men när de uppväcks, kommer det att för dem vara som om de bara hade sovit en knapp minut.” –Martin Luther, *Exposition of Solomon’s Booke Called Ecclesiastes*, s 152.

Det är på denna fundamentala villfarelse om den naturliga odödligheten, som läran om människans medvetna tillstånd i döden vilar, en lära som liksom den eviga pinan står i strid med Bibeln, förnuftet och våra mänskliga känslor. Enligt denna populära uppfattning är de återlösta i himmelen, där de följer med i allt som sker på jorden, och särskilt vad som händer

* Se s 45 “två stora villfarelser”.

deras vänner som de har lämnat kvar. Men hur kan det vara en källa till glädje för de döda att känna till de levandes bekymmer, att bevittna de synder som deras kära begår och vara vittne till alla de sorger, besvikelser och kval som möter dem? Hur mycket av himmelens lycka skulle kunna åtnjutas av dem som svävar över sina vänner på jorden? Och hur motbjudande är inte läran om att så snart livsgnistan lämnar kroppen, blir själen hos de obotfärdiga överlämnade åt helvetets flammor! Vilken ohygglig sorg drabbas de inte av som ser sina vänner bli förda till graven oförberedda, för att inträda i en evighet av lidande och synd. Många har drivits till vanvett av denna upprörande tanke.

Vad säger Bibeln om detta ämne? David förklarar att människan är inte medveten i döden. "Hans ande måste sin väg, han vänder tillbaka till den jord varav han är kommen; då varda hans anslag om intet." Ps 146:4. Salomo säger detsamma:

"Väl veta de som leva att de måste dö, men de döda veta alls intet." "Både deras kärlek och deras hat och deras avund hava redan nått sin ände, och aldrig någonsin få de mer någon del i vad som händer under solen." "I dödsriket, dit du går, kan man icke verka eller tänka, där finnes ingen insikt eller vishet." Pred 9:5, 6, 10.

När Hiskia som svar på sin bön fick sitt liv förlängt med femton år, riktade den tacksamme konungen en lovprisning till Gud för hans stora nåd. I denna sång talar han om orsaken till sin glädje: "Dödsriket tackar dig icke, döden prisar dig icke, och de som hava farit ned i graven hoppas ej mer på din trofasthet. De som leva, de som leva, de tacka dig, såsom ock jag nu gör." Jes 38:18, 19. Den populära teologin framställer de rättfärdiga döda som om dessa var i himmelen och i sin salighet prisar Gud med en odödlig tunga. Men Hiskia kunde inte se några sådana härliga scener i döden. Hans ord stämmer överens med psalmistens vittnesbörd: "I döden tänker man icke på dig; vem tackar dig i dödsriket?" "De döda prisa icke Herren, ingen som har farit ned i det tysta." Ps 6:6; 115:17.

**“Väl veta de som leva att de måste dö, men de döda
veta alls intet.” “I dödsriket, dit du går, kan man
icke verka eller tänka, där finnes ingen
insikt eller vishet.”**

–Kung Salomo, Predikaren 9:5, 10.

På pingstdagen förklarade Petrus att patriarken David "är både död och begravnen; hans grav finnes ju ibland oss ännu idag". "Ty icke har David farit upp till himmelen." Apg 2:29, 34. Det faktum att David blir kvar i sin grav fram till uppståndelsen, bevisar att de rättfärdiga inte går till himmelen när de dör. Det är bara genom uppståndelsen och i kraften av att Kristus har uppstått, som David till sist kommer att sitta vid Guds högra hand.

VIKTIG BIBLISK LÄRA FÖRSUMMAD

Och Paulus sade: "Om de döda icke uppstå, så har ej heller Kristus uppstått. Men om Kristus icke har uppstått, så är eder tro förgäves; I ären då ännu kvar i edra synder. Då hava ju ock de gått förlorade, som hava avsonnat i Kristus." 1 Kor 15:16-18. Om de rättfärdiga under fyra tusen år har gått direkt till himmelen vid döden, hur kunde då Paulus säga att om det inte är någon uppståndelse, "Då hava ju ock de gått förlorade, som hava avsonnat i Kristus"? En uppståndelse skulle då inte vara nödvändig.

Om de dödas tillstånd sade martyren Tyndale:

"Jag bekänner öppet att jag inte är överbevisad om att de redan befinner sig i den fulla härlighet Kristus är i, eller som Guds utvalda änglar är i. Det är heller inte för mig någon trosartikel, för om det vore så, kan jag inte se annat än att predikandet om köttets uppståndelse är en gagnlös sak."

–William Tyndale, *Preface to the New Testament* (ed. 1534). Reprinted in *British Reformers* — Tindal, Frith, Barnes, s 349.

Det är ett obestridligt faktum att hoppet om evig salighet vid döden har lett till en allmänt spridd försummelse av den bibliska läran om uppståndelsen. Denna tendens iakttogs av Dr Adam Clarce som sade:

"Läran om uppståndelsen verkade vara av mycket större betydelse bland de första kristna än den är nu! Hur kan detta komma sig? Apostlarna framhöll den ständigt och som ett medel att uppmuntra Guds efterföljare till flit, lydnad och glädje. Och deras efterföljare i dessa dagar nämner den sällan! Så predikade apostlarna och så trodde de första kristna. Så predikar vi och så tror våra lyssnare. Det finns ingen lära i evangeliet på vilken mer betoning är lagd, och det finns ingen lära i den nuvarande förkunnelsen som behandlas med större försummelse!" –Commentary, *Remarks on 1 Corinthians 15, par. 3.*

Detta har fortsatt till dess att den härliga sanningen om uppståndelsen nästan helt har blivit förmörkad och förlorats ur sikte i den kristna världen. En framstående religiös författare, i sin kommentar över Paulus ord i 1 Tess 4:13-18, säger: "På grund av de rent praktiska behoven av tröst, kommer läran om den saliga odödligheten för de rättfärdiga att ersätta för oss vilken som helst tvivelaktig lära om Herrens andra ankomst. Det är när vi dör som Herren kommer till oss. Det är det som vi skall vaka och vänta på. De döda har redan gått in i härligheten. De väntar inte på basunen för sin dom och sällhet.

När Jesus var i färd med att lämna sina lärjungar talade han inte om för dem att de snart skulle komma till honom. "Jag går bort för att bereda eder rum", sade han. "Och om jag än går bort för att bereda eder rum, så skall jag dock komma igen och taga eder till mig." Joh 14:2, 3. Och Paulus säger vidare: "Herren skall själv stiga ned från himmelen, och ett maktbud skall ljuda, en överängels röst och en Guds basun. Och först skola de i Kristus döda uppstå; sedan skola vi som då ännu leva och hava lämnats kvar bliva jämte dem borttryckta på skyar upp i luften, Herren till mötes; och så skola vi alltid få vara hos Herren." 1 Tess 4:16-18.

LÖGNENS FADER

Medan livet är de rättfärdigas arv, är döden de ogudaktigas lott. "Den lön som synden giver är döden, men den gåva som Gud av nåd giver är evigt liv, i Kristus Jesus, vår Herre." Rom 6:23. Den död som det refereras till i dessa bibeltexter är inte den dödsdom som blev förkunnad över Adam, för hela mänskligheten får lida straffet för hans överträdelse. Det är den "andra döden" som ställs i kontrast till det eviga livet. Den enda som lovade Adam liv genom olydnad var den store bedragaren. Och ormens förklaring till Eva i Eden: "Ingalunda skolen I dö", var den allra första predikan om själens odödlighet. Fastän detta uttalande uteslutande vilar på Satans auktoritet, genljuder det från kristenhetens talarstolar och mottas av majoriteten av mänskligheten lika villigt som det mottogs av våra första föräldrar. Den gudomliga domen: "Den som syndar, han skall dö" (Hes 18:20), har ändrats till denna innebörd: Den själ som syndar skall inte dö,

utan leva för evigt. Vi kan inte annat än förundra oss över den förblindelse som får människor att så kritiklöst ta till sig Satans ord och ställa sig så vantrogen mot Guds ord.

Som en följd av Adams synd, kom döden över hela människosläktet. Alla går i lika grad mot graven. Och genom frälsningsplanen skall alla föras fram ur sina gravar. "Att de döda skola uppstå, både rättfärdiga och orättfärdiga" (Apg 24:15); "såsom i Adam alla dö, så skola ock i Kristus alla göras levande". 1 Kor 15:22. Men det görs en skillnad mellan de två klasserna som skall uppstå. "Ty den stund kommer, då alla som äro i gravarna skola höra hans röst och gå ut ur dem: de som hava gjort vad gott är skola uppstå till liv, och de som hava gjort vad ont är skola uppstå till dom." Joh 5:28, 29. De som har blivit "aktade värdiga" att få del i livets uppståndelse är "saliga och heliga". "Över dem har den andra döden ingen makt." Upp 20:6. Men de som inte genom omvändelse och tro tillförsäkrat sig förlåtelse, måste ta emot överträdelsens straff—"syndens lön". De kommer att drabbas av ett straff som varierar i varaktighet och intensitet "efter sina gärningar", men som slutligen resulterar i den andra döden. Då det är omöjligt för Gud, i enlighet med hans rättvisa och nåd, att frälsa syndaren i hans synder, tar han ifrån honom det liv som han med sina överträdelser har förverkat, och som han har visat sig ovärdig för. En inspirerad skribent säger att "ännu en liten tid, så är den ogudaktige icke mer; och när du ser efter hans plats, då är han borta". Och en annan säger att de skall "bliva såsom hade de ej varit till". Ps 37:10; Obadja vers 16. Fyllda av skam sjunker de ned i hopplös, evig glömska.

Ormens förklaring till Eva i Eden: "Ingalunda skolen I dö," var den allra första predikan om själens odödlighet. Fastän detta uttalande uteslutande vilar på Satans auktoritet, genljuder det från kristenhetens talarstolar och godtas av majoriteten av mänskligheten lika villigt som det mottogs av våra första föräldrar.

Därmed görs ett slut på synden, med all det lidande och fördärv den har orsakat. Psalmisten säger: "Du har...förgjort de ogudaktiga; deras namn har du utplånat för alltid och evinnerligen. Fienderna äro nedgjorda, utrotade för alltid." Ps 9:6, 7. I Uppenbarelseboken ser Johannes fram till det eviga livet, och hör genom universum en mäktig lovsång, som inte störs av en enda disharmonisk ton. Varje skapelse i himmelen och på jorden hördes lova och prisa Gud och tillerkänna honom äran. Upp 5:13. Där kommer inte att finnas några förlorade själar som smädar Gud, under det att de vrider sig i oupphörliga plågor. Inga förtvivalade väsen i något helvete som kommer att blanda sina skrik med de frälstas sånger.

KOMMER BELÖNINGEN FÖRE DOMEN?

Innan någon kan inträda i himmelens boningar måste deras sak undersökas och deras karaktär och handlingar läggas fram inför Gud. Alla skall dömas efter det som står skrivet i böckerna och bli belönade efter som deras gärningar varit. Denna dom sker inte vid döden. Lägg märke till vad Paulus skriver: "Han har fastställt en dag då han skall 'döma världen med rättfärdighet', genom en man som han har bestämt därtill; och han har åt alla givit en bekräftelse

härpå, i det att han har låtit honom uppstå ifrån de döda.” Apg 17:31. Här framhåller aposteln helt klart en bestämd tidpunkt, som den gången ännu låg i framtiden, vilken har blivit fastställd för denna världens dom.

Judas hänvisar till samma period: “De änglar som icke behöllo sin furstehöghet, utan övergävo sin boning, hava av honom med eviga bojor blivit förvarade i mörker till den stora dagens dom.” Och återigen citerar han Enoks ord: “Se, Herren kommer med sina mångtusen heliga, för att hålla dom över alla.” Judas vers 6, 14, 15. Johannes förklarar att han “såg de döda, både stora och små, stå inför tronen, och böcker blevo upplåtna...och de döda blevo dömda efter sina gärningar, på grund av det som var upptecknat i böckerna”. Upp 20:12.

Men om de döda redan åtnjuter himmelens salighet eller vrider sig i helvetets flammor, vilket behov är det då av en framtida dom? Guds ords undervisning om dessa viktiga ämnen är varken oklar eller motsägande, och kan bli förstådd av vanliga människor. Men vilket uppriktigt sinne kan se, vare sig någon visdom eller rättvisa i denna gängse uppfattning? Skall de rättfärdiga, efter att deras sak är undersökt i domen, ta emot de berömmande orden: “Rätt så, du gode och trogne tjänare!...Gå in i din Herres glädje!” när de redan har fått vara hos honom, kanske under årtusenden? Och skall de ogudaktiga kallas fram från sin plågoplatz för att av hela världens domare få höra domen avkunnas: “Gån bort ifrån mig, I förbannade till den eviga elden?” Matt 25:21, 41. Vilket oerhört högtidligt hån! Vilken skamfull anklagelse mot Guds vishet och rättfärdighet!

“De protestantiska reformatörerna förkastade tanken om limbus och skärselden—fastän de lever kvar som en del av romersk-katolsk teologi. ...Både Martin Luther och Johannes Calvin såg på helvetets straff som evig, men bildligt—den största möjliga tänkbara plåga var att bli skild från Gud.”
—*U.S. News & World Report*,
25 mars 1991, s 59.

Ingenstans i den heliga Skrift finner man något uttalande om att de rättfärdiga får sin lön eller att de ogudaktiga får sitt straff när de dör. Patriarkerna och profeterna har inte lämnat efter sig någon sådan försäkran. Kristus och hans apostlar har inte gett någon antydning om det. Bibeln lär tydligt att de döda inte går direkt till himmelen. De framställs som sovande fram till uppståndelsen. 1 Tess 4:14; Job 14:10-12. På den dagen då “silversnöret rycks bort och den gyllene skålen slås sönder” (Pred 12:6), är det förbi med människans tankar. De som går ned i graven är tysta. De vet inte mer någonting av vad som händer under solen. Job 14:21. Välsignade vila för de trötta rättfärdiga! Vare sig tiden blir lång eller kort, är det bara som ett ögonblick för dem. De sover, men väcks av Guds basun till en härlig odödlighet. “Ty basunen skall ljuda, och de döda skola uppstå till oförgänglighet.... Men när detta förgängliga har iklätt sig oförgänglighet, och detta dödliga har iklätt sig odödlighet, då skall det ord fullbordas, som står skrivet: ‘Döden är uppslukad och seger vunnen’.” 1 Kor 15:52-54. När de kallas fram från sin djupa sömn, börjar de sin tankeverksamhet just där de slutade den. Den sista förnimmelsen var dödens smärtor, den sista tanken var att de kom under gravens välde. När de uppstår ur graven kommer deras första glädjefyllda tanke att genljuda i det triumferande ropet: “Du död, var är din seger? Du död, var är din udd?” 1 Kor 15:55.

**Bibeln lär tydligt att de döda inte går direkt
till himmelen. Den framställer dem som sovande
fram till uppståndelsen.**

EN BIBLISK LÄRA FÖRVRÄNGS

De heliga änglarnas tjänst, såsom Bibeln framställer den, är en dyrbar och tröstingivande sanning för varje Kristi efterföljare. Men Bibelns lära om detta ämne har blivit förmörkat och förvrängt av den populära teologins villfarelser. Läran om medfödd odödlighet, som först blev lånad från den hedniska filosofin, har i mörkret av det stora avfallet blivit införlivad i den kristna tron och trängt undan den sanning som så klart framgår i Bibeln, att "de döda veta alls intet". Många har kommit till att tro på att det är de dödas andar som är de "tjänsteandar, som sändas ut till tjänst för deras skull som skola få frälsning till arvedel" (Heb 1:14). Detta tror man till trots för Bibelns vittnesmål om himmelska änglars existens och deras förbindelse med människosläktets historia, innan ens någon människa hade dött.

SPIRITUALISMENS RÖTTER

Läran om människans medvetenhet i döden och särskilt tron på att de dödas andar vänder tillbaka för att tjäna de levande, har banat vägen för vår tids spiritualism. Om de döda har tillträde till Gud och inför heliga änglar, och privilegierade med en kunskap som långt överstiger vad de förut ägde, varför skulle de då inte komma tillbaka till jorden för att upplysa och undervisa de levande? Om det verkligen är så som den populära teologin förkunnar, att de dödas andar svävar omkring deras vänner på jorden, varför skulle de då inte ha tillåtelse att kommunicera med dem och varna dem mot det onda eller att trösta dem i sorgen? Hur kan de som tror på människans medvetenhet i döden, förkasta det som kommer till dem som gudomligt ljus, förmedlat genom förhärligade andar? Här är en kanal som räknas som helig, genom vilken Satan verkar för att uppnå sina mål. De fallna änglar som utför hans vilja uppträder som budbärare från andevärlden. Medan de ger sken av att bringa de levande i förbindelse med de döda, utövar mörkrets furste sitt förtrollande inflytande över deras sinnen.

"FÖRFÖRANDE ANDAR"

Satan har makt att framställa sig för människorna i en skepnad av deras avdöda vänner. Förfalskningen är fullkomlig; det välkända uttrycket, orden och tonfallet blir återgivna med en otrolig exakthet. Många blir tröstade av vissheten om att deras kära åtnjuter himmelens salighet, och utan att ana faran, lånar de sitt öra till "villoandar och till onda andars läror". (1 Tim 4:1.)

När de blivit ledda till att tro att de döda faktiskt återvänder för att samtala med dem, framställer Satan de människor som gick oförberedda i graven. De påstår att de är lyckliga i himmelen, ja, att de till och med innehar höga positioner där. På detta sätt blir villfarelsen förkunnad vitt och brett, att inte någon skillnad görs mellan de rättfärdiga och de ogudaktiga. De som ger sig ut för att vara besökare från andevärlden, kommer ibland med råd och varningar som visar sig vara riktiga. När de så har vunnit tilltro, presenterar de läror som direkt undergräver tron på Bibeln. Medan de ger sken av att djupt intressera sig för sina jordiska vänners välfärd, smyger de gradvis in de mest farliga villfarelser. Förhållandet att de kommer med en del sanningar, och ibland kan förutsäga framtida händelser, gör att deras uttalanden får ett trovärdigt intryck. Stora skaror tar emot deras falska läror lika villigt, och tror på dem lika blint som om de skulle vara Bibelns största och heligaste sanningar. Guds lag sätts åt sidan, nådens Ande föraktas, förbundets blod räknas som något oheligt. Andarna förnekar Kristi gudom och placerar till och med Skaparen på samma nivå som de själva. Under en ny förklädnad driver den store upprorsmakaren sålunda ännu sin strid mot Gud framåt, den strid som började i himmelen och som under nästan 6000 år har fortsatt på jorden.

ONDA ANDAR ÄR VERKLIGA!

Det är många som försöker att förklara de spiritualistiska manifestationerna genom att helt och hållet tillskriva dem som bedrägeri och händiga knep från mediets sida. Men även om det är sant att resultaten av bedrägerier ofta har blivit påstådda att vara äkta uppenbarelser, har det också funnits påtagliga utslag av övernaturliga krafter. De mystiska knackningar som vår tids spiritualism började med, var inte följden av mänsklig list eller skojeri, utan var ett direkt verk av onda änglar, som på så sätt introducerade en av de mest framgångsrika, själsödeläggande villfarelserna. Det är många som blir fångade genom tron på att spiritualismen blott och bart är ett mänskligt bedrägeri. När de då sedan ställs ansikte mot ansikte med uppenbarelser, vilka de inte kan annat än betrakta som övernaturliga, kommer de att bli bedragna, och ledas till att acceptera dem som Guds stora kraft.

Dessa människor förbiser Bibelns budskap vad gäller de mirakler som Satan och hans redskap utför. Det var med Satans hjälp som Faraos spåmän hade möjlighet att efterlikna Guds verk. Paulus vittnar om att det före Kristi andra återkomst skall ske liknande uppenbarelser av satanska krafter. Herrens återkomst kommer att föregås av "honom som efter Satans tillskyndelse kommer med lögnens alla kraftgärningar och tecken och under och med orättfärdighetens alla bedrägliga konst". 2 Tess 2:9, 10. Och aposteln Johannes, i det att han beskriver den undergörande makt som skall uppenbaras under den sista tiden, säger: "Det gör stora tecken, så att det till och med låter eld i människornas åsyn falla ned från himmelen på jorden. Och genom de tecken, som det har fått makt att göra i vilddjurets åsyn, förvillar det jordens inbyggare." Upp 13:13, 14. Här är det inte bara bedrägeri som förutsägs. Människor blir vilseledda genom de underverk som Satans agenter har makt att göra, inte genom vad de påstår sig kunna göra.

Mörkrets furste, som i så lång tid har inriktat sin överlägsna intelligens krafter åt bedrägeriets verk, anpassar skickligt sina frestelser för människor av alla samhällsklasser och under alla förhållanden. Till kultiverade och förfinade personer presenterar han spiritualismen i dess mer finare och intellektuella form, och på det sättet lyckas han att föra många in i sin snara. Den visdom spiritualismen kommer med, beskrivs av aposteln Jakob som att den "kommer icke ned ovanifrån, utan är av jorden och tillhör de 'själiska' människorna, ja, de onda andarna". Jak 3:15. Men detta döljer den store bedragaren när det tjänar hans avsikter på bästa sätt. Han som kunde visa sig i en skepnad av himmelska serafernas strålgans inför Kristus i frestelsen i öknen, kommer till människorna i den mest tilltalande skickelse, som en ljusets ängel. Han appellerar till förnuftet genom att lägga fram upphöjda ämnen, han behagar fantasin med hänförande scener. Han väcker känslorna genom uttrycksfulla skildringar av kärlek och godhet. Han stimulerar fantasin till högfärdig flykt som leder människor till att bli så stolta av sin egen visdom att de i sitt hjärta föraktar den Evige. Detta mäktiga väsen som kunde ta världens Frälsare med sig till ett mycket högt berg, och visa honom alla jordens kungariken och deras härlighet, kommer att presentera sina frestelser för människorna på ett sätt som skall förleda sinnena hos alla dem som inte är beskyddade av gudomlig makt.

**Människor blir vilseledda genom de underverk som
Satans agenter har makt att göra, inte genom
vad de påstår sig kunna göra.**

SE UPP FÖR SNARAN!

Men ingen behöver bli bedragen av spiritualismens lögnaktiga påståenden. Gud har gett världen tillräckligt med ljus för att kunna vara i stånd att upptäcka snaran. Som redan har visats, är den lära som utgör själva grundlaget för spiritualismen, i strid med de tydligaste uttalandena från Bibeln. Bibeln förklarar att de döda inte vet någonting, att det är förbi med deras tankar och att de inte mer har del i något som sker under solen. De känner inte av något av glädjen eller sorgerna hos dem som stod närmast på jorden.

Dessutom har Gud uttryckligen förbjudit all så kallad förbindelse med de dödas andar. På hebreernas tid var det en grupp människor som påstod, som spiritualisterna av idag också gör, att de kommunicerade med de döda. Men de "andebesvärjare" som dessa besökare från andra världar blev kallade, förklaras av Bibeln för att vara "onda andar". (Jmf 4 Mos 25:1-3; Ps 106:28; 1 Kor 10:20; Upp 16:14.) Att ägna sig åt förbindelser med andevärlden var en styggelse i Herrens ögon och var högtidligt förbjudet under dödsstraff. 3 Mos 19:31; 20:27. I vår tid betraktar man själva uttrycket trolldom med förakt. Påståendet att människor kan upprätta kontakt med onda andar uppfattas som fabler från en mörk tidsålder. Men spiritualismen kan räkna sina anhängare i hundratusentals, ja, i miljoner. Den har gjort sitt intåg i vetenskapliga kretsar, trängt in i kyrkorna, och vunnit gillande i lagstiftande församlingar, och till och med vid kungliga hov—detta kolossala bedrägeri är bara ett återupplivande i ny förklädnad av den trolldomskonst som blev fördömd och förbjöds under forntiden.

Om det inte fanns andra bevis på spiritualismens sanna natur, borde det räcka för den kristne att andarna inte gör skillnad mellan rättfärdighet och synd, mellan den ädlaste och renaste av Kristi apostlar och den mest fördärvade av Satans tjänare. Personifieringen av apostlarna av lögnens andar, motsäger det som dessa skrev under den helige Andes påverkan, när de var på jorden. De förnekar Bibelns gudomliga ursprung och river därigenom bort själva grunden för det kristna hoppet och släcker det ljus som visar vägen till himmelen. Satan får världen att tro att Bibeln bara är en uppdiiktad produkt eller i varje fall en bok som passade för människosläktets barndom, men som nu kan tas lätt på eller läggas åt sidan som föråldrad. Som ersättning för Guds ord erbjuder han spiritualistiska uppenbarelsen. Här finns en kanal som står helt och hållet under hans kontroll och med hjälp av den kan han få hela världen att tro det han vill. Den bok som skall döma både honom och hans efterföljare ställer han i skuggan, just där han vill ha den. Världens Frälsare framställs som inte mer än en vanlig människa. Det de romerska väktarna som vaktade över Jesu grav, gjorde genom att sprida den lögnaktiga rapporten som prästerna och de äldste lade i deras munnar för att motbevisa hans uppståndelse, försöker också de göra som tror på andeuppenbarelsen, genom att få det till att se ut som om det inte var något övernaturligt i omständigheterna kring vår Frälsares liv. Efter

"Astrologen Joan Quigley sa under torsdagen att, de stjärn-skådar rådgivaren hon gav Nancy Reagan under Ronald Reagans presidentskap, påverkade historiens gång i stort som smått... Hon fastställde tidpunkterna för en del händelser i presidentens liv som skulle inträffa, ända ner på minuten och även ibland på sekunder."
—The Morning News Tribune, fredag, 16 mars 1990.

"Jag tänder ett vitt ljus för renhet och välsignelse. Jag läser min Bibel och jag talar direkt till väsendena. Jag säger dem att de är fångade och att jag är här för att ta dem dit där de hör hemma." —Mediet Teresa Carol, The News Tribune, Tacoma, Washington, 30 oktober 1988.

att de på detta sätt har försökt att ställa Jesus i bakgrunden, påkallar de uppmärksamhet till sina egna under och förklarar att dessa vida överträffar Kristi gärningar.

SPIRITUALISMEN TRÄNGER IN I KRISTENHETEN

Det är sant att spiritualismen nu förändrar sin form och antar en mer kristen dräkt, under det att den döljer några av sina mer anstötliga drag. Men dess uttalanden från talarstolarna och pressen har varit tillgängliga för offentligheten i många år. Och här blir dess verkliga karaktär uppenbarad. Dessa läror kan varken förnekas eller döljas.

I sin nuvarande form är den långt farligare, då bedrägeriet är mera lömskt. Medan den tidigare förnekade både Kristus och Bibeln, bekänner den sig nu till att godta båda. Men Bibeln tolkas på ett sätt som tilltalar den oomvändes hjärta, medan dess högtidliga och vitala sanningar görs effektlösa. Uppehållandet vid kärleken som det mest dominerande draget hos Gud, men den blir reducerad till en svag sentimentalitet som gör liten skillnad mellan gott och ont. Guds rättfärdighet, hans fördömelse av synd, kraven i hans heliga lag, allt detta hålls utom synhåll. Man lär folket att se på dekalogen (de tio budorden) som döda bokstäver. Behagliga, förtrollande fabler fångslar känslorna, och leder människor att förkasta Bibeln som grundvalen för deras tro. Kristus blir i lika hög grad förnekad som förut, men Satan har förblindat människornas ögon så att de inte ser bedrägeriet.

Det är få som fullt ut har något begrepp om spiritualismens förföriska makt, och faran av att komma under dess inflytande. Många ägnar sig åt den enbart för att stilla sin nyfikenhet. De har ingen verklig tro på den, och bara tanken på att underkasta sig andarnas kontroll skulle fylla dem med skräck. Men de vågar sig in på förbjuden mark, och den mäktige fördärvaren utövar sin makt över dem mot deras vilja. Har de väl låtit sig förledas till att överlämna sinnet för hans påverkan, behåller han dem som sina fångar. I deras egen kraft är det omöjligt att bryta sig lös från denna förföriska, härskande förtrollning. Ingenting annat än Guds kraft, som skänkes som svar på trons uppriktiga bön, kan befria dessa fångade människor.

Profeten Jesaja säger: "När man säger till eder: 'Frågen andebesvärjare och spåmän, dem som viska och mumla', så svaren: 'Skall icke ett folk fråga sin Gud? Skall man fråga de döda för de levande?' 'Nej, hållen eder till lagen, till vittnesbördet!' Så skola förvisso en gång de nödgas mana, för vilka nu ingen morgonrodnad finnes." Jes 8:19, 20. Om människorna hade varit villiga att ta emot den sanning som så klart framhålls i Bibeln när det gäller människans natur och de dödas tillstånd, skulle de i spiritualismens påståenden och manifestationer kunnat se hur Satan verkar med lögnens alla kraftgärningar och tecken och under. Men hellre än att ge avkall på den frihet som är så behaglig för ett världsligt sinne, och avstå från de synder som de älskar, väljer mängden att blunda för sanningen och fortsätter vidare utan hänsyn till varningar, medan Satan väver sitt nät omkring dem, och de blir hans byte. "Därför att de icke gävo kärleken till sanningen rum, så att de kunde bliva frälsta. Därför sänder ock Gud över dem villfarelsens makt, så att de sätta tro till lögnen." 2 Tess 2:10, 11.

**Det är få som fullt ut har något begrepp om
spiritualismens förföriska makt, och faran av att
komma under dess inflytande. Många ägnar sig
åt den enbart för att stilla sin nyfikenhet.**

De som motarbetar spiritualismens läror angriper inte endast människor utan även Satan och hans änglar. De har gått in i en kamp mot "furstar och väldigheter och världshärskare som råda här i mörkret, mot onskans andemakter i himlarymderna". Satan vill inte lämna ifrån sig en enda centimeter, utom när han drivs tillbaka av de himmelska sändebudens makt. Guds folk borde möta honom på samma sätt som vår Frälsare gjorde, med orden "Det är skrivet". Satan kan citera Bibeln nu som under Kristi tid, och han förvränger dess lära för att upprätthålla sina villfarelser. De som vill bestå i denna farofyllda tid, måste själva förstå Bibelns undervisning.

ONDA ANDAR UPPTRÄDER SOM ÄLSKADE ANHÖRIGA

Många kommer att bli konfronterade med onda andar som personifierar älskade släktingar eller vänner, och som framkastar de mest farliga villoläror. Dessa besökare kommer att appellera till våra ömmaste känslor, och de utför underverk för att stödja sina påståenden. Vi måste vara förberedda på att stå emot dem med Bibelns sanning, att de döda inte vet någonting och att de som på detta sätt träder fram, är onda andar.

"Spiritualismen från sekelskiftet kommer starkt tillbaka då 'storstads-yuppies' betalar ut stora belopp till 'Nytid Kanalisatorers' i deras sökande efter att uppnå kontakt med andar från andra världar och från andra tidsepoker."

—The Toronto Star, 12 mars 1988.

Alldeles framför oss ligger "den prövningens stund som skall komma över hela världen, för att sätta jordens inbyggare på prov". Upp 3:10. Alla som inte har sin tro fast grundad på Guds ord kommer att bli vilseledda och besegrade. Satan verkar "med orättfärdighetens alla bedrägliga konstner" för att vinna kontroll över människorna, och hans bedrägerier kommer hela tiden att öka. Men han kan bara övervinna och nå sitt mål om en människa frivilligt ger efter för hans frestelser. De som med uppriktighet söker kunskap om sanningen och som strävar efter att rena sina sinnen genom lydnad, och på detta sätt gör vad de kan för att bereda sig för konflikten, kommer att finna att Guds sanning är ett säkert skydd. "Eftersom du har tagit vara på mitt bud om ståndaktighet, skall ock jag taga vara på dig och frälsa dig" (Upp 3:10), är Frälsarens löfte. Han vill hellre sända alla sina änglar från himmelen för att beskydda sitt folk, än att låta en enda människa som litat på honom övervinnas av Satan.

Profeten Jesaja för fram i ljuset det fruktansvärda bedrag som kommer att falla över de ogudaktiga, och som kommer dem att känna sig trygga för Guds straffdomar: "Vi hava slutit ett förbund med döden, med dödsriket hava vi ingått ett fördrag; om ock gisslet far fram likt en översvämmande flod, skall det icke nå oss, ty vi hava gjort lögnen till vår tillflykt och falskheten till vårt beskärn." Jes 28:15. I den grupp som här beskrivs befinner sig de som i sin hårdnackade obotfärdighet tröstar sig med att det inte kommer att bli något straff för syndaren, att alla människor, oavsett hur fördärvade de är, kommer att bli upplyfta till himmelen för att bli som Guds änglar. Men detta gäller i särskilt hög grad de som ingår förbund med döden och fördrag med dödsriket, de som förkastar de sanningar som himmelen har gett som ett skydd för de rättfärdiga under den svåra tiden. I stället tar de sin tillflykt till de lögner Satan erbjuder—spiritualismens bedrägliga anspråk.

“ORDLISTA ÖVER ANDEVÄRLDENS MYSTIK”

Gammal Spiritism

astrologer • förutsäger framtiden genom stjärnorna
spådom • förutsäger framtiden genom förebud
tjusare • person tilldelar trollformel
konsul • person som rådfrågar medium
spåman • person som förutsäger på intuition
trollkarl • person som trollbunder/tjusar
familjär ande • djävulsänglars tillgjordhet som avlidna käre eller en eller fler bekanta
skicklig trollkarl • en illusionär
andebesvärare • en som förutsäger framtiden genom kommunikation med de döda
iakttagare av tiden • en astrolog
prins av mörker • Satan
profet • gör anspråk på att predika om framtiden
siare • förklarare och berättare om framtiden
häxmästare • person som praktiserar häxeri
andedjävul • har karakteristik av djävulen
fräck ond ande • djävulens änglar
häxa • person som har övernaturlig makt
häxeri • praktiserar makt med häxeri
skicklig trollkarl • häxmästare

“Hos dig må icke finnas någon som låter sin son eller dotter gå genom eld, eller som befattar sig med trolldom eller teckentydning eller svartkonst eller häxeri, ingen som förehar besvärjelsekonster, ingen som frågar andar, eller som är en spåman, eller som söker råd hos de döda. Ty en styggelse för Herren är var och en som gör sådant, och för sådana styggelsers skull fördriver Herren, din Gud, dem för dig.”

–5 Mose 18:10-12

Ny Spiritism

synbart uppträdande • andelik figur
vilsen planläggning • existera bortom vår mänskliga iakttagelseförmåga
astrologi/horoskop • stjärntittare, väderprognosförutsägare baserat på position av planeter och stjärnorna
svartkonst • djävulens förtrollning
kannaliseringsprocess • genom en person genom ledning av en bortgångna person
“kristna” spiritister • kombination av andekristna karakterer och spiritister
klarsyn • förmimelse av ting du inte ser
trollkarl • en som kallar på andar
kristallklar makt • övernaturlig makt uppnås genom inflytande och ständigt behärskande makt
ESP • extra sensorisk förmimelse
ghost • anta befrielse från kroppens ande
hypnotism/acupunktör • praktiserar tanketerapi/behandling genom att sticka med nålar genom kroppen
besvärjelse • böner av ord, entonig sång, sammankalla andar
krigisk art • judo/karate/kung fu Oriental system av själv-försvar uppvisning
meditation • mystik betrakelse
medium • att gå emellan för människornas önsknings att kommunicera med de döda
ny ålder rörelse • modern riktning karakteriserad av inblandade med andligt medvetande
occult • förbjuden övernaturlighet
psykograf • symboler på en skiver, används för att bokstavera meddelandena
ut från kroppen experiment • tilldragelsen skenbar, låtsad händelse utanför kroppen
spåkvinnor • gör anspråk på att berätta om framtiden genom att se i linjer och tecken i handen
pyramid makt • övernaturlig makt erhålles genom pyramids stryktur
återfödelse • själ återupplivande i andra kroppar
tarokkort • utgör 22 kort som visar bilder på människor, med symboliska betydelser
telepati • övernaturlig tankeöverföring
översinnlig meditation • djupt tänkande baserat på sinnesexperiment inte kunskap
UFOs/främmande varelser • odetifierad flygning. Påståande/föremål från yttre rymden
åskådliggörande • sinnesbildform av ting som inte är närvarande
häxeri • maktpraktisering av trolldom
yoga • mystik Hindu disciplin utövning i intensiv koncentrerad

“NYHETER—HÄR OCH DÄR”

Skymningszonen i Washington

Det har visat sig att Nancy Reagan är i stort sällskap...i Washington är det ett utbrett intresse för psykiska fenomen (också benämnt som psi). “På olika bestämda tider är ca en fjärdedel av kongressens medlemmar aktivt upptagna av psi—det kan röra sig om läkedom, spådom, fjärrskådning eller manifestationer av psykisk kraft (som t ex att böja skedar och radering av databand)”, i hänvändelse till representanten Charlie Rose (D-N.C.)... stiftaren av ‘The Congressional Clearinghouse on the Future’,—ett forum som har givit en del spiritistiska medier en plattform i huvudstaden... källor säger att huvudstadens många psi-anhängare stillar sin nyfikenhet på det översinnliga området genom att konsultera synska personer och diskutera ämnet med likasinnade kollegor. —*U.S. News & World Report*, 5 december 1988.

I *Mysteries of the Unknown* [Mysterier från det okända], kommer du att sätta dig in i spännande, förstahands rapporter och laboratorieupptäckter om utom-kroppsliga upplevelser, nära-döden erfarenheter och reinkarnation... I *Psychic Voyages* [Psykisk resa] vill du uppdaga varför och hur själen somliga gånger lämnar kroppen — och det från anmärkningsvärt likalydande rapporter från hela världen. —*Annons för Time Life Books, Time Magazine*, 20 mars, 1989.

Folk flyttar åt nordväst i märklig folkvandring

Migranterna säger att de blev motiverade av de apokalyptiska lärorna från reinkarnerade själar från människor som har varit döda under lång tid, och som har talat genom medier som anhängarna kallar för ‘kanaler’ [channels]. Dessa har sagt att nordvästkusten [av USA] vill vara det tryggaste stället att bo på i en framtid full av jordskalv, tidvattenvågor, luftföroreningar, förorenat vatten och jord.

—*The Denver Post*, 16 november 1986.

Inom New Age är tron på reinkarnation på uppgång

“Andra sidor av New Age plattformen omfattar kanalisering [channeling], där andar, eller ‘väsen’, tar bruk av människor för att förmedla budskap; utom-kroppsliga upplevelser, där själen ger sig ut på en resa medan den lämnar kvar kroppen bakom sig; och extrasensoriska förmågor, där man blir i stånd till att demonstrera psykiska konststycken.”

—*The News Tribune*, Tacoma, Washington, måndag, 13 juli 1987.

Kommunikation med de döda

USA:s militärväsende och CIA [Den amerikanska underrättelsetjänsten] har från tid till annan använt sig av spiritualistiska medier för att spionera på sovjetisk vapenindustri och general Manuel Noriega... I tillägg för att söka hjälp från den synliga världen har enskilda personer inom rättsväsendet, statliga rådgivare och regeringsmedlemmar sökt andlig vägledning. Ordföranden i senatens utrikes-kommitté, senator Claiborn Pell... noterar att han har ... prövat på att komma i kontakt med avlidna släktingar.

—*US News & World Report*, 5 december 1988.

Hollywood mot himlen går

Filmproducenterna invaderar biografer med en hord av filmer om liv efter döden. Är det ett sökande efter den Allsmäktige, eller är det bara pengar som ligger bakom?

...Populära begrepp... Producenterna är plötsligt upptagna i möten där de studerar det ogripbara: döden, uppståndelsen, frälsning, reinkarnation, försoning, även heligt liv.... Inte mindre än ett dussin filmer om liv efter döden kommer att lanseras i år...

Detta intresse för liv efter döden återspeglar den besättelse som härskar i Los Angeles, landets kristall-och-kanaliserings huvudstad, där folk kan föra på tal om sina tidigare liv med lika stort allvar som när de diskuterar en bilmotors injustering.

—*Time*, 3 juni 1991.

EN OFATTBAR BLINDHET

Denna generation präglas av en obeskrivlig blindhet. Tusentals förkastar Guds ord som något utan värde att tro på, och med ivrig tillit tar emot Satans bedrägerier. Skeptiker och hånare fördömer trångsyntheten hos dem som kämpar för profeternas och apostlarnas tro. De roar sig med att förlöjligen Skriftens högtidliga uttalanden om Kristus och frälsningsplanen och den vedergällning som skall komma över dem som förkastar sanningen. De föreger sig hysa stort medlidande för de människor som är så trångsynta, svaga och med sådan övertro att de godtar Guds krav och lyder fordringarna i hans lag. De uppträder med sådan stor säkerhet som om de verkligen hade slutit förbund med döden och ingått fördrag med dödsriket—som om de hade rest en oöverstiglig och ogenomtränglig barriär mellan sig själva och Guds straffdom. Ingenting kan uppväcka deras fruktan. Så helt och fullt har de övergett sig till frestaren, så nära är de knutna till honom och så grundligt genomsytrade av hans anda, att de inte har någon kraft eller någon lust att bryta sig lös från hans snaror.

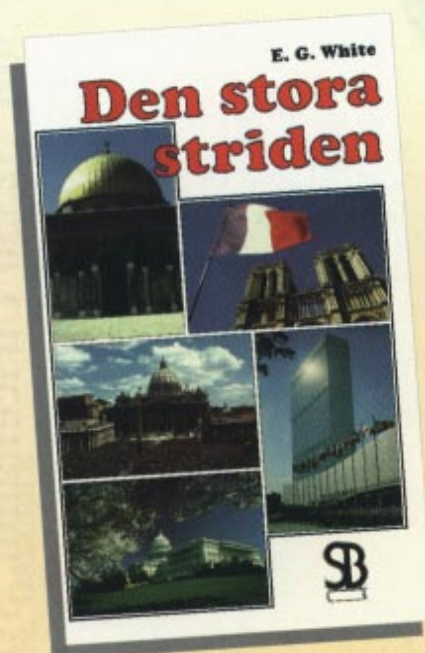
DET SLUTLIGA BEDRÄGERIET

Satan har under lång tid förberett sig för sitt sista försök att bedra världen. Grundlaget till hans verk blev lagt då han till Eva gav denna försäkran: "Ingalunda skolen I dö!" 1 Mos 3:4. Gradvis har han berett vägen för sitt mästerliga bedrägeri i utvecklingen av spiritualismen. Han har ännu inte uppnått sina avsikter fullt ut, men det kommer att ske i den allra sista tiden. Profeten säger: Jag såg "tre orena andar utgå, lika paddor. De äro nämligen onda andar som göra tecken, och som gå ut till konungarna i hela världen, för att samla dem till striden på Guds, den Allsmäktiges, stora dag." Upp 16:13, 14. Bortsett från dem som blir beskyddade av Guds makt genom tron på hans ord, kommer hela världen att bli indragen i villfarelsen. Människor kommer att snabbt invaggas i en ödesdiger trygghet, och kommer att bli väckta först när Guds vrede utgjuts.

De som inte vill godta de klara, skarpa sanningarna i Bibeln, söker ständigt efter behagliga fabler som kan lugna samvetet. Ju mindre andlighet, självförnekelse och ödmjukelse det är i de läror som presenteras, med desto större välvilja tas de emot. De är för kloka i sina egna ögon för att rannsaka Bibeln med ett ångerfullt sinne och med allvarlig bön om gudomlig vägledning, och har därför inte något skydd mot villfarelse. Satan står beredd för att tillgodose

**Alla som försummar Guds ord för att söka
bekvämlighet och ändamålsenlighet för att därigenom
inte stå i motsättning till världen, kommer att lämnas
till att ta emot villfarelser såsom religiös sanning.**

Du har läst utdrag från mästerverket DEN STORA STRIDEN

Det är en historisk återblick av Gud's församling från Jerusalem's förstörelse AD 70 och vidare genom den Mörka Tidsåldern till tidens slut.

Ett litterärt mästerverk som skildrar de sista händelserna på jorden. Se genom profetians öga den makt som söker dominera världen.

DEN STORA STRIDEN kan beställas från:

Storgatan 36B, 52330 Ulricehamn, Sverige

BOKEN HAR UTKOMMET I MILLIONUPPLAGA

Storgatan 36B, 52330 Ulricehamn, Sverige

-Var vänlig texta:

Namn

Adress

Stad eller Ort

Post nummer

Land eller Nation

Var vänlig inneslut
30:-Skr för varje
bok beställd
(postporto är
inräknad).

Var sänd mig
..... bok/böcker.

V.g.
bifoga
summan:

Leveransen beräknas ta 4 veckor

I PRISET POST OCH EXPEDITIONSavgift